

ELSZÓRT KALÁSZOK

**A „NÉVTELEN SZELLEM”
1933-1939. ÉVI
KISEBB TANÍTÁSAINAK GYŰJTEMÉNYE
(LAJOS SZELLEM TANÍTÁSAIVAL
KIEGÉSZÍTVE)**

ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

II. KÖTET.

**KIADJA:
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1940.**

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

11. Földi szerepünk nagy hordereje.	5
12. Néhány szó az álmokról.	8
13. Hasznos tanácsok a médiumok megítélésére.	9
14. Médiumizmus és animizmus.	10
15. Senkit sem lehet erőszakkal üdvözíteni.	12
16. Az igazság és a tévedés küzdelme.	13
17. „Boldogok a lelki szegények.”	14
18. A szeretet aranyporral hinti be azt, akire irányul. ..	16
19. Szabadulás az árnyaktól.	19
20. A szeretet fejlődésének útja.	21
21. Megérvés és megértés.	22
22. A lélek útja a formanélküli igazság megismeréséig.	23
23. Minden a jó Isten ajándéka.	25
24. A földi élet nagy tétre menő játszma.	27
25. Az egészséges hit.	30
26. Tartózkodjatok a tömegmozgalmaktól!	32
27. Első és második mennyország.	34
28. A vezeklés még nem haladás.	36
29. A tisztességes szegénység lelki haszna.	37
30. Miért nehéz a javulás?.....	39
31. Akiknek az Úr a jobbik részt adta.	40
32. Akit az Úr szeret, azt megpróbálja.	42
33. A szellem kibontakozása. Jövendölés.	44
34. Sorsok rendes és rendkívüli alakulása.	47
35. A kárma hite olyan, mintha valaki napszámos munkából akarna magának uradalmakat és palotákat szerezni.	49
36. „A halottak temessék el az ő halottaikat...”	52
37. „A mennyek országa tibennetek van.”	60
38. Hogyan szabadítja meg a Gondviselés a kiválasztott lelket a hiábavalóságtól.....	63

39. Az ölésért halállal kell fizetni.....	64
40. Szellem, lélek, test, idegszféra.....	67
41. Semmiben sem szabad túlzásba esni.....	69
42. Az utolsó idők látképe.....	71
43. Isten nem igazság és nem érdem szerint mér.....	72
44. Nem mindegy, hogy kit bánt meg az ember; a jobb ellen elkövetett bántalom súlyosabb következményekkel jár.....	74
45. Szellemlarátaink szeretete.....	77
47. Óvakodjunk a túl szigorú bánásmódtól!.....	80
48. Lélekben kell ünnepeketek!.....	82
49. A szülői és gyermeki szeretetről.....	84
50. Sokszor kicsiny dolgok válnak a legnagyobb jelentőségűekké.....	87
51. Az elmúlt világháborúra és az azt követett forradalmakra vonatkozó fejtegetések.....	87
52. A szellemi szolidaritás óriási jelentősége.....	89
53. A jóság a legnagyobb bölcsesség és hatalom.....	91
1939.....	98
1. A megtérés átalakítja az élet külső kereteit is.....	98
2. Minden léleknek bontogatnia kell a sátán hálójának szálait.....	100
3. Az alázatosság és boldogság bűvös kulcsa.....	105
4. A földi élet megpróbálja a lélek erejét.....	106
5. Igazi és álértékek.....	108
6. A szeretet dicsőítése.....	111
7. Az ember megjavíthatja a sorsát.....	113
8. A szeretet közösségében a gyengék is megerősödnek.....	115
9. A rossz szokások fölszedése és elhagyása,.....	117
10. Prófécia.....	119
11. Pokol és purgatórium.....	120
12. Az igazi értékek mérlege.....	121
13. Mivel érhetjük el a túlvilági boldogságot?.....	122
14. Jó, hogy minden elmúlik.....	124

15. Hívatottak és választottak.....	125
16. „Neveden szólítottalak téged, te az enyém vagy.”	127
17. A lélek önmagát megújító élete.	134
18. Áldozatos női lelkek.....	136
19. Komoly intelem a médiumoknak.....	138
20. Nem szabad az Istent kísérteni.	140
21. Krisztus tana és a „kárma” elmélete.....	141
22. A látszatos élet csak előiskolája a valóságosnak.	143
23. A hit, mint a lélek előrebocsátott ereje.....	145
24. A társadalom csak úgy alakulhat át, ha az emberek bensőleg megjavulnak.....	147
25. Mindenki a maga lelkéből hoz elő jót és rosszat.	149
26. A második keresztség szoros kapuja.	151
27. A rokonszenv és ellenszenv eredete.....	152
28. A mennyei örökség fogalma.....	154
29. Az engedelmesség nagyobb az áldozatnál.	156
30. A bűnök elhomályosítják a megérző képességet.	156
31. Csak a mulandóban elért eredmény biztosíthat nagy eshetőségeket.	158
32. Az igazságra törekvő lélek nem használhatja ki mások tájékoztatlanságát.....	160
33. Mit látnak a szellemek a médium lelkén keresztül?	161
34. E lejáró korszak gyors forgásában csak az igaz hit tarthat meg.	163
35. Egy pillantás a látható dolgok mögé.....	165
36. Minden életmegnyilvánulás magán viseli a lélek arculatát.	168
37. Nem az állapot, hanem a lelki természet mutatja meg az ember fokozatát.....	169
38. A „mellékkörülmények” fontossága.....	171

39. Haladott szellem nem ragaszkodik a múlandó értékekhez.....	172
40. Meg lehet-e állapítani a kéz vonásaiból az ember sorsát és halálának idejét?	175
A megváltás misztériuma	178
A bűnből való megtisztulás folyamatának misztériuma Krisztus áldozata által.	178

11. Földi szerepünk nagy hordereje. (**)

1938.. május 26.

A múltó életben minden csak látszatra van beállítva; nem egészen valóság a jó, és nem egészen valóság a rossz; azért mindig és mindenben meg kell maradnunk a középúton. Ehhez a közepeshez ad az ember egy kevés jót, és talán valamivel több rosszat, és kész a munkája az emberi megjelenés szerepében.

Mert hiszen senki a maga képességeiből nem adhat a szerepéhez önmagát felülmúló alakítást; mindenki csak annyi jót vagy rosszat adhat, amennyit mint meglévőt a maga erejéből és képességeiből elő tud hozni.

Igaz, hogy az ember jót csak igen keveset, rosszat ellenben nagyon sokat tud magából előhozni, mert a jóban igen gyenge; de ha mégis fel tud valamit mutatni, azt csak az isteni kegyelemhez való tapadással érheti el, mert a lélek kész ugyan a jóra és igazra, de a testen keresztül nem képes a megismert jót sem érvényesíteni, mivel más a lélek törvénye, és más a testé. A testiség törvénye a testet erősíti, hogy a hibás vágytest a testen keresztül elérhető előnyöket megszerezhesse, és megtarthassa azokat, amelyeket megszerzett, s dacolhasson az Isten által kiszabott bűnhődő és engesztelő végzettel. Ezért célja, hogy minden eszközt megszerezzen és a maga szolgálatába állíthasson. Ezzel szemben a lélek célja az, hogy azokat a káros

és gonosz eszközöket mellőzve megkeresse és munkálja a maga és a mások boldogságát ezen a földön a testi életben.

Mivel tehát ez a két cél nagyon eltér egymástól, így az embert ez a két szélsőség kétfelé húzza. A léleknek, ha aktív munkát akar kifejtteni, csak egy föladata lehet: adni, adni, mindig csak adni önmagából. Az önzés törvénye ellenben mindent elnyel, mindent megemész, ami jó és kívánatos, de rögtön felázad, szembehelyezkedik, bosszút áll, mihelyt olyasvalamivel áll szemben, amit a maga hasznára nem értékesíthet. Ebből keletkeznek a nagy gyűlölködések, háborúk, nyomorgatások.

Aki a lelkének a javát akarja keresni, az legtöbnyire áldozatul esik, s test szerint elveszti a csatát, mert az önzés a maga durva eszközeivel legyőzi. De feltámad a lélek dicsőségében megsokszorozott erőben és hatalomban, mert valaki az Úr igazságáért feláldozza az életét, megtalálja azt, aki pedig nem tudja és akarja feláldozni, az elveszti azt. — Sőt nemcsak azt veszíti el, amit előbb-utóbb úgyis el kell veszítenie: a testi életet, hanem a lelki életét is. Mert amit az ember önzőn megtart magának, azt már el is veszítette; míg ellenben amit odaad az igazságért, az eszményi jóért, azt örök értékül vásárolta meg magának.

Ezt, mint szerepet kell az ideiglenes életben végigélnie a léleknek; minden szerepet hűen és becsületesen kell a saját lelki erőivel, tudásával és összes adottságaival betöltenie. Mindenhol, mindenben a jóval és igazzal kell kidolgoznia azokat az ideiglenes létformákat, amelyekben megjelenik. Minden szerepkörbe bele kell magát élnie, minden szerepben igaz érzéseket éreznie, igaz örömet, igaz bánatot, igaz fájdalmat, igaz szenvedést, igaz mosolyt és igaz könnyeket, mert mindezekért igaz eredményt kell kapnia.

Ez a fontos. Mert amíg a lélek nem képes magából ezeket az igaz érzéseket kitermelni, addig nem is tud magának állandó és maradandó helyet biztosítani az örökéletben, és pedig azért nem, mert nem rendelkezik azokkal a kellékekkel, ame-

lyek az egyéniségének értékét és fokozatát megmutatják. Mert az örökkévalóságban azok a jellemvonások adják meg mindenkinek az értékét, amelyek az egyénben életeken keresztül ki-kristályosodtak. Minél bizonyosabb és határozottabb a szellem jelleme, annál bizonyosabb a használhatósága és munkálkodásai révén az eredmény, amelynek alapján mindig magasabb és magasabb célok szolgálatába állítható eszközzé válik. És ezzel jut előbbre a haladás fokozatain is.

Így tanulni és tanítani, és ezek mellett igaz eszközökkel dolgozni: ez a szellem feladata. Mindegy, hogy a földön, vagy a szférákban, vagy más égitesten. A szerep mindenütt hozzá van szabva, a fontos csak az, hogy minden szerepet jól éljünk végig, és betöltsük azt az egyéniségünk értékeivel. Mert ha ezeknek a mulandóban nem is tulajdonítunk nagy értéket, — mert Isten nélkül nem vagyunk képesek semmire sem — de az eljövendő világosságban, amikor az élet eredményeit elkönyveljük, már nem azok a cselekedetek jönnek számításba, amelyeket a változások elenyésző forgatagában cselekedtünk. *Hanem az, hogy milyen érzéssel, milyen szándékkal, milyen felkészültséggel és milyen lelkesedéssel vittük véghez.* Mert a cselekedetek minden eredményükkel — jókkal vagy rosszakkal — már régen megsemmisültek, szétmállottak, de az érzés, amely azokat létrehozta, bennünk él, örömet vagy bánatot, dicsőséget vagy gyalázatot árasztva egyéni énünk körül. Míg valamely hibából magunk meg nem tisztultunk, addig nem tisztíthatjuk meg attól a világot sem, mert míg a más bűnét dorgáljuk, de magunk ugyanazt cselekedjük, addig nem tisztulhat meg a környezetünk, és nem használtunk neki semmit.

Azért jobb csöndesen, kevés beszéddel élni és figyelmesen szemlélődni, hogy mi magunk élhessünk igaz életet. *És azután sem ítélni, hanem nemes példával inteni a tévedezőket. Ez a javulás és tisztulás iskolája.* Ezt a nehéz szerepet kell megtanulnia szegénynek és gazdagnak, bölcsnek és tudatlannak. Ha ezt megtanultuk, akkor már az örökélet hajnala nem

hézagos és tökéletlenül szőtt lelki ruhánkra, hanem szép és tiszta mennyei ruhánkra veti fényét, és a szellemünk nem kénytelen többé sűrű titokzatosságba burkolódnia, hanem boldogan tárja szét lelki takaróját, hogy az igazság napja átjárja és erősítse lelkünknek minden rétegét.

Ezért kell itt lenni, ezért kell túrni, hinni és reménykedni, hogy a mindent betöltő és boldogító szeretet meg- növekedhessék bennetek.

12. Néhány szó az álmokról. (**)

(Lajos szellem.)

1938. május 26.

Az álomélet is médiumi képességből folyik. Hiszen mindenki álmodik többé-kevésbé értelmes dolgokat, de ritkább eset, hogy az álmoknak reális alapja legyen. Mert az álmok az asztrálvilág képleteiből vetődnek az emberi agy felvevő hártáira, azaz a lélek tükrében verődik vissza az asztrálvilág képe, mivel a tudatban már-már a derengés világossága szűrődik át álom formájában.

Az agy is átveszi azokat a gondolatképeket, amelyek körülötte vannak lerakva. Azért az álom kétfélét sejtet meg az emberrel. Azt, ami körülötte van, jelképekben látja, azt pedig, ami benne van, emezekre kivetíti. **Így mindenkinek álmokképeiben a saját érzésvilága, és az őt körülvevő világ képzeletvilágának az önmaga lelki énjére való hatása tükröződik vissza.** Ez csak a rendes álomvilág. Az az álom azonban, amely mind a földi, környezeti, mind a képzeleti és a földi én vágyvilágán túlemelkedik, már csak a messzebbre kinyújtható delejes összekötő lelki erőknél az egyénnel veleszületett képességből származik.

Ezt nevezhetjük médiumitásnak, amely nemcsak az álomban, hanem az anyagi, testi ébrenlétben is tájékozódni képes azokban az érzésekben, fluidokban, amelyek körülveszik. Ez azonban már fokozat dolga. Ehhez is bizonyos lelki

nyugalom kell, hogy a tudat a hatások között is tudjon különbséget tenni a jó vagy rossz, a hamis vagy igaz, értékes, vagy értéktelen között.

13. Hasznos tanácsok a médiumok megítélésére.

(**)

1938. június 2.

A szellemekkel való összekapcsolódás nem azt jelenti, hogy mostmár a lelkünket nem érhetik csalódások, bizonytalanságok és szorongató félelmek. Mindenfokozatú szellemeknek megvannak az állapotaikhoz mért megpróbáltatásai, s így az embereknek is; a hasonlók pedig hasonlókat vonzanak.

Nagy hibájuk a spiritistáknak, hogy a ki nem vizsgált médiumok útján elhangzott kijelentéseket éppen olyan bizonyosaknak veszik, és hisznek bennük, lelkük érzéseivel beléjük tapadnak, mint a legtisztább igazságot tartalmazó, igen nagy távolságot átfogó nyilatkozatoknak. Pedig könnyen elgondolhatnák, hogy amilyen nagy különbség van ember és ember között, **éppen olyan, sőt még nagyobb különbség van médium és médium, szellem és szellem között.**

Az emberi test csak egyenruha, amely hasonlóvá teszi az egyik lelket a másikhoz; de amint az ember médiummá lesz, akkor már az általánosító egyenruha korlátai is eltűnnek, és a lélek fokozatának megfelelő világ lép előtérbe.

De még akkor sem kell az embernek a helyes ítélőképességét felfüggesztenie, ha a legteljesebb igazsággal áll is szemben, mert hiszen maga az igazság győzi meg a jóindulatú kételkedőt. Ha azonban alacsonyabbrendű az a törekvés és akarat, amely a közleményben megnyilatkozik, semhogy világos értelmével jónak ítélné az ember, akkor nem szükséges lelkiismereti kérdést csinálnia abból, hogy ne fogadja el. **Hiszzen az ember nem számíthat arra, hogy minden alkalommal a magasabb szellemvilággal nyer összeköttetést.**

Továbbá a médium benső, lelki énje sem áll nyitva mindenki előtt, különösen amíg sem az életével, sem a munká-

jával nem adott a maga belső lelki világáról olyan biztosítékot, mellyel a feltétlen megbízhatóságot kiérdemelné.

Vannak, akiket a kísértés visz rá, hogy médiumizáljanak. Ezt a kísértést néha az anyagi érdekek képezik, sokszor egy kis hiúság, egy kis hatni vágyás, szereplési, feltűnési vágy, stb. Van rá eset, hogy a lélek vakhítú rajongása is előhozza az önámító médiumi kijelentéseket.

Tehát első feltétel, hogy csakugyan szellemi megnyilatkozás legyen az, nem pedig animizmus; második: hogy az igazságnak megfelelő legyen. Azért csak azt kell elfogadni, ami minden kétséget kizáróan lelki haszonnal jár, mert ha ez nincs meg, akkor az ülészás céltalan.

14. Médiumizmus és animizmus. ()**

1938. június 14.

Ha a felső én elfogadott és magáévá tett világossága valahová irányítatik, ott a tévedés lelkének vagy el kell égnie, vagy el kell vonulnia. Ezt a munkát végzik azok a gondolati erők, amelyek egy darabig az öntudat alatt lappangva, majd az öntudat fölé kerülve az álom ideje alatt uralják az énben az érzés és gondolat területeit, s különféle változatokba öltözködve igyekeznek az emberi tudatban is elfogadásra találni.

Különben így van ez mindenben és mindenkinél, csak-hogy nem mindenkiben tud érvényre jutni az *én* érzése és gondolata a tudat megkerülésével, hanem csak az áthasonulás törvényén keresztül tudja magát kiélni.

A médiumi természet ezt az áthasonulási műveletet jobban és gyorsabban végzi el, azért az ilyen természetben könnyebb az agy megkerülésével gondolatokat és érzéseket a tudatalattiban elhelyezni és kidolgozni, és amikor már kialakult, akkor mint készet a felszínre hozni.

Azért ezeknek a dolgoknak nem kell aggodalmat és kétséget okozniuk. Még akkor sem, ha az történik, hogy amikor a földi tudat küszöbét érinti a gondolat, az agy átdolgozásában

földi formák képében nyer kifejezést. S a szavak és mondatok megszerkesztésében az eredetitől talán el is tér, és olyan alakot ölt, mint a médiumi lélek sajátja. Ilyenkor sem kell ezt az animizmus rovására írni azoknál, akik becsületes őszinteséggel teljesítenek szolgálatot, és médiumi képességük valóságát többször bebizonyosodott. Mert az átformálódásnál bizonyos gondolatok eltűnhetnek, mások, a médium saját énjéből jövők pedig utat törhetnek maguknak abban a hitben, hogy a hézagot kitöltő anyag azonos a többivel.

Pedig éppen ezek a hézagot kitöltő gondolatformák adják meg sokszor az egész közleménynek emberi nyelvre való lefordíthatóságát, mert itt tűnik ki, hogy a médium szelleme mennyire használható, mennyit tud feldolgozni, és mennyivel és hogyan tudja azt a saját megértett világosságával kipótolni, ha hiányos. Tehát mennyi az eredeti szellemi, és mennyi az animizmus.

Igen sokszor a meglepődött szenvedő szellemek nem is tudják, hogy ők beszélnek, csak a gondolataik rajzása és az érzések kivetítődése hozza mozgásba a médium szerveit. Ebben a zavart állapotban azután nem mindig bírnak helyes ítélőképességgel, és a médium lelkének, vagy a vele kapcsolódó őrzőszellemének reávetített hatása egészen megváltozott állapotot hoz bennük létre. Maga a földi testhez való eleven kapcsolódás néha egészen más érzéseket vet felszínre, mint ahogyan azt az ember csak el is képzelhetné.

Azért leginkább azok a kötött érzésű szellemek tudják a földi embereknek a legtöbb azonossági bizonyítékot nyújtani, akik fölött kevés befolyást tud gyakorolni az állapotbeli változás, mert a saját benső állapotuk erősebb nyomást gyakorol a képzeletükre, semhogy attól könnyéert szabadulhatnának.

A földön is vannak az életnek olyan sokoldalú lekööttségei, amelyek közül ha egyik vagy másik túlsúlyba kerül, egész lelki és testi átváltozást eredményez. Pedig még mindig csak a földön van az ember. A halállal pedig egészen

más állapot következik be, a legbensőbb *én*, esetleg egy letakart lelki réteg nyomul a szellemi öntudat előterébe, és ezzel máris egészen másnak látszó valaki az illető. De aki szellemi életet él, annak a gondolati énje nagyrészen azonos marad.

15. Senkit sem lehet erőszakkal üdvözíteni. ()**

1938. június 16.

Mi a ti örökéletre rendeltetett részetek érdekében dolgozunk, s az életben segítünk megtalálni azokat a maradandó értékeket, amelyeket magatokkal hozhattok ide a szellemvilágba.

Mert sokminden érték el van rejtve a por, a sár és a hamu alá, és igen nehéz megtalálni azokat, ameddig a szellemi szemek nem nyíltak ki, és amíg a szellemi fülek hallása ki nem finomodott. Sőt amikor már nyilvánóznak a szellemiek terén, még akkor is megvan a lehetőség, hogy hamis hangot fognak, vagy hamis csillogást követnek. Mert ha a földi életben, ebben az egyszerű, testi törvényhez kötött állapotban a kicsiny, tehetetlen csecsemőkortól a beteges, fájdalmakkal és szenvedésekkel teljes öregség állapotáig el lehet tévedni, akkor a szellemi élet sokágú útjain méginkább eltévedhet a lélek, ha nem követett egy bizonyos irányt a földön.

Azért fontos a földi élet iránya, mert itt a lélek aránylag nagyobb szabadságot élvezhet, nagyobb és gazdagabb eshetőségei vannak felfelé és lefelé is, mint a szellemvilágban. Mert a szellemvilágban jobban alá van vetve a neki megfelelő állapot törvényének, mint a földön, és az eshetőségei, azok a segítő keretek és járulékok, amelyekkel a földi életben bírt, sokkal szegényebbek, mivel azok itt nem jelentenek semmit.

Az az út és az az irány, amelyet követett, amelyet igaznak hitt, minden embert elvezet abba a világba, amelynek vonzását követte. Ezért mondom én, hogy nem lehet az ember lelkét sem erőszakkal, sem fegyellemmel, vagy erős akarattal az üdvösség útjára terelni, vagy a szenvedésektől megkímélni. Csak

az irányt szívesen követő lelkeknek lehet megmutatni az igaz utat, a gyengéket támogatni, a félénkeket biztatni, a csüggedőket, a szomorúakat vigasztalni. Szóval csak azokon lehet segíteni, akik arra rászorultak, de senki a más érdekében nem javulhat, mert mindenki csak a saját részére éli végig az életet.

Ha mi minden lépésekre irányt mutatnánk, akkor elvezítenétek a lelki tájékozódás képességét, mert mindenben gépiesen engedelmeskednétek — természetesen a legkívánatosabb eredmény reményében. Ebből pedig az következne, hogy a halál után még tájékozatlanabban állnátok itt az eszmék világában. Pedig a dajkák nem állhatnak mindig a gyermekek háta mögött. A gyermekeknek végül meg kell tanulniuk az önálló járást, hogy felnőtt korukban hosszabb utakat is megtehesse- nek. Így mi is veletek vagyunk, míg megtanuljátok azt a tudományt, amellyel később a magatok hasznavehetősége szerint elhelyezkedhettek az Úr országában, mikor már kicsiny botladozó gyermekekből erős, felnőtt, munkálkodó szellemekké fejlődtek, akik nem szorultok többé a mi vezetésünkre, mert egyéniségeteknek megfelelő munkakörben helyez el benneteket az isteni Gondviselés.

16. Az igazság és a tévedés küzdelme. (**)

1938. június 23.

Minden megéri a maga idejére, és minden megmutatja a termését. A lélek is kénytelen a saját gyarlóságát szemlélni mindaddig, amíg egészen át nem hatja annak az igazságnak az ereje, amelyet teljesen jónak és minden tekintetben kifogástalannak talál. Míg ez be nem következik, addig harcol, küzd és szenved tőle és érte, s ez mindaddig tart, míg csak egészen egygyé nem válik vele, és diadalra nem viszi a lelkében azt az igazságot, amely őt felemelte és a tévedésekből kimentette.

Mert tévedni emberi dolog, csak hogy a tévedést nem szabad az igazság színvonalára emelni. *A tévedés azonban nem azért tévedés, hogy meg akarjon maradni az alárendelt*

helyzetben és állapotban, mert az erőszakosan helyet kér magának a tudatban, és igazoltatja magát azokkal a körülményekkel, amelyek szintén hivatlanul jelennek meg a szigorú ítélőbíró előtt.

De minden hiába: az igazság fényes sugárzása a legrejtettebb és leghomályosabb zugot is kikutatja, hogy a tévedést okozó ellentétes princípiumot feltalálhassa és elintézhesse a maga erejével. Sokszor azonban eredménytelenül birkózik vele, mert ha erős a tévedés, akkor minden igaz törekvést halomra dönt a maga érveivel.

Azért fontos, hogy az embernek erősen ki legyen fejlődve az igazságérzete, azaz jól tudjon különbséget tenni jó és rossz között. Az embernek fokról-fokra kell tudnia behatolni abba a rejtett világba, amelyben él, amely körülfogja, amely órajta keresztül akarja a maga életét élni.

Mert az ember valóban benne él abban az erőtengerben, amely körülötte hullámszik, de ő ezt nem tudja, mert olyan kicsiny, olyan gyenge és annyira szűk látókörű, hogy sokszor nem is képes az erők mozgató elvét felismerni azokban a felsorakoztatott okokban, amelyek a lelkében a tévedést előhívják.

De szükséges, hogy mindaddig előhívják, amíg csak ezek a tökéletlenség felé vezető elvek az öntudatot megkerülve ott szunnyadoznak a lélek redőiben. Elrejtőzött betegségokozók ezek, amelyek csak az alkalomra várnak, hogy kifejthessék a hatásukat, a rossz irányban való vonzásukat. Hogy a szellem a kicsinyben megláthassa saját tökéletlen mivoltát, hogy annál erőteljesebben vonzódjék a csodatévő örök szeretethez, amely mindent elfedez, mindent meggyógyít, mindent megszabadít, mindent megvilágít, hogy a lélek látóvá váljék.

17. „Boldogok a lelki szegények.” ()**

1938. június 24.

Ne élesítsetek ki semmit a nagyon merev és kemény szigorúsággal, mert ezzel nem lehet barátokat szerezni, pedig

jobb, ha az embernek barátai vannak, mint ellenségei. Azért én a türelem álláspontjára intek mindenkit. De azért nem kell hozzájárulni és közösséget vállalni a helytelen törekvésekkel. Azonban jó előre felvérteznetek magatokat a támadások ellen, hogy bele ne kerüljete a megtévesztés szellemének tekervényes hálózatába, mellyel az arra alkalmas emberlelkek között fel tudja szítani az ellenkezés tüzét. S ezzel a ténykedéssel az átlagemberek világában létrehozza a nagy háborgásokat és gyűlölségeket, és kiveszi egyiknek a szájából a falat kenyeret. Hogy a másiknak olyan előnyöket és örömöket juttasson, amelyekkel izgalomba hozhatja még az igazak lelkét is. Egy kis hiúság, egy kis gög csússzék csak a mérlegbe, s máris sok jó és igaz törekvés eredményeit rommá teszi.

Azért aki az igazságban meg akar állni, annak nagyon meg kell gondolnia még a védekezés módját is, nehogy többet ártson, mint használjon.

*

Az együttműködés alatt nem azt értjük, hogy a jó felé vezető úton egy céltől vonzatva párhuzamos vonalban kisebb-nagyobb eltérésekkel és kilengésekkel is együtt legyetek. Hanem az együtt haladás azt jelenti, hogy egy cél felé, egy úton, egy jelszóval, egy vezérlő igében, egy szívvel, egy lélekkel összekapcsolódva a közös munkában egy közös eredményért együtt dolgozzatok, ki-ki a maga tehetsége és adottsága szerint. Mindenkinek a maga életéből, szent és igaz törekvéseiből a legjavát kell odaadnia azért a célért, amit elérni, vagy megközelíteni akar.

S ha az ember ezt felismerte és egész lelkével megértette, akkor már többé nem is szükséges, hogy ezt valaki hangoztassa előtte, mert a lelkével megérzi, hogy mit hogyan kell cselekednie, mert az „igazság” eleven erő, mely parancsolva írja bele a maga törvényét az emberi lélekbe. Azt félrevezetni, kijátszani nem lehet következmények nélkül.

Aki ezt nem így érzi, az nem is jutott el az igazság lényegéig, hanem csak a külső köntöse szélét érintette. Az igazságot hirdetni nem könnyű annak, aki érzi a velejáró nagy felelősség terhét, de könnyű és kívánatos annak, aki az önmaga dicsőségének fényébe belefelejtkezett és kápráztatja a csillogás, mely a más lelkek elismerő és felemelő érzéseinek csodálkozó pillantásaiban feléje sugárzik. Látszatra olcsón, de valójában drágán, nagyon drágán jutnak az ilyen hiú lelkek ehhez a kis kielégüléshez, mert nagy értékű, nehezen megszerezhető lelki javakat pazarolnak el a mulandó világban, sőt még a szellemvilágban is.

Azért boldogok a lelki szegények, akiket képességeik nem emelnek ki a nagy átlagból, de boldogtalanok a hiú akarók, mert ezek nagyszerű eszközei a megtévesztés szellemének, amely becsalja őket a tévelygés útvesztőjébe, és kifosztja hitükből, reménységükből, és megveri őket lelki vaksággal.

Ezek, hogyha előttük van is a szabadulás ajtaja, akkor sem lépnek ki rajta, mert nem látják meg többé, hogy ahol az igazság van, ott van a szabadság is. De akiket Isten Lelke vezérel, azok megismerik az Istentől való igazságot, mert az Isten Lelke odavezérelti őket.

18. A szeretet aranyporral hinti be azt, akire irányul. ()**

1938. július 1.

A jó Isten mindent megad azoknak, akik azt Tőle hittel kérik. Aki azt keresi, hogy kit vagy mit miért szeret, s hogy ez a szeretete mennyi hasznot hoz, vagy ki mennyire érdemli ezt meg, az nem ismeri az igazi szeretetet, mert a szeretetet nem érdem szerint adják.

A szeretet nem azé, aki kapja, hanem azé, aki adja. Így az Isten szeretete a legtökéletesebb, a leg-homálynélkül valóbb, a legáthatóbb minden szeretet felett. Ő szeret bennünket a leg-

jobban, a legigazabban, nem a mi érdemünk szerint, hanem az ő igaz és hű, örökkévaló nagysága szerint.

A szeretet igazzá teszi a lelket, az igazság pedig megszabadítja mindazoktól a tévelygésektől és félrebillenésektől, amelyek az élet útján mint kisiklások lehetőségei ott állanak a tökéletlen emberek előtt.

A szeretet nagysága mutatja meg az emberek és szellemek fokozatát, s annak bölcs alkalmazása mutatja meg a lélek kiegyensúlyozottságát. Mert ha a szeretetet nem tudja a lélek beosztani, és általában nem tud mindent a maga idejében és a maga helyén alkalmazni, akkor sohasem tudja megtalálni a lelki egyensúlyt. És nem tud urává lenni azoknak a nagyszerű lelki adományoknak, amelyeket az isteni Gondviselés hintett el a földi életben, hogy azokon gyakorolja magát a tökéletlen emberlélek. Hogy a tökéletességhez közelebb juthasson, és így valamennyire megérthesse azt a tökéletes elrendezést, azt a tökéletes és zavartalan boldogságot, amelyre őt az ő Teremtője elhívja. Amikor a sok rossz és fájdalmas következmény elszenvetésében elfárad, és beismerve a maga tökéletlenségét, erőtlenségét, rábízza sorsának irányítását arra a Hatalomra, akit nem ismer, csak érzi, hogy az az ismeretlen Rendező ellenállhatatlanul olyan irányba terelgeti az élete hajóját, amelynek sem célját nem ismeri, sem eszközeit nem látja. Csak azt érzi, hogy másfelé halad, mint amerre mint ember akart és kívánt volna haladni.

Ha megtanul az ember engedelmeskedni is ennek a hatalomnak, akkor sokkal gyorsabban halad előre, s egyszer csak felcsillan előtte a part, a cél, mely felé sorsa vezette őt. És a parton felismeri sorsának irányító hatalmát, a Gondviselés kezét, amely kéz minden rúgódozása ellenére kiragadta őt a veszedelemből, a pusztulásból, hogy megmentse az élet részére.

S mikor a bűn ájultságából magához tér, akkor nyílik hálaadásra az ajka, hogy a szíve teljességéből azt adhassa magából, ami a legértékesebb, a legigazabb volt a lelkében. Isten

tökéletes szeretetében elvész az árnyék, felolvad a bűn ereje, mert Ő a tökéletes jó, aki Önmagát adja érettünk, hogy elmossa a mi tökéletlenségeink következményeit.

Azért aki csak egy parányi részletében is megérti az Isten jóságát, az nem kételkedik többé abban, hogy *az Úr mindig és mindenkinek a legjobbat adja sorsául a földön.*

Mert nem az a fontos, hogy milyen a kerete annak a földi életnek, amelyből a tökéletes művész keze remekművet fog kialakítani, hanem az, hogyan éri el azt a célját leghamarább, a legkevesebb fáradsággal és legkevesebb szenvedéssel.

Mert bizony szenvednie kell a munkában lévő anyagnak, míg harmóniába hozza a művész azokat a külső és belső erőket. Vágyakat és hajlamokat, melyek el vannak fordulva azoktól a formáktól, melyek után alakul majd az a tökéletesebb felé haladó valaki. Aki ma még szenved ugyan, de eljön az idő, amikor megtalálja önmagát abban a harmonikus énben, aki ezeknek a szenvedéseknek eredményeképpen megszületett.

A szenvedés mindig valamely célért van, mindig a javulást, tisztulást, az igazságra való eljutást szolgálja. Akkor is, amikor még semmi eredmény sem mutatkozik, de a szenvedésben: a gyökérben már benne van az az alap, amelyre ha még nem is lehet ráismerni, hogy mire való volt, lassanként mégis kifejeződik a tapasztalás, és végül kialakul a lélekben az eredmény.

Mindenkinek minden tökéletlenségéből meg kell gyógyulnia, hogy a tökéleteset meg tudja érteni. Ezért minden elméletnél jobb az engedelmesség, mert az engedelmességgel egyenesen megoldódnak a kérdések.

A szeretet elmélete is csak külső épülete annak a tudománynak, ami belül a titkok titkának a megvilágosodásához vezeti el az ember lelkét. Legyen az akárki, vagy akármi, akit, vagy amit a szeretet aranypora von be, annak alakját fénylővé és ragyogóvá teszi, és a mi szeretetünk egygé teszi velünk,

Így az isteni szeretet is eltakarja a mi érdemtelenségünket, és mi Istentől reánk borított ragyogó palástban járunk az igazság szigorú őrei előtt. De ezt a szeretetet nem szabad bemocskolni hálátlansággal, mert akkor zárva marad előttünk a Menny...

19. Szabadulás az árnyaktól. (**)

1938. július 5.

Az élet terhét, mint az anyag átkát, mindenkinek éreznie kell; még annak is, akit milliók irigyelnek. Mert minden fénynek kell árnyékának lennie, egészen addig, míg a lélek minden téves elgondolásától megszabadult. Azután már tisztán ragyog az élet derűje, mert az „én” nem foglalja el a maga részére azokat az előnyöket, amelyek a nagy közösségnek, az Istenben élőknek vannak fenntartva. Azután már nincs árnyék, mert az árnyék a téves gondolat, amely a lélekmögöttiből, a nemlétezőből hív elő kiegészítő eszméket, hogy a maga eljátszott boldogságát törvénytelen úton-módon is visszaszerezhesse.

Ez az az árnyék, amely nyomon kíséri a fényt a földön, sőt még a fél-anyagi világokban is. Egészen addig, míg csak az árnyakat át nem világította és fel bontotta az igazság fénye, amely Istentől sugárzik reánk, teremtettekre.

Mi volna más az önzés, a gőg, a gyűlölet, hazugság, a testhez való nagy vonzódás, a hatalom megrögzítése, a bálványoknak istenné való felmagasztalása, mint a léleknek az árnyak világában való céltalan időzése?!

Céltalannak mondom, bár a cél világos. De mivel célját az *én* a hibás elgondolása szerint el nem érheti, ennél fogva mégis céltalan, mert minden egyes megmozdulásával sűríti, vastagítja maga körül az árnyakat a lélek, és mind jelentékenyebb létlehetőséget biztosít nekik az életben.

Ezek az árnyak, mint lélektermékek élnek, amelyeknek élete az igaz boldogságra előhívott lélek életerejéből vonódik el, mert az megoszlik az önfény és az árnyak között.

Ilyen önfényétől megfosztott lélekegyedek felfelé törekvő útjai azok a világok, amelyekben a természet vezeti a szellemeket, míg csak azok szellemi erejükkel át nem hatják a természetet, és a természetet vezető isteni erőkre nem találnak. Akkor meghódnak az igazság előtt, és belevetik magukat az életfolyamba, amely őket a legmagasabb igazságok világába szállítja. Akkor azután elmúlik mellőlük minden mulandó árnyék, többé nem tapadnak semmihez. Bűneik és hibáik elenyésznek az igazság ismeretében, és a természetet vezető igazság eszményi világába emelkednek, csak azért, mert megértették Isten szavát, amely minden időben minden emberszellemhez szól. Lerázzák vállaikról az anyag hatalmát, és vele együtt annak terhét is: a betegséget, a halált, a testiség zsoldját. Mert ez a lelkét is megsanyargatja, s mint valami könyörtelen zsarnok rendelkezik felette, míg az ember a földön él. De abban a pillanatban, amikor az ember szellemének világosságával bevilágítja a tévedések árnyékvilágát, már kibontakozik — ha kezdetben halványan is — az igazságok világa. Az Isten hatalma, jósága, mindenekfelett valósága, az Őbenne való örök és zavartalan boldogság lehetősége. És a hit világán keresztül áttekintve, megnagyobbodva, megerősödve térhet vissza az árnyak világába, és félelem nélkül állhat meg az enyészetre és elmúlásra ítélt forma előtt. Könnyen veti el a darócruhát, hogy selyembe és bársonyba öltözködhessék.

Ti is hordozzátok félelem és aggodalom nélkül az élet terhét, az öregséget és a betegséget, mert ezzel együtt a lélek könnyebben tudja kiválasztani az örök értékeket a mulandóból, mert nemcsak látja, hanem érzi is, hogy a test fogalmával mennyi tévedést takargat a szellem, s mennyinek kell ebből elmúlnia, hogy az igazi' értékeket megtalálhassa.

20. A szeretet fejlődésének útja. (**)

1938. július 7.

A szeretet, amelyet a lélek a földön szerzett meg, nem hal meg, csak átváltozik, vagyis átminősítettik szellemi szeretetté. Azért az igaz érzéseknek nem árt a sír, az elválás, a halál, a hosszú távollét. Az a szeretet nem mehet feledésbe, mert amit el lehetett felejteni, ami felbomlott és emlékké vált, azt csak a külső test érezte bizonyos érdekeken keresztül.

Bár minden szeretet kezdete ilyen érdekek közvetítésével keletkezik, mert az ilyen elszegényedett világban, mint a föld, ahol mindenről csak a hiányokon keresztül tájékozódik a lélek, ez egészen természetes dolog.

Adni már csak akkor lehet, amikor bőven van, és pedig minél több van, annál könnyebb adni. Az érdek éhes falánksággal veti rá magát minden értékre, mind a testiekre, mind a lelkiekre. Így a szeretetre való vágyódás, a szeretet ajándékaira való várakozás viszonszeretet nélkül csak a lélek önzésének érdekéhsége.

Mégis így kezdődik a szeretet kibontakozása. De hosszú az útja, míg belőle áldozatkész szeretet fejlődik. Szomorú, hogy ebben az elesett világban ennek a drága mennyei palántának mennyi ellensége van. Mennyit kell csalódnai, mennyi fájdalomon kell átesni, míg a lélek megérti az isteni igazságot, hogy *a szeretetben nem az az első és nagyobb érték, amit kapunk, vagy amit várunk, hanem az az érzés, amit adunk.* Mert amit mi kapunk, az nem sokat jelent részünkre, még ha a szeretet zuhatagban ömlik is reánk. De ha a lelkünkről hatástalanul pattannak le a szeretet megnyilatkozásai, akkor továbbra is szegények és elesettek maradunk, mert a másik léleknek felénk küldött szeretetét elpazaroljuk hitvány előnyökért, tehát nem érdemeljük meg, és így nem is lesz a miénk. *Mindannyiszor valami nagy értéket veszünk el, valahányszor közömbösökké válunk az igaz szeretet iránt.*

Azért igen nagy érték az, amelyet az igazságot kutató lelkek éreznek egymás iránt, mert itt elhallgatott az érdek szava, s az ilyenek szeretetajándékai nem porladnak el, hanem szellemi szeretetté acélosodnak, és az örökélet törvényébe lépnek át.

Akik az én családomhoz tartoznak, azok mindnyájan ilyen mély kapcsolatot nyernek a mi Urunk, Jézusunk által, amit hiába akar széttépni a sátán, mert ez a kötelék erősebb a bűnnél, a halálnál, és ez megtartja azokat, akik gyengék és botladozók, csak alázatos lélekkel boruljanak az Úr lábaihoz.

21. Megérzés és megértés. (**)

1938. július 12.

A múlt minden ember lelkében visszatükröződik még akkor is, ha emberi emlékezése egyáltalán nem tud sem a külsőből, sem a belsőből semmit fölfedezni.

Az érzés egészen önálló tényező a lélekben, az értelem csak másodrendű. Különösen az *emberi* értelem nagyon gyarló dolog, annak a tanácsán elindulni nem lehet, főképp, ha az illetőnek az idegszféra a finomabb megérzés iránt nem fogékony. Pedig igen kevés az, aki úgy születik, hogy ez ki van nála fejlődve, és a fejlődésnek itt a földön ezer akadálya van.

A szellemvilágban azonban fokozatonként fejlődik, mert a törvényes életet élők igazságában ez annyira belerögzítődik a lélek minden rétegébe, hogy később mintegy magától működik, mivel ez az igazság mindig tiszta és világos.

Aki megfigyeli a dolgok menetét, az már előre tudja, hogy miből mi fejlődhetik; főképpen az ember benső énjének borulatából vagy derűjéből sokkal könnyebb olvasni. A megérzés élénkebb rezgésű, mint a megértés. Az értelem az érzések okát kutatja, s úgy jön rá az igazságra. Azért a földi tudomány is csak igen hátul ballag a fejlődés vonalán, mert ha valaminek az okára rájön — ha még nem is a valódi okra — máris elbiza-

codik a földi ember, és azért igen nehezen jut el a helyes következtetésig.

Ez a gőgnek, a hiúságnak az átka, amelyet éppen azért nehéz levetkőzni, mert a megérző képesség is el van fajulva, és más célból keresi-kutatja az igazságot, mint amire el van hivatva. Ez pedig az öncél, az érdek és a személyes én keretét képező dicsőség hajszolása.

Ezért nem képes az ember megtalálni a helyes utat, a helyes irányt. De aki az érzésével keres és kutat, az nem a téveshez nyúl, hanem a valósághoz, mert az igazság az igazat vonzza.

A törvény mint életmágnes folyton dolgozik, rombol és épít, mert le kell rombolnia a tévedések és hazugságok alkotását, hogy a valóságnak helyet biztosítson. Ha ez nem így volna, akkor máris elviselhetetlen lenne az élet a földön, sőt a szféráknak egyes rétegeiben is.

Aki sok hamis és hazug dolgot cselekedett, az bizony gonosz és kínzó eredményeket lát belőlük. Az a kis kedvező eredmény, amelyért dolgozott, elfoszlik, mint a pára, s neki semmi ereje sem marad, csak a rossz, amit ezzel megteremtett magának. Ez mint valóság nyomja az ő felfelé való törekvését. Azért van ez így a mulandóban, hogy ez megváltozhassék. Azért van az eszköz az ember kezében, hogy ha helytelent ír, kitörölhesse, amíg nem késő.

22. A lélek útja a formanélküli igazság megismeréséig. ()**

1938. július 22.

Mindenkinek a maga lelkén keresztül világosodik meg az igazság, de nem bizonyos, hogy az az igazság-e ez, ami mindenkit felemelhet. A nap az egész földet elárasztja sugaraival, és mégis egyik helyen ugyanaz a nap elviselhetetlen hőséget okoz, a másik helyen pedig alig-alig, hogy egy kis rövidke életmegnyilvánuláshoz segíti a természetet. De nem a

napban van a hiba, mert annak fénye minden irányban egyenletesen sugárzik, hanem a föld különböző részeinek a beállítottsága folytán oszlik meg a hatása. Így van ez az isteni kegyelem megnyilvánulásával is. Ez is akként hat, ahogyan a szellem elfogadásra készen áll, ettől függ, hogyan ütközik bele a kegyelem cselekvő ereje. Az egyiket a vágyakozás valamely csodához köti, és hite által meggyógyul a teste, a másikat lelkileg érinti meg, és átalakul a lelke.

Én azonban azt mondom, jobb annak, akinek a lelkében végzi el átformáló hatását a hit, mert a testi hatásnak is csak ezt kell előkészítenie, éppen úgy, mint a spiritizmusban a fizikai erők összevonásával, és sokszor emberileg sem indokolható eseményeivel.

A spiritizmus is csak azért van így megengedve, mert előkészíti a lelkeket a szellemi igazságokra, amelyek lélekformáló hatásaikkal átalakítják a világot, s életbölcösségeket gyökeresítenek meg, amelyek a mulandó világban is az örök és változhatatlan törvények szerint igazgatják a fejlődés útját.

Minden kornak megadja Isten a maga táplálékát. Minden ilyen igazság, ami az isteni igazság felé emeli az ember lelkét, a maga idejében nagy forradalmat kelt, de azután mindinkább rögzíti azt a kor, akkor azután hamarosan lekopik róla az isteni ragyogás. Mert a külső forma elveszti a vonzását, és azután már a lényeg sem bír a lélekre azzal a nagy hatással lenni, mint annak idején.

De a lényeg más formában újraszületik, és mint új, mint ismeretlen újra fölkelte a lélek érdeklődését, míg a szellem a formáktól mentes isteni igazság lényegébe nem tud hatolni. Mikor ez bekövetkezik, akkor tisztán látja a lélek nagy és titokzatos világában azt a célt, amiért minden ilyen újjászületést végig küzdött, míg csak formákban tudta kiélni az Isten felé való vágyakozását.

Isten sohasem burkolódzott a titkok sűrű fátyolába, csak az ember nézte Őt a saját színezett lelki rétegén keresztül, azért látta mindig másnak és oly titokzatosnak az isteni élet megnyilvánulását.

23. Minden a jó Isten ajándéka. ()**

1938. július 29.

Mindaz, ami szép, jó, igaz és boldogító nyereséggel gazdagított bennünket, a mi Atyánknak, Istenünknek ajándéka. Ő adja mindezt bele az élet szín pompás áradatába, és úgy irányítja a sors szelét, hogy a lelkünk hajójának kifeszített vitorláit abban az irányban hajtsa előre, amelyben ezekkel az életértékekkel találkozhatunk. **És jöjjenek bár ezek az értékek nem kívánatos formában eléink, okozzanak bár ütközést és háborúságot, mindent értékévé változtat részünkre a hit és az Istenbe helyezett bizalom, mert az Isten szeretete mindent javunkra fordíthat,** mert amit Ő ad, az minden körülmények között csak jót teremthet. Isten kezében minden áldássá válik, mert *Isten az ő gonosz gyermekeit sem bünteti, csak sorsukra bizza őket.*

Azért hallja az ember sokszor embertársaitól, hogy hiába az imádság, a könyörgés, a böjtölés, mégsem hallgatja meg a jó Isten a kérésüket, mert nem úgy történik, ahogyan kérték, ahogyan szeretnék, hanem ellenkezőleg, ahogyan az éppen nem kívánatos.

Ebben az esetben vagy későn kezdtek el imádkozni, amikor már a viharfelhők felcsoportosultak, vagy az Isten egy jobb eljövendőnek készíti elő a talajt az ember lelkében. *Ez az előkészítés, sajnos, a legtöbb esetben szükséges, hogy fájdalommal járó eseményekkel szorítson helyet az ember lelki világában,* mert az ember a lelkének vágyaival, törekvéseivel úgy bele van tapadva a mulandó élet állapotába, hogy azok elszívják összes erőit, felőrlik összes lelki képességeit, lekötik min-

den érdeklődését, úgy, hogy a lélek világának nem marad semmi.

Csak akkor ocsúdik fel ebből a kábulatból, amikor vagy a sikertelenség szaggatja el lassan-lassan ezeket a szálakat, vagy valami romboló lelki vihar hirtelen tépi ki az ember földbe gyökerezett vágyait, reménységeit, és ő fájdalomosan tekint széjjel maga körül az életben, és keresi a talajt, amelyben hitét, reménységét, vágyait és törekvéseit újra meggyökerezethetné.

Ilyenkor, amikor a lélek nem találja helyét a mulandó világban, *amikor szerencsétlennel, boldogtalannak érzi magát, érkezett el a lelki értékek elvetésének az ideje.* Ilyenkor legkevésbé bukkhat el a lélek, mert nem figyelhet a hamis hangokra, melyek benne és körülötte visszhangzanak, mert életösztöne egy irányba tereli a figyelmét és érdeklődését. A vigasztalódás öntözi meg az új gyökeresedni induló vágyakozásokat és reménységeket, melyek növekedésnek indulnak, és ezzel más irányú örömöknek nyitják meg a lehetőséget. Új igazságok születnek, új eredményekkel gazdagodik meg a lélek, amelyek ha nem is tökéletesek és nem is helyesek még, de mégis értékesek, mert vannak, mert mások, mint az előbbiek.

Ezért kell türelemmel lenni a vakhitű emberlelkek túlkapásaival szemben is, mert ez is „más” eredménye a léleknek, mint a hitetlenség. Azért nem szabad a konkolyt a tiszta búza közül az „igazság” jelszavával kiszaggatni, mert egy talajban nő a földön az igaz a hamissal, és míg az igaznak csak rövid és erőtlen gyökérzete van, a hamisnak mélyen elágazó; s ha a gazt kitépné az ember, a búza gyökereit is meglazítaná a talajban, s míg a hamisságot üldözné, a becsületes és igaz még többet szenvedne.

Tehát a nehezen meggyökeresíthető jó számára fel kell a talajt szenvedéssel, és fájdalommal porlasztani, hogy az örökélet értékeinek is jusson hely a mulandó életben. És eljön az idő, amikor minden fájdalomra és szenvedésre hálával fogtok gondolni, mert a jobbnak készítette elő a talajt a lelketekben.

Vigyázzatok, míg az Úr munkája tart, hogy az eszme termésének betakarításakor titeket is egytől-egyig magával ragadjon, és az eredmények osztályozásánál gazdag rész jusson mindegyikötöknek. És akkor ti velünk együtt egy korszakot alkotó gondolatnak hatalmas munkájában mint mozgató és életet alakító egyedek új neveket és fennmaradó dicsőséget nyertek Attól, akinek szolgálatában egymásra találtatok. Új alakulatnak új vezetői, irányítói, új országnak, új népnek, új nemzetségnek oszlopai lesznek azok, akik elhitték, hogy az örök Jó, a mi Istenünk, diadalmat vesz, és dicsőséges győzelmet arat az ellentétesen, a rosszon, a tévedésen, s ez a hitük erősebb a szenvedésnél és fájdalomnál, mert érzik az igazságnak erejét.

Azért választódik ki folyton a gyenge, a homályos, a hibás, amíg eljön az idő, hogy a nagy próbát, a nagy küzdelmet azok vezessék, akik a harcban megedződtek.

24. A földi élet nagy tétre menő játszma. ()**

1938. augusztus 4.

A földi életben tett lelki megmozdulásoknak igen nagy-jelentőségük van, s messze kihatnak az örökéletben. A földön majdnem úgy van az ember, mint a szerencsejátékos. Egy lappon mindent megnyerhet, és mindent elveszthet, mert egyik következmény vonzza a másikat, egyik esemény a másiknak készíti elő a helyét. A játékos sem tudja, milyen lap jön a kezébe, jó-e vagy rossz, nyer-e, vagy veszít, de aki igazán érti a játékot, az a kevésbé kedvező kártyát is ügyesen ki tudja használni, aki pedig vakon cselekszik, az a legkedvezőbbet sem tudja úgy kihasználni, hogy abból azt az eredményt arathassa, amit szeretne.

Aki hisz abban, hogy az Isten nem ötletszerűen cselekszik a sorsban, és a világ nem önmagától keletkezett, hanem bölcs elgondolás alapján alkottatott meg; és hogy semmi sem vész el, semmi sem szűnik meg, hogy semmi sem hiábavaló, mert mindennek hivatása van; aki megismeri a jót és elismeri

annak létjogát az életben, s hogy a lélek boldogságát egyedül csak ezzel lehet megszerezni; annak kötelessége ezt a jót szolgálni és érvényre juttatni az életében. Mert ha nem úgy cselekszik, akkor minden megmozdulásával az ellentét érvényesülését segíti elő. Ez pedig annyit jelent, mintha valaki kártékony férgeket és dűvadakat tenyésztene.

Aki pedig nem ismerte fel a jót és igazat, és így nem is tud különbséget tenni a jó és rossz között, és mintegy felelősség nélkül cselekszik, annak még sok következményt kell elszenvednie, míg az első leckét megtanulja a földön és a valóság világában. Sőt el is bukhat annyira, hogy már képtelen a javulóban lévő természetes erőkhöz kapcsolódni, s akkor kénytelen a sokkal alantasabb világok légkörével beérni.

Gondolnivaló, hogy egy-egy ilyen nagy bukás hosszú, kiszámíthatatlan hátramaradását és szenvedésekbe való beletapadást jelent. Aki ellenben hisz, annak a lelkében a hit világgal egy új élet veszi kezdetét, egy megújulás, átalakulás, újjászületés, folytonos képződés, amely a szerint az eszme szerint alakítja a lélek erőit és érzéseit, amelyet jónak és igaznak tart. S az mindent, ami ettől eltérő, mint kiküszöbölendő salakot, eldob magától.

Nem mondom, hogy egyszerre anyagi tisztaságra tesz szert, nem mondom, hogy nem szenved többé, de a szenvedése már nem reménység nélkül való. Ebben a szenvedésben már a boldogság csírái kezdenek életre kelni, mert minden kis eredmény már maradandó értéket jelent számára, amelyen vásárolhat magának megnyugvást, békét, örömet, tudást, bölcsességet. Ti is ezen az úton haladtok. A ti lelketek már megízlelte a mennyei jót és igazat, amellyel szemben előttetek már minden földi hiányos és értéknélküli. De még mindig benne éltek korotok forrongó és hitetlen atmoszférájában, amellyel magatoknak is elég küzdenivalótok van, pedig ti már tudjátok, hogy nem mindegy, hogyan játszatok az események tömegében, nyertek-e, vagy vesztek; ez részetekre sokkal fontosabb kérdés, mint a hitetlenek részére.

Azért ha az ú. n. szerencse kisebb jelentőségű lehetőségekkel ruházott is fel benneteket, ti azokat is úgy forogathatjátok, hogy még az ú. n. szerencsefia ellenében is óriási nyeresémmel fejezhetitek be a játszmat.

A földi élet a megpróbáltatások ideje. Amit a szellem önmagában ugyan már elrendezett, vagyis amiről elhitte, hogy az jó és igaz, de cselekedetben még nem volt módjában a benne lappangó rosszal, vagy ellentéttel szemben győzelemre vinni - - és így az ellentétes elv még nincs legyőzve, nincs megfosztva uralkodó hatalmától a lélek természetében -, az mint lehetőség még ott kísért benne a tudat mögött, s csak alkalomra vár, hogy érvényesülhessen.

Tehát a földi élet ideiglenes szereposztásában az alkalmak úgy rendeződnek a sors kezében, hogy mind a jó, mind a rossz úgy és olyan formában juthasson a tudat felszínére, hogy a próbákban kimutatható legyen az eredmény. Vannak egészen enyhe próbák, és vannak nehezek és kemények, amelyek a jóban és igazban edzett lelkeknek is nehéz küzdelmet jelentenek.

Azért ne álljatok meg a látszatnál soha, mert semmi sem valódi, ami a földön annak látszik; próbák, álmok ezek, amelyek elmúlnak a szellemi élet derengésével. *A lélek tudja, hogy ez múlt szerep csupán, de amikor átéli, akkor ő is valósnak hiszi, mert ha nem így volna, nem tudna igazi eredményre szert tenni.*

Isten Szentlelkének világossága vezéreljen titeket, hogy a reátok bízott szerepet hűen dolgozzátok ki, hogy az a valaki, aki a jelenlegi „én”-ben bizonyos feladatokat van hívatva végezni, a legjobb tudása szerint végezhesse azt el. Mert minden egyes élet emlékének alakját mintegy ruhát félreteszik számotokra, és időközönként abban kell megjelennetek a korszellem megítélésének idején.

Azért vigyázzatok, hogy ne legyen ezen a ruhán olyan szennyfolt, amely miatt szégyenkeznetek kelljen az örökkévaló-

ság Urának és az ő angyalainak tekintete előtt, hanem ragyogjon attól az igazságtól, amelyet Isten kegyelméből előlegül kaptatok!

25. Az egészséges hit. (**)

1938. augusztus 18.

Ha az embernek hite van, akkor nem szükséges azt a nagy kerülőt megtennie, hogy tapasztalatszerzés útján értse meg az igazságot, mert a hit útján előlegezve a bizalmat, figyelő szemmel tekint a történések elé, és ha az eredmény kielégítő, akkor az előlegezett bizalom nagyszerű befektetésnek bizonyul.

Tehát kiszámíthatatlan előnyöket élvezhet az ember, ha helyesen hisz azokban az előre nem látható, titokzatos igazságokban, amelyek ugyan körülötte élnek, vannak s működnek a sorsokat irányító törvényekben. De az emberi szem, az emberi tudat, mely csak az érzékszerveken keresztül képes tájékozódni, ide nem ér el, ide nem tekinthet be, mert ez a világ nem mindenki részére van nyitva, csak kivételes esetekben, és csak kivételes emberlelkek részére, kivételes célok érdekében. Azért mondja az Úr: *Adatik annak, akinek van, de akinek nincsen, még az is elvétetik tőle, amivel bírni vél*".

Ezt az adottságot senki sem szerezheti meg pusztán az akarásával, a tudásával, vagy valamiféle kivételes érdemeivel, mert az ember mindenét elszórhatja, önmagát feláldozhatja, testét máglyán égettetheti el, hogy ezt megszerezhesse: mégsem biztosíthatja arról senki, hogy áldozata nem hiábavaló lesz-e. Erre nézve nincsen kitaposott út senki részére, mert mindenkinek magának kell megszereznie azokat a kellékeket, amelyekkel a lélek felemelkedhetik, ha az isteni kegyelem utat nyitott neki.

Ez pedig a legelső és legfontosabb kellék; hogy az emberlélek tanulja meg azt a nagy tudományt, hogyan lehet szerény és kicsiny, hogy a nagy igazságok törvényei között úgy járhasson hibái és fogyatékoságai dacára, hogy ennek a törvénynek nagy és hatalmas kerekai össze ne zúzzák.

Ezeket keresztül gyűjtetnek egybe a csoportok, nemzetek és fajok, hogy az elgondolásaik és elveik szerint véghezvitt cselekedeteikért büntetést vagy áldást élhessenek végig. A csoportszellemek tömegeit és a hozzájuk nőtt természeti erőket és fluidokat ezek az isteni törvények mozgatják, alakítják, és bennük az egyeseknek hol fent, hol lent készítik elő a betöltenivaló helyet, s szabják ki az elvégezni való feladatot. Itt nincs külön kegyelem, vagy protekció. Ezt nevezi a pogány vallási megállapítás „kármának.” Azonban e felett a karma igazsága felett van egy tökéletesebb igazság, mely a szíveket és veséket vizsgálja: az Isten kegyelmének igazsága, a szeretet igazsága.

A szeretet igazsága szenved, amíg az okozati törvény igazságának kénytelen átadni a megtérésre éretlen emberlelkeket. De aki a szíveket és veséket vizsgálja, Az gondos szeretettel figyeli a karma törvényének őrlő malmában szenvedő egyeseket, és amikor a szenvedés az értelmetlen és érzéketlen külső, vastag burkot megvékonyította és meglágyította, és a lélek keresni kezdi az okokat, amelyek idáig juttatták, s már érzékennyé vált a belső hang rezgésének a felvételére is, akkor következik el a nagy pillanat: *ezen belső hangon keresztül szól hozzá a kegyelem.*

Ha azután a lélek engedelmesen követi a belső hangnak az útmutatását, akkor mindig többet meglát¹ azokból az igazságokból, melyek mint apró csavarok a nagy gépezetben ugyanazt a célt szolgálják, amelyet a nagyban sem értékelni, sem megérteni nem tudott, s mivel nem tudott vele mit kezdeni, átsiklott felette, vagy megütközött benne, egészen addig, míg az a kis csavar vagy megsebezte, vagy a saját sorsának kerekét megállította, és a kerék sem előre, sem hátra nem mozdíthatott. Ha egy ilyen kicsi csavar kiesik, bizony sok bajt okoz az egyesek és az együttes életében.

Mivel az emberek egyáltalában vakok és süketek, a szellemi világuk irányítását a véletlenre bízzák; felületesekek, a látszatnak élők, hisznek a saját kiváltságosságukban, de nem hisznek a láthatatlanban; így a saját sorsuk mind ilyen hibás és

hiányos gépezethez hasonló, amely természetesen sok bajjal és szenvedéssel van terhelve.

Az egészséges hit, amely nem a vakon elképzelt csodát keresi és várja, hanem a valóságot, az igazságot sejtí, s bele-mélyed annak megismerésébe, Istent mutatja meg mindenben. S mint a kicsiny harmatcsepp a nap fényét tükrözi vissza, úgy az életnek minden részéből az igazság sugárzik a kereső lélek szemébe.

De ehhez az Isten törvénye, az Isten igazsága iránt való engedelmisség és alázatosság szükséges, hogy az isteni kegyelem megnyissa a lélek szemeit és megtanítsa járni azon az úton, amelyen elérhet a dolgok gyökeréhez.

Az egészséges hit és bizalom Istenből merít¹, és amire ma még nem kapott feleletet, azt nem tagadja, hanem elteszi holnapra, és engedelmesen várja Istentől az igazságnak a hol-napi, vagy azutáni megnyilatkozását, nem nézi le az eszkö-zöt, hanem igyekszik felismerni a kicsinyben, a porszemben is Isten vezetését.

Mert Isten próbára teszi az ember lelkét, és jaj annak, aki elbizakodottan mást vár és máshogyan várja a feleletet, mint ahogyan azt az Úr adni akarja!

26. Tartózkodjatok a tömegmozgalmaktól! ()**

1938. szeptember 1.

Aki fent van, az nagyobbat esik, ha elsédül, mint aki csak a földön esik el; aki beletekintett az igazi isteni vilá-gosságba, és elveszi a fényről a tekintetét, az kevésbé tud tájékozódni a homályban, mint aki a homályhoz szokott szemmel néz előre.

Ez az utolsó idők előestéjének a készülődése. A be-fejező időkben nagy harcok lesznek az igazságot keresők és a maguk igazságának érvényesítői között. Ennek megítélésére az a döntő kritérium, hogy a köz javát szolgáló, vagy pedig az egyéni ént szolgáló igazságot fogadja-e el az ember. Aki az én-nek kedvező jót, tehát azt, amely a testiség gondolatát hizlalja

fel az emberben, nagyobb igazságnak tartja, mint azt, amely a léleknek az igazban, az eszményiben való fejlődését biztosítja, azt felkapja az áramlat. És sodorja magával életen, halálon keresztül, amíg fenn nem akad azon a szövevényen, amelyet a tévelygés valósított meg, és eredményeivel lerögzített, és ezzel mintegy gátat állított a téves gondolatok és törekvések áramlatának. Ez a bűnökkel és szenvedésekkel beiszaposodott szellemi gát azután magába tapasztja azokat, akik nem emelkedtek ki idejében ebből az áramlásból.

Én azért mindig azt mondom, hogy ti ne tévedjétek bele a csoportmozgalmakba, bármilyen kívánatosnak lássék is az az igazság, amelynek a csoport hódol. Mert amit a fejletlen szellem magáévá tesz, az mind olyanná válik, mint az agyongyötört pillangó szárnya: a tiszta égi hímpor lekopik róla, és csak az értéktelen váz marad meg, amely azután már nem az eszmei célok, hanem az egyéni, önző célok megvalósításának eszkövévé süllyed.

Ameddig a nemes, tiszta eszme az egyeseknél az áldozattételre előhívott kiválasztottaké, addig az tisztán ragyog, mert az egyeseket fölemelő szellemi erő abban a magasságban szárnyal, ahova nem emelkedhetik fel a hétköznapi, testi érdek, az alacsony szenvedély. Mert amikor még valamiért szenvedni kell, addig azt csak az idealisták nevezik magukénak. De amikor már előnyök és hasznok járnak vele, akkor már csoportok tódulnak oda, hogy részeseivé legyenek azoknak az általános jóknak, amelyeket az ember már biztosított magának.

Ti maradjatok meg az eszményi világban; tegyétek azt, amit a lelkiismeret mint jót és igazat sugall, de vigyázzatok, hogy a tömeg tévelygéseinek sodrába bele ne kapcsoljon beneteket az általánosító fluid, mert akkor a tömegek kármájába kerülnétek bele.

Imádkozzatok azokért, akiket vezetőkül, irányítókul rendelt az isteni végzet a földre.

27. Első és második mennyország. (**)

1938. szeptember 6.

Az emberi életben semmire sem lehet a teljes és csalhatatlan igazság bélyegét rányomni, hogy ezzel a jelzővel végigmehet az örökkévalóság minden állomásán fennakadás nélkül, mert ha egy ilyen megállapítást! lehetne lerögzíteni, még sokkal kevesebb lélek juthatna el az üdvösségre, mint így a bizonytalanság érzetével.

A földön semmire sem lehet kimondani a végső ítéletet, mert itt minden csak átmeneti állapotban van. Sem a jóra, sem a rosszra nem lehet kimondani az abszolút igazságos megállapítást, mert nincs az a jó, amiben a rossznak árnyalatai meg ne tompítanak az isteni jó tökéletes ragyogását. És nincs az a rossz, amibe a jónak sugara bele nem hatolnának, és meg nem világítanak a léleknek azt a részecskéjét, amely éppen abban a pillanatban nyitva van.

Nincs az a rossz ember, akinek a lelkében néha fel nem ébredne a vágy jónak és igaznak lenni. Olyan lehetőség után kutatni, ahol levethetné a lelkére tapadt bűnök eredményeit és emlékeit, hogy új emberré lehessen, új célokért küzdhessen és új ismerősöket kereshessen, akik még nem tudják, ki ő, s bizalommal közelednének hozzá és megbecsülnék őt. Ez minden mélyen alásüllyedt lélek vágya. Így, amíg csak egy csepp jó van is a lélek természetes erőiben, addig a megtérés lehetősége nincs elzárva előle; addig újra meg újra életbe hívja ezt az elrejtett vágyat, ez a lappangó mennyei szikra.

Mert a jónak sokkal nagyobb a hatóereje, mint a rossznak; a jónak nehezebb ellenállni, mint a rossznak, mert a jó az igazság kemény törvényével is több örömet és boldogságot tud nyújtani, mint a rossz a legcsillogóbb, legkáprázatosabb ígéretével, sőt annak megvalósításával. Mert mindaz, amit a rossz adhat, csak hasonlít a valódihoz, de annak minden értéke nélkül.

A legnehezebb vezeklő életben is több öröm és boldogság van, mint amit a szellemvilágban a hasonlók társaságában kialakult életkörülmények nyújthatnak. És ha egy rosszban el-

süllyedt lélek — engedve a benső gonosz vágnak — korlátlanul kielégítheti is a földön túlzó törekvéseit, vajon van-e békessége és pihenése vagy boldogsága? Nem a sátán űzi-hajtja e őt pihenés nélkül, míg az igazság korlátaiba ütközve szét nem zúzza a fejét, hogy széthulljon a gonosz, mely benne „én”-né válva, a szellemet rabságba hajtotta. A lélekparányok pedig széthullva a természet vezető törvényében, mint tüzes kohóban forgattatnak, rostáltatnak, míg a gonosz, mint szenvedés, mint salak leolvad róluk, és az élet hatalmas szava, mint a mágnes vonzása, úrrá lesz felettük.

A léleknek minden parányában az élni akarás és az egyben való kifejezési forma utáni vágy, mint halk sóhaj, vagy mint hatalmas, orkászerű, világot megreszketető kitörés ad magáról életjelt öntudatlanul is, mert az öntudat mélyen alszik a halál sötét, süket csendjében.

Az első mennyország az az állapot, amikor az életparányok a lélekben összevonatva ismét az „én” körül csoportosulhatnak. Az „én” pedig a homályból előlépve még érzi a lélek nagy és borzasztó tragédiáját, minden sejtjében meghúzódó félelmet és az átélt gyötrelmek borzasztóságát. Félni kezd a haláltól, és vonzódik az élethez, mint a szomjúságtól gyötört a tiszta vízhez,

Ekkor megkezdődik a vándorlás az élet nagy útján felfelé, Isten felé. Ismét szomorú menet, szomorú csoportok; egy-egy földi élet egy befejezése, egy ilyen állomása az emberi léleknek. Felszed az úton jót, rosszat, értékeset és hiábavalóságot, mert szereti a szépet, kívánja a jót, kívánja az igazat, de önmagából ritkán tudja kitermelni. Pedig mindenkinek csak annyi jóban és igazban lehet része, amennyit önmagából a változandóság világában kitermelt.

A jónak és igaznak érvényesítése a földön mindig bizonyos áldozattal jár, s azért erre csak azok képesek, akik hisznek az örök jó és igaz mindenekfelett való értékében. Hisznek az egy Istenben, aki Ura az életnek, hisznek az Isten jóságában és segítségében, s belátták, hogy segítség nélkül elveszettek. Ezek megtanulják az engedelmisséget, és meg tudnak alázkodni,

nem hiszik magukat nagyoknak és csalhatatlanoknak, hanem az Isten kegyelmét várják.

Így bizonyos bűnök, amelyek megvannak ugyan, de nem érvényesülhetnek — mert az Isten kegyelme az erények magvát megöntözi és nagy, terebélyes fává növeszti, míg a meglévő bűnnek levelei napsugár nélkül lehervadnak — lassanként elpusztulnak. Így lehetnek az elsők utolsókká, és az utolsók elsőkké. Ezt lehetne nevezni második mennyország nak.

28. A vezeklés még nem haladás. (**)

(Lajos szellem.)

1938. szeptember 8.

Minden átalakuláson megy keresztül. Az emberi életnek mindig voltak és lesznek terhei, bajai, mert a lélek bűnökkel terheltsége mindig lázadó kedélyhangulatra izgatja a képzeletet. Soha sem tudja az ember, hogy mi miért van, csak a jelent látja; a mindenkori jelen pedig elég bajt vet a felszínre, amelyek eredetét mindig a múltban kereshetjük, és legtöbbször magunkban, a saját fejletlenségünkben. Mert mindent gyorsan és biztosan elrendezhetnénk, ha elég bölcsen és okosan tekinthetnénk bele az adott helyzetekbe és állapotokba.

Azért a vezeklés nem más, mint az életúton való megállás, vagy visszatérés a rendes útra. *A vezeklés a tanultaknak mélyen a lélekbe vésése.* Mondhatnám bűnhődésnek is. De a bűnhődés is olyan állapot, mint azé az emberé, aki helytelen útra téved, aztán beleesik valami kátyúba vagy mélységbe, ahol megsebzí a tüske, a ruhája elrongyolódik, a magával vitt értékek elszóródnak. Amíg ezeket összeszedi, és nagy erőlködéssel kikapaszkodik, addig fárad, szenved, dolgozik, de egy lépéssel sem jutott előbbre, mert a rendes útra még előbb vissza kell térnie.

Vagy ha valaki nagy károkat okoz, és azokat meg kell térítenie, amíg azokat törlesztgeti, nincs semmi előmenetele, csak éppen

hogy a kötelezettség súlyától, terhétől mindig jobban-jobban szabadul.

Így a vezeklő életeknek vajmi kevés előrevivő hasznuk van, de mégis el kell a léleknek szenvednie, mert addig nem tud a haladás útjára még csak rálépni sem. Tehát a vezeklő életek legtöbbszörre szenvedéssel és megaláztatással járó, sikerekben szegény életek; nem a jelen értékét felgyűjtő alkalmak, hanem a lélek keserű tapasztalatok árán való tanulása, az elhagyott munkának az árnyékos oldalon való elvégzése.

Ezek a tapasztalatok már csak akkor nyerneket értéket, amikor összeolvadnak a szellem tudatában, de ennek is előfeltétele, hogy a lélek le tudja belőlük vonni a tanulságot.

Ez az a nagy iskola a szférákon, amiből mindig, örökké lehet tanulni. Ezer meg ezer lélek tanul és tanít a hozzá hasonlók között. Amikor valaki valamit sikeresen keresztülvitt, megoldott, az már haladás a részére, és erőgyűjtés a saját lekében való nagy feladatok elvégzéséhez.

Így vannak, akik az iskolában már haladottabbak, akik jelesen végeztek; ezek a földi emberek mellett mint őrző és vezető szellemek kapnak munkát, amit ha jól végeznek el, annyit jelent számukra, mintha ők maguk éltek volna a földön.

29. A tisztos szegénység lelki haszna. ()**

1938. szeptember 8.

Az intést mindig készen tartja a jó Isten minden gyermeke részére, és az ember az engedetlenséggel mégis sok bűnt és tévedést szerez magának, és ennek nyomán sok szenvedést is. A szenvedések sajtolása alatt azután mindenki az Istent okolja, pedig nem a jó Isten szerzi a gyötrelmet, mert az első tévedés nyomán még nem vehető észre a változás. Hiszen a tékozló fiúk ritkán térnek észhez, amíg a moslékból is jut a részükre, csak amikor már a moslékból is kifogynak, akkor jut eszükbe, hogy elhagyták a fényt, a pompát, a gazdagságot. Akkor ébrednek szegénységük és gyalázatuk tudatára, és akkor szégyenülnek meg önmaguk előtt. És csak akkor ismerik

értéknek a segítséget, amikor teljesen a porba kényszerülnek, vagy amikor a porból emeli fel őket az értük lenyúló könyörület.

Sajnos, ez így van. És szomorúan kell lépésről-lépésre megállapítanunk, hogy „az ember” mennyire alá van vetve a testiség átkának, mennyire uralja képzeletét a hazug káprázat utáni vágy, mennyire szomjazza a tiltott dolgokat, és ebben a tévelygésében milyen kötélzáncot jár a mélység felett, amely minden pillanatban elnyelheti.

Ebben a tévelygésben még az ú. n. „jó” ember, a lelkiileg világosságra jutott ember is benne él, benne mozog, a cselekedeteire, a gondolkozására óriási hatást gyakorol ez a testen keresztül való élet, egészen addig, amíg egyszer és mindenkorra le nem számolt a test vágyaival és követelményeivel, és az egyszerűség, a mértékletesség, a külsőséges hatásokról való lemondás le nem dönti az életében a testiség hatalmas bálványát.

A mindennapi kenyér, az időjárás változásaival szemben védő ruházat és a hajlék — s mindenből csak ami szükséges, mert nélkülözhetetlen — jelenti a testi élet fenntartására valót. Aki a szükséges tisztasággal összhangban csak ezt tartja meg a maga részére, és ilyen egyszerűségben tudja leélni az életet, az sok kísértéstől, sok fáradságtól és bosszúságtól kíméli meg magát.

A tisztos szegénység nem nyomorúság; aki ilyen szegénységet választ az Úr követésének útján, az bölcsen választott, mert aki nem ezt választja, a keserves tapasztalatok árán kénytelen belátni, hogy a világi, testi okoskodással — mely különválasztja a lélek, és külön a test célját — úgy jár, mint aki sárkányt és jámbor kérődzőt fog egy járomba.

A testi követelmények és szükségletek minden táplálékot elszednek a lélek elől, és a lélek mégis örök kielégítetlen vágyakkal küzdve terheli meg a maga érzésvilágát a mulandó életben, az örökéletben pedig a mulasztások hézagai között keserű panaszokkal erőtlenül és bizonytalanul keresgéli a békessegre vezető lehetőségeket, reménytelenül tekintve abba az

eljövendőbe, mely félelmetes árnyaival fenyegetően közeledik feléje.

Mert van a szellemi életnek is múltja, és van jövője mindaddig, míg az egyiket önerejével le nem tudja zárni, a másikban pedig ténykedő erejével olyan alapokat nem tud állítani, amelyekre tovább építhet. Ezek az alapok azok az igazságok, melyeket a földön, vagy bárhol másutt megismert, és a változások világában lelki munkájával érvényesített a mulandóval szemben, amelybe az önmaga életéből adott valamit.

Minél több igaz lelki értéket adott bele, annál szilárdabb otthont épített magának, és annál mélyebben írta bele a nevét az élet könyvébe. De önmagából kell adnia, a maga érzéséből, a maga lényegéből, hogy megütközzék benne a tévedések romboló szele, és kitérítse annak hatóerejét abból az útból, amelyet Isten szabott a fejlődés menete elé.

Aki nem ebben él, nem ebben munkálkodik, az hiába élt, hiába szenvedett, elmossa az életének alkotását a következő hullámmás, nevének emlékét az idő, s testével együtt minden porrá válik, ami az ő megjelenését alkotta. Szegény és elhagyott lélek lesz, aki a hazugság káprázata után csalódva áll meg az igazság világában.

30. Miért nehéz a javulás? ()**

1938. szeptember 15.

Az emberi gőg nehezen kopik le a tévelygések testéről. Nehezebb a léleknek a belátott igazságot a testen keresztül érvényesítenie, mint bármi más terhet elhordoznia. Csak amit a tudat már elkönyvelt magának, és ami természetévé vált, az képes minden akadály nélkül érvényesülni. Mert az ember mindenbe beleszövi a maga téves elgondolását, és ezer más okot feltételez, mint az igazi, csak azért, hogy ne kelljen önmaga ellen fordulnia, mert az kényelmetlen, kellemetlen.

Ezért nehéz a javulás. Csak amikor a lélek utolsó maga mentési gondolata is elhervad, megsemmisül, és összetörik az önvád súlya alatt, akkor szenved ki a gőgnek és tévelygésnek

lelke, hogy feltámadhasson az igazságra, amely az alázatosságból sarjad ki.

31. Akiknek az Úr a jobbik részt adta. ()**

1938. szeptember 23.

Az ember nagyobb részben csak test, és kisebb részben lélek, és még kisebb, csaknem elenyésző részben szellem. A test a testhez vonzódik, a lélek a lélekhez, a szellem a szellemhez. Ha a test a testben meg is csalódik, az még nem jár nagy fájdalommal, mert a lélek nem várt semmit; de ha a lélek is érdekelve van, akkor már fájdalmasabb a csalódás, mert a léleknek ezer meg ezer érző része van, s minél mélyebb a seb, annál több részt érint, s annál több a megbántott érzés.

Az érzések a lélek tulajdonai. Minél durvább és nyersebb érzések jutnak kifejezésre az emberben, annál vastagabbá válik az a réteg, amely elzárja az utat a belső lélek világába; és ütközésnek és sűrűlésnek kell bekövetkeznie, amíg ez a réteg megpuhul és járható út képződik a szellemi én tudatába.

Ezt az utat csak keveseknek nyitjuk meg, mert félünk a csalódástól, s inkább mi szállunk alá a külső, keményebb burok rétegeiben tartózkodó érzésekbe, és adunk-adunk, de nem kérünk, nem várunk semmit vissza. De ha mégis jön valami, ami önként jelentkezik a másik lélek részéről, akkor az nagy ajándék és áldás ebben az életben, amely nem valódi formája a tényeknek, hanem csak látszata a valóságnak. Azért van, hogy örültök, ha a bizonytalanban a bizonyosság árnyékát körvonalózhat játok, rögzíthetitek, mert a lélek elfárad a bolyongásban, a keresésben.

Mert a föld és a hasonló világok nem a lélek eredményeinek. gyűjtőhelyei, csak a küzdelmek és megpróbáltatások izzó kohója. Itt, ebben az állapotban mindennek és mindenkinek el kell egymástól válnia, ami vagy aki nem özszevaló. A salaknak el kell válnia az aranytól, a bűnnek és tévelygésnek az igaz és tiszta törekvésektől. Az aranynek egybe kell olvadnia az arannyal, és felemeltetnie az aranyat megte-

remtő Istenhez,, mert az aranyban Ő él, a salakban pedig, amelynek nem adatott létlehetőség, az ellentéteszme, amelynek el kell távolodnia, és az élethelehetőségektől megfosztva a halál, a megsemmisülés, a felemésztődés törvényébe jutnia.

Az ember nem tudja, ki ő; és amikor ezt mondja: „én”, és ebben az ében sok gonoszságnak, bűnnek, tisztátalan törekvésnek nvujt alkalmat a megvalósulásra, akkor tulajdonképpen nem önmagáról beszél, hanem a benne élő és általa kifejezést kereső ellentét-természetnek az életét személyesíti meg, mert *az igazi „én” ilyenkor még mélyen a rétegek alatt szunnyadva várja a felébredést a jónak megismerése által.*

Azért mondom én, hogy az „ember” egy általános és közös álarc, amely alatt az igazi arculat csak ritkán jut kifejezéshez a földön. S ha e mögött az álarc mögött megcsillan a lélekben a mennyei sugár, és két lélek fölismeri az együvé tartozás nagy érzését, az igazi szeretetet, akkor fölismeri egymásban a nagy isteni elrendelést is; és ez előleg abból a nagy, isteni örökségből, amely minden megtérő lélekre vár Istennél, a mi Atyánknál.

Örüljete az élet forगतagában, ha az Úr a lélek pihezésére egy-egy ilyen kis szigetre elvezet benneteket. Örüljete a szeretetnek, mellyel a lelkeitek összekapcsolódhatnak a mulandóban, hogy az örökélet végtelenében mindig legyen megértő, gondoskodó közeli hozzátartozótok.

Minél több lelket összeköt egymással a szeretet, annál gazdagabb, változatosabb és boldogabb az élet. A test és vér köteléke felbomlik, az Isten szeretetének megértésében összekapcsolódott lelkek együvé tartozása azonban soha szét nem szakad, hanem mindig mélyebb, igazabb és erősebb lesz; az idő, az élet és a halál állapotai csak szorosabbá teszik ezt a szeretetet.

Azért higgyete, bizzatok, gyermekeim, a mi Urunkban, aki mindnyájunkat kiválasztott a világból, és elhívott az ő munkájára; higgyete, hogy akiket Ő elhívott, azokat — ha meg is próbálja az olvasztókemencében — nem hagyja el, ha-

nem alkalmas időben tisztán és ragyogón emeli ki őket Magához, és az övéi közé helyezi el mindörökre.

Higgyetek, és várjatok Őreá, mert Ő rátok néz minden időben, és veletek van akkor is, amikor örültök, akkor is, amikor bánkódtok, és amikor hálát adtok, hogy a lelketeknek minden alkalom által kiváltott felcsillanását összegyűjtse, és a külső rétegét átvilágítsa vele, hogy önmagatokat kívülről és belülről is megismerhessétek.

Az élet rövid, és mégis hosszú a szenvedésben; de amikor elérkezik az idő, hogy csomagolnotok kell, ebből a szenvedő életből több lelki eredménnyel tértek meg, mint azok, akik a testnek kedvező életet éltek, és akkor tudjátok meg, hogy nektek az Úr a jobbik részt adta.

32. Akit az Úr szeret, azt megpróbálja. ()**

1938. szeptember 29.

Mindennek meg kell lennie, ami elő van jegyezve a történeteknek abban a nagy könyvében, amelyben az emberi életnek eredményei vannak följegyezve, azok t. i., amelyek minden olyan időhöz és alkalomhoz kötött jelenségtől meg vannak tisztítva, amiket a föld hatásai raktak és raknak a lélekre az ideiglenes, testi élet alatt.

Minden eseménynek, amelynek az egyesekkel és a csoportokkal történnie kell, előre meg van határozva az ideje és beteljesedése, amely beteljesedések nem mások, mint a tulajdon lélekbe beleírt vágyak, törekvések beteljesedései, s ezek kielésére adott lehetőségek, amelyek nyomán következik a nagy elszámolás, amelyet a szellem a tapasztalatokon keresztül szűr le magának, és a lelkiismeret világosságával szemlél és osztályoz.

Szükségesek ezek a kemény leckék és nehéz próbák, hogy az ember lelkében feltorlódott hiábavalóságok, tévedések és bűnök az öntudat bíráló széke elé juthassanak.

A földön ritka esetben kerülnek oda, csak olyankor, ha érzékeny részén sebesül meg a lélek. Ilyen esetben ritkán gyógyul be annyira a seb, hogy időről-időre fel ne szakadjon, és ne sajogjon. A szellemi életben azonban az ilyen beforrottak hitt sebek igen sokszor kiújulnak, egészen addig, amíg a fájdalom okát kereső lélek meg nem találja a valódi okot' a saját lelkében. Sokszor, nagyon sokszor igaz hálát ad a szellem egy-egy ilyen felfedezés után a könyörülő Istennek, hogy ilyen szenvedéseken keresztül is rávezette a baj okának megismerésére.

Így van ez fajokkal, népekkel és nemzetekkel is. Sokszor azt hiszik az emberek, hogy amikor kedvező állapotba jutnak, az részükre valami Istentől kapott kiváltság, ami az ő egyéni értékük következménye. Elfelejtik, hogy a szerencsésnek tartott állapotban nehezebb megállni a helyüket. Mert ha elrontják a dolgukat és nem tudják kihozni az életükből azt az eredményt, amit a saját törvényük megkíván, akkor még sokkal kedvezőtlenebb helyzetben kell ismét tapasztalatokat gyűjteniük, mint azelőtt.

Ezért nem lehet és nem szabad az embernek soha könnyelműen ítélkeznie embertársa felett, mert nem tudja, hogy az honnan indult el a próbatételre.

Azt mondja az írás: *„Akit az Úr szeret, azt megpróbálja és megdorgálja”*. Ez a dorgálás annyit jelent, hogy fájdalomkon, csapásokon, szenvedéseken keresztül tanítja, figyelmezteti a lelket azokra a hibákra és mulasztásokra, amelyeket még nem ismert fel önmagában, mert ezek által kényszerül a lélek foglalkozni olyan dolgokkal, olyan gondolatokkal, amelyek nem a külső, hanem a belső világ felé fordítják a figyelmét.

Az engedelmes lélek azokból is tanul, amik körülötte történnek. Mindez arra jó, hogy az ember minél értékesebb és sokoldalúbb életet élhessen, és minél helyesebben oldhassa meg azokat a problémákat, amelyek a tévedések és bűnök által összebogozva nemcsak a földi életben, hanem a szellemi életben is elállják az útját.

A földi problémák legtöbbszörre megoldódnak a hívó ember halálakor, mert akkor kikapcsolódik a rögzítettnek hitt állapotból, abból a keretből, amelybe a testtel együtt jutott. A halál után felébredve, a kitágult tudattérben elvész a földi élet fájdalmas behatásainak jelentősége, s a szellem részére csak mint egy kínos álom emléke jelenik meg. Ezeknek a szellemeknek a nyeresége a halál.

De másképpen áll az olyanoknál, akik nem hisznek semmiben, ami szellemi jó és igaz, annak értéket nem tulajdonítanak, és így nem adnak semmit magukból ennek az életnek, csak élnek a test diktálta vágyak, és a lélek ferde igazságai után cselekszenek.

Ezeknek a halál kínos ébredést hoz, Egyszerre kénytelenek ráeszmélni, hogy nagy nyomorúság veszi őket körül, vigasz nélkül, reménység nélkül szenvednek attól a vonagló-vergődő természettől hajtva-dobáltatva, amelyet megbántottak. A tudat bővülésével a szenvedéseiket előhívó lehetőségek is felszaporodnak. Mindezek között pedig a leggyötrőbb megállapítás az, hogy nincs halál, amely a hozzáfűzött tudatnélküliséget elhozná.

Azért aki hisz, az ne felejtse el, hogy itt a földön csak átmeneti állapot az élet, és ki mint vet, úgy arat. A szenvedés nemcsak itt, hanem az örökkévalóságban is a bűn következménye. De nem mindig közvetlenül, hanem közvetve mindenki egyformán hordozza ezt a terhet.

33. A szellem kibontakozása. Jövendölés. ()**

1938. október 6.

Már régebben beszéltem azokról a szenvedésekről és megpróbáltatásokról, amelyeknek sem gyökerét, sem törzsét nem találja meg az ember még a legőszintébb jóakarattal sem

magában, hogy azt mondhatná: „most már tudom, miben kell javulnom, mit kell elhagynom”. Mert ha jóakarattal keres-kutat az ember a benső világában, az emlékei, vágyai és törekvései között, sokszor megtalálja azokat az indító okokat, amelyek indokolásul szolgálhatnak azoknak az eredményeknek a megértésére, amelyek szenvedések formájában adnak magukról életjelt. S ha elhagyja ezeket a tévedéseket, hibákat és bűnöket, legtöbbször megváltozik a sorsa, a betegségei meggyógyulnak, körülményei megváltoznak. Ez a természetes folyamat észrevehető eredményeket mutat fel a szemlélődő előtt.

De hogyha a magasabbrendű törvény új lapot akar a szellem előtt nyitni, és új átéléseket, új tapasztalatokat akar a szellemi tudatában rögzíteni, akkor lezárja a régi élmények tapasztalatait, lezárja a régi igazságot, és új létesítményeknek veti meg az alapját, amelyek nem következhetnek a régeből, és nem is függenek össze a múlttal semmiféle vonatkozásban. Ezek az új létesítmények éppen úgy, mint a nemes magvak, előkészített talajt kívánnak, és ez az előkészítési művelet igen fájdalmas, célnélkülinek látszó gyógyíthatatlan folyamat, amely végül egy nagy örömet, egy nem sejtett, váratlan lelki átminősítést hoz létre, amellyel egyszerre megváltozik az egész lelki és szellemi élet.

Van olyan idő, hogy a testi életben is legalábbis könnyebben elviselhető állapotot ér el az ember, de a lelki élete egészen átváltozik, szellemi meglátása világosabbá, tisztábbá válik, az érzései határozottabbakká, a lelki tájékozódása pedig biztosabbá válik. Ez azt jelenti, hogy elérte azt az állomást, amely felé vezeklő és tanuló életeivel mint cél felé elindult.

Ezek azok a beérkezések, amelyekről a fáradt lélek oly sokat álmodott. Ezek azok a régi megkötöttségek, amelyekből feloldózkodik, és kinyújthatja a kezét azok után az üdítő italok után, amelyek egész lelki valóját felfrissítik és igazság utáni szomjúságát kielégítik. Mert ennek az új világnak az életéhez való előfeltételeket magában termeli ki a lélek.

Ekkor a lélek már bontogatja a szárnyait ahhoz a nagy úthoz, ami előtte áll, s amelyet már nem a porban, a sárban és az iszapban tesz meg, hanem a sugárözönben, mely világítva, éltetve folyja körül a mindenséget.

A szabadság édes, boldogító tudata minden szellemet mámorossá tesz. Ezért szükséges a szoros törvény ismerete, hogy meg ne szédüljön, hogy szélsőséges kilengésekre ne hajoljon, ha már nem érzi a korlátokat maga mögött. Hogy megismerje az élet esélyeit azokon a részeken is, amelyekről kevesebb tapasztalatot szerzett, ismerje meg az eshetőségeket, hogyha helytelen mozdulatot tesz, a magasba való lendülettel velejárhat a leesés is. Ismerje meg a fény mellett az árnyékot is, s lássa meg azokat a pontokat önmagában, amelyeket még kerülnie kell, nehogy megsebesülve essék vissza.

Tehát a szoros törvény megtapasztalása nem büntetés, sem bűnhődés, hanem felelet az eljövendőnek miértjére, amelyeknek nem szabad elkövetkezniük. Ennek a megismerésében és áttekintésében benne foglaltatik a hála, amellyel a lélek megköszöni Teremtőjének szerető gondoskodását, amiért azon a módon magyarázta meg a feleletet, amelyet megért.

Eljön az idő, amikor sok mindenre már a földön megszervezhetik a bizonyosságot az emberek. Jön egy felfedezés, amellyel nagyon valószínűvé válik a lélek továbbélésének lehetősége az emberek előtt. Akkor sok mindent igazolva lát majd a földi ember azokból, amiket csak a spiritizmus tud, és akkor nagyon sokan keresik a barátságokat, de az már nektek egészen az utolsó időtökre esik, és nagyon sok örömtök lesz benne. A spiritizmus divat lesz, és akkor jön el a fénykora, de a kijelentések alkonya is, mert a hazugságok és képzelgések is igyekeznek magukat kiélni, és az akarnokok, a hiúk új lehetőségeket találnak benne az érvényesülésre. Akkor boldogok lesznek azok, akik már felkészülnek, és már ismerik a lényegét az igazságnak, mert a csalódások megint aláássák majd az em-

berek hitét, ha nem volt jól megalapozva. Az emberi lélek igen nehezen érik meg, de azért az események megérlelik.

34. Sorsok rendes és rendkívüli alakulása. ()**

(Lajos szellem.)

1938. október 20.

Az isteni szeretet mindig mindenben kész önmagát odaajándékozni, de a mi tökéletlenségünk és téves irányunk folytán képtelenek vagyunk Istent megérteni, akaratát felfogni és az ő újjmutatását követni. Azért mindig nagyobb és nagyobb bizonytalanság vesz körül bennünket, és ezer téves lehetőség útvesztőjébe téved a tudatunk. És amikor jó helyett rosszat találunk, akkor az Istent okoljuk, hogy nem óvott meg bennünket, és nem is próbáljuk az okokat keresni, hogy hátha azok bennünk vannak.

Pedig ha bátran beletekintenénk a saját homályos lelkünkbe, ott nagyon sok hibás kiindulásnak az okát találunk meg.

Vannak annyira körülhatárolt sorsok, hogy bennük a szabadakarat csak nagyon szűk határok között mozoghat. De ez sem jön létre csak úgy, véletlenül, hanem az ilyen sors kerete tervszerűen van előkészítve, s nekünk abba egész lelkünkkel bele kell szorulnunk.

Mert úgy van az, hogy a földi test a föld anyaga. A földköri szférák szintén a föld anyagából felszabadult erőknek és fluidoknak az anyaghoz kötött részecskéi, amelyek azonban erőileg már magasabb törvényhez kapcsolóttak. Ezek éltetik a szellemek burkainak anyagát is. Az ilyen burkok összekötő kapcsot képeznek a szellemek és világaik között, mert ezek a világok is atomsúly szerint minősített anyagok és erők összetételei.

Mivel tehát minden paráynak annyira szabatosan megvan a maga helye a világmindenségben, azért amíg minden és mindenki helyére nem talál, addig minden szabálytalan, vagy

törvényellenes megmozdulás nyomán szükségképpen új zavar és forrongás keletkezik. Egyik megmozdulás magával ragadja a következőt, és ezzel a vonzás és taszítás révén az anyag alkalmat nyer, hogy a helytelenül épített eredményből szabaddá váljék, és új alakulathoz kapcsolódjék.

Mivel pedig minden mozdulat szellemi elgondolás után alakul, azért a szellemet a boldogtalanság és szenvedés érzete mindaddig próbálkozásra ösztökéli, ameddig csak bizonyos megnyugvást nem talál. S ekképp azok az erők, amelyek a kiegyenlítődést sürgetik, mindig a próbák világi felé vonzzák, mert ahogyan ezek az erők a szférákban elhelyezkednek, olyan otthont talál bennük a szellem magának.

Ezeknek az erőknek bizonyos hányada a szférákban időről-időre megérik, és akkor leválik. Ezt magával viszi az élet árja, és testbe öltözteti. Vagy pedig, ha a jó már elkopott, vagyis felhasználódott, akkor a szellem már nem bír megállni az árral szemben, hanem az lesodorja őt az anyag forgatagába, azaz olyan állapot következik reá, mint a halál: elgyengül, elszédül és elveszti a szellemi öntudatát.

A lélek magában hordoz okokat, melyek okozatokat hoznak létre, ezek az okozatok más, újabb okozatokat szülnék; ezek ismét hatnak és visszahatnak azokra a körülményekre, amelyek mint eshetőségek törvényszerűen képződnek abban a forgatagban. Ezek a forgatagok az oldódás izzásában hol föl-emelkednek, hol lefelé sodródnak a gonosznak súlyától. Ezek azok a csapások, fájdalmak és szenvedések, amelyekben az okok feloldódnak, és a lélekben tisztultabb erők kerülhetnek felszínre.

Ezeket nevezik az asztrológusok a pillanatok behatása szerint kedvező, vagy kedvezőtlen állásoknak. Hiszen minden pillanatban más és más tükre van ennek az életfolyónak, és a csillagok mint a felső élet visszfényei hatásaikkal tényleg befolyást gyakorolhatnak az élet elrendezésére, bár ezek a hatások minden lélek számára más és más színezést teremthetnek.

A természet is alá van ennek vetve, és bizony nemcsak az ember, hanem az állat- és növényvilág is szenved ezektől a változásoktól, de szenvednek a szellemek is, amíg azok az okok fel nem oldódnak, amelyek számukra bizonyos szenvedtető körülményeket hoztak létre.

Sokszor úgy látszik, mintha a sors egészen a véletlenre volna beállítva, de az nem úgy van: az eseményeknek mégolyan torlódásában is az erők és anyagok csoportosításának és összeolvadásának, vagy egymástól való elválásának a történései természettörvényi szabatosággal mennek végbe.

Vannak különös körülmények, amelyek a felsőbb törvények beavatkozásai folytán jönnek létre egyes személyek körül. Ilyenkor nem az illető a közvetlen létrehozó, hanem a hatás közvetve, egy másik személynek az ő okozati törvényéhez való kapcsolódása folytán jön létre.

Az ilyen örvénylő korszakokban, mint a háborúk ideje, járványok ideje, nagy szerencsétlenségek rázuhanása népekre, fajokra és a világra, szintén hatékonyan működik az isteni kegyelem, de ilyenkor csak nagyon különleges erők és alkalmak tudnak kiemelkedni. A földön ezekbe sokan belesodródnak, de a szellemi életben szétválasztódnak, mert az ilyen emberies forrongások csak a test erőihez vannak kötve.

35. A kárma hite olyan, mintha valaki napszámos munkából akarna magának uradalmakat és palotákat szerezni. ()**

1938. október 27.

Az ember gyenge és esendő, könnyen elhibázza és eljártssza a legszentebb mennyei értéket is, de aki az Urat hívja segítségül, azt megmentik azok az erők, amelyekkel az Úr Magához kapcsolja a Benne bízókat.

Az ember el sem tudja képzelni, mit tett értünk az Úr az ő végtelen szeretetével. Aki a kármában keresi a kiegyenlítő-dést, az úgy jár, mint aki nehéz napszámos munkájának bérével akarná kifizetni azokat az adósságokat, amelyeket még főúri életében könnyelműen csinált, és abból akarná visszavásárolni azt a pompát és pazarló életet, amit napszámos-munkával keres, nyomorult életét tengetve. Amilyen lehetetlen a szegény földmunkásnak a maga napszámából palotákat, birtokot és fényűző életet vásárolni, éppen olyan lehetetlen a föld légkörébe jutott szellemnek a maga üdvösségét a saját erejéből kiküzdenie. Hiszen annyira szegény napszámosa ő az életnek, hogy még a saját szükségletét sem képes megszerezni.

De ha a menny Királya, az élet Fejedelme megszanja, és fényes aranyakkal megajándékozza, és ő felfigyel arra, amit az Úr mond, amit az Úr tanácsol neki, akkor Ő felfegyverzi és hadba küldi az ellentét hatalmával szemben. Megtanítja harcolni, megsegíti és támogatja ebben a harcban, hogy legyőzhesse azt a hatalmat, amely őt a bűn rabszolgájává tette. S akkor az a hatalmas Király újból megajándékozhatja őt mindazzal, amivel száműzetése előtt bírt, sőt még többet is adhat neki.

De mint ahogyan a földi szegény semmivel sem erőszakolhatja ki az uralkodótól sem az elismerést, sem a jutalmat, úgy a megtérő bűnös sem követelheti ki magának az Isten kegyelmét. Mert bár az Isten megadja, de legtöbbször nem úgy, amilyen formában azt a gögös lélek várná és akarná. És így nem is ismeri azt fel abban a csomagolásban, amelyben kapja, amelyet éppen azért kikerül, vagy félretesz, és mindenképpen szabadulni kíván tőle.

Csak az alázatosak, az engedelmesek, a béketűrők és igazságra törekvők hajolnak le, bontanak ki és dolgoznak fel mindent becsületesen, amit az élet útjukba ad. Így ezek találják meg a szenvedésekben, csalódásokban és fáradalmakban elrejtett isteni üzeneteket és lélektisztító orvosságokat is, amelyek lassanként átformálják őket szellemi emberekké. Akik bár lába-

ikkal a földi élet országútján járnak, de a lelkük vágyait és törekvéseit a föld nem tudja többé lekötni, mert ők már az Isten országának igazságát keresik, azt tanulmányozzák, abban gyönyörködnek és azt akarják megvilágítani.

A földi emberek ezt nem értik. Kigúnyolják, üldözik és büntetik őket, s bosszút állnak rajtuk, mert ez az irány nem ebből a világból való, és akik ezt magukénak vallják, már azok sem ebből a világból valók, hanem az Isten világába valók, és így az Isten fel is emeli őket Magához, az ő világába, az ő országába.

Akiben még nincsen ebbe a világba szóló vágyakozás, aki még nem tett vallást az Isten országának igazságáról, aki még nem találkozott szembe azokkal a fájdalokkal és szenvedésekkel, amelyek méltatlanul érték, az még nem találta meg azokat az Istentől kapott elhívásokat, amelyekkel Ő Maga felé vonja az elfáradtakat és megterhelteket, hogy megnyugtassa és megvigasztalja őket. Az ilyenek még a föld gyermekei, még süketek és vakok a szellemi igazságok befogadására, és az ő részükre ez a föld még mennyország.

De reájuk is elkövetkezik az idő, amikor megsajtolja őket az igazság törvénye, és akkor sírnak és jajgatnak a vigasztalódás reménysége nélkül, és fájdalmukban segítségért kiáltanak, de a hangjuk elvész az Úr es semmiségben.

Ezek a világ fiai és leányai, akikről nem vesz tudomást a szellemvilág, mert ezekhez nem hajolhatnak le azok, akik rajtuk segíthetnének, mert egy egész világ választja el őket egymástól. Akik pedig közel vannak ezekhez, azok nem segíthetnek rajtuk, mert a természet erőinek összeomlásával ezek is eltemetődnek a romok alá.

Tehát az már a mennyei Király jutalma, ha a szegény bűnös lélek képes meghallani és megérteni a kegyelem Istenének szavát. Engedelmeskedni, harcolni, dolgozni az igazságért annyi, mint Őhöz tartozni, az övé lenni. A harcos katona pedig nem napszámos többé; őreá előhaladás és dicsőség vár.

A jutalmazás pedig a kegyelem Istenéé, aki az ő királyi jutalmát adja: a teljes kegyelmet, a szabadságot és üdvösséget. Így ti sem vagytok többé a kárma napszámosai, hanem a kegyelem részesei, az ígéret és jutalom várományosai.

36. „A halottak temessék el az ő halottaikat...” ()**

„A halottak temessék el az ő halottaikat, te pedig jer és kövess engem.” Az emberek egy napot szenteltek azok részére, akik eltávoztak az élők közül; ezen az egy napon emlékeznek meg a halottak a maguk módja szerint a halottakról: elzarándokolnak a sírhoz, gyertyát gyújtanak, virágokat, koszorúkat raknak rá, feldíszítik a temetőket, s ebben gyönyörködnek.

Mi pedig ezt mondjuk tinektek: a halottak temessék el az ő halottaikat, ti pedig kövessetek minket, mivel minket a Krisztus igéje felszívott, újjáteremtett, átalakított, élőkké tett, és mi azt akarjuk, hogy ti is éljeteek, akik halljátok az Úr szavát, akik felfigyeltek azokra az ígéretekre, amelyeket Ő hagyott a földön, hogy megmentse a földi embert a haláltól. Nem a test halálától — mert hiszen a test a földből való, mert a földből vétetett — hanem a lélek halálától, amely halálból nincs megelevenedés. A lélek halála a bűn, a bűn következménye pedig a bűnhődés: a gyötrellem a fájdalom, a szenvedés és kétségbeesés.

Legyen ez az állapot akár a testi életben, akár a szellemi életben: mindenhogyan a halál uralkodik felettetek, nem pedig az élet; mert az élet reménység, boldogság, fejlődés és haladás az örök cél felé, amelyet Isten a megtérő embernek mutatott: az üdvösség felé.

Mi lenne az emberből, ha Isten kegyelme és szeretete meg nem kereste volna a mélységben, a szakadékban! Mi lenne

a világból, ebből a fejlődésre adott lehetőségéből, ha Isten nem tartaná a kezét védőleg felette, hogy a bűn súlya alatt össze ne roppanjon, és meg ne semmisüljön!

De Isten a kezét felette tartja. És valakik az ő nevét segítségül hívják, megtartatnak nemcsak az időben, hanem az örökkévalóságban is. Megtartatnak azon az utolsó napon, amelyen minden elszámoltatik a természettörvényben, amelyen elválasztatik az életre való a haláltól, és a halál eltávolíttatik az élők közeléből. És a halál magával viszi mindazokat, akik az ő törvényét, a bűnt követték, Isten pedig az ő kegyelmével fölemeli mindazokat, akik az élet törvényét: az igazságot, a szeretetet követték. Fölemeli mindazokat, akik meghallották az ő igéjét, az ő hívó szavát, és megtértek bűneikből, tévedéseikből, s a lelküket átadták az örökkévaló Isten kezébe, és engedelmeskedtek az ő törvényének, és azt' cselekedték, amit Ő parancsolt.

*

Két külön világba tartoznak azok, akik ma még együtt vannak, akik ma még egymásba beleütköznek: az igazságra törekvők, és azok, akik ma-még minden jónak és igaznak ellenállnak, és harcot vívnak azokkal, akik Isten beszéde szerint akarnak élni és cselekedni.

Isten kegyelme és hosszútűrése együtt tartja még a két elemet, de eljön az idő, amikor mindegyik a maga törvényét követve elválik egymástól; a föld a rajta lévőkkel együtt elváltozik, és megkezdődik az ítélet.

Ezt a napot állítom én a szemeitek elé ezen a napon, amikor a halottakról megemlékeztek. Nem azokról a halottakról akarok én beszélni, akik hozzátok tartoztak, akik a cselekedeteikkal, gondolataikkal, érzéseikkal valami kedveset felírtak a szíveitekbe, és ti ezért megemlékeztek róluk. Nem ezekről a halottakról beszélek, mert hiszen ezek a halottak csak testileg változtak el. Ezek a halottak a ti részetekre élnek, ezektől nektek nem kellett eltávoznotok, nem kellett elválnotok,

mert itt élnek a ti körzetetekben. Ezeknek betekintésük van a ti világotokba azokon az érzéseken keresztül, amelyeket itt hagytak a földön azokkal az emlékekkel, amelyeket a ti szellemeitekbe beírtak.

Mindnyájatoknak el kell válnotok e mulandó világtól és itt kell hagynotok egymást. Nem egyszerre, hanem egymásután, ahogyan mindenkinek az élettörvény elhozza a végső órát a testben. Ti is mindnyájan itt hagyjátok a rólatok való emlékezetet azokban a szívekben, azokban a lelkekben, akik utánatok itt maradnak. Gondoljatok erre, testvéreim, hogy mindnyájan erre lesztek majd utalva, ez marad vissza számotokra, amit mint emlékezést itt hagytok magatok után. Ez lesz az az áramvezető, amely a lelketek számára összekötetési tart fenn ezzel a világgal, amelyet itt hagytok.

Építsétek ki ezt a vezetékét magatoknak, hogy minél több igazat, minél több szépet és jót hagyjatok itt egymás lelkében és azokban a cselekedetekben, amelyekkel most minden órában, minden percben beírjátok a neveteket a természet könyvébe.

Erről most nincs tudomásotok, mert csak testi szemetekkel látok; azonban valóságos élő betűkké változnak azok át, amikor majd a szellemi szemetekkel olvassátok mindazt, amit cselekedtetek, amit magatok után hagytatok. Lángoló betűk maradnak vissza mindarról, amit indulatotokban beszéltek és cselekedtetek, amik a lelketeket késő bünbánatra indítják, és szomorú reménytelenséggel töltik meg.

Lehet, hogy olyan hibákat és olyan cselekedeteket hagytok vissza, amelyekre nem telik majd a mulandó időből, hogy kijavíthassátok, megmásítsátok, hogy helyettük jót, szépet és igazat cselekedhessetek.

Szégyenteljes és rikító betűk és mondatok azok, amelyeket hamissággal írtatok bele ebbe a könyvbe, a természet fehér lapjára, amikor nagyon jól tudtátok, hogy igazat kellett volna cselekednetek, de ti gonoszat cselekedtetek, hamisan és

álnokul cselekedtetek azt, amit cselekedtetek. Jól tudjátok, hogy mit kellett volna igazság szerint cselekednetek. És mégis engedtetek a sátánnak, a lelketek gonosz felé hajló természetének, amikor hamisságot cselekedtetek az előtt a világosság előtt, amely előtt semmi sincs titkon, hanem minden nyilvánvaló, mivel Isten tekintete előtt vagytok. Bűnbánatra hangoló betűk lesznek azok, amelyeket a lelketek olvas majd!

Pedig cselekedhettetek volna jót is, mert hiszen az élet ezt kívánta volna tőletek, ti azonban nem az örök törvényt követtétek, hanem a mulandó testnek kedveztetek azokban az időkben, amelyeket e föld természettörvénye följegyzett.

Milyen értéktelen, milyen semminek látszó valami ez a testi élet és ennek érdekei, amikor szellemszemekkel nézi az ember az elmúlt időket, és látja a sok hiábavalóságot, a sok értéktelen dolgot, amit cselekedett, ahelyett, hogy örökértékűt cselekedett volna, amit az örökkévalóban beválthatott volna olyan értékekre, amelyekből a szellemi életben hasznot húzhatott volna.

Gondolkozatok és emlékezzetek ezen a napon arra az időre, amikor majd ti is olvassátok ezeket a lapokat, és örömteljes érzésekkel köszöntitek azokat a pillanatokat, amikor a jónak engedve valami igazat, valami jót megvalósítottatok a ti mulandó életetekben. Minél többet találtok a ti elmúlt életetek lapjain feljegyezve ezekből az értékekből, annál gazdagabbak vagytok, annál nagyobb hatáskört tölthettek be, annál jobban tudtok segíteni azokon, akik nálatok gyengébbek voltak, akik elpazarolták a földi élet napjait. Annál gazdagabbak vagytok a szellem birodalmában, minél több van az életetekben azokból az alkalmakból, amelyeket Istennel töltöttetek el, amelyeket Isten akaratával írtatok tele, amikor engedelmeskedtetek az ő szavának, az ő igéjének.

*

Én is meggyújtom az emlékezés gyertyáját. Emlékezzetek azokra az ígéretekre, amelyeket Isten adott a földi

embernek, amikor Magához hívogatta és hívogatja. Emlékeztek Isten bűnbocsátó kegyelmére, és ha kicsinyeknek, gyengéknek, bűnösöknek érzitek magatokat, testvéreim, siessetek ehhez a kegyelemhez. Hagyjátok el a külső, emberi hiábavalóságot, hagyjátok el a mulandót; és ami még hátra van az életektekből, abban építsétek ki az örökkévalót: Mert nem tudhatjátok, mennyi időt adott az Úr a ti részetekre, amely időben még írhattok azokra a fehér lapokra olyan dolgokat is, amelyekben a szellemeteknek, a ti örökkévaló éneteknek kedve telik.

Adjátok hálát azért, hogy az Úr nem hagyott el titeket, hanem összekeresett a sziklahasadékokban, a barlangokban, ahová elrejtőztetek; összekeresett a mezőkön, ahová szétfutottatok keresni az élet értékét és menekülni a rossz elől, a szenvedés elől.

Mert hiszen sokan olyanok vagytok a földi életben, mint az üldözött vad, akiket mindenfelől veszedelem fenyeget. Hiszen a bűn világában, a bűn országában éltek. Ennek a bűnnek a hatalma üz, hajt, kerget titeket mindaddig, míg meg nem tisztultatok tőle, míg csak hozzátok tapad, ameddig a lelketeket beszennyezheti gondolatokkal, kívánságokkal, vágyakkal és érzésekkel.

Senki sem menekülhet meg a bűn elől a maga erejéből. Csak a jó Pásztor, az örök Pásztor, aki életét adta juhaiért, védheti meg, tisztíthatja meg, terelheti be őket a mennyei akolba. Ő szedheti össze a szakadékokból, a barlangokból és szabadíthatja meg őket.

Ő lejött és elvégezte a megváltás munkáját; lefizette a bért a bűn törvényének, a halálnak, és ezzel a lefizetett bérrel szétszakította a bűn hatalmát, a halál erejét. Ezen a szakadékon keresztül emeli ki azokat, akik az ő Nevét segítségül hívják.

Ő mindaddig ment, mindaddig munkálkodik, mindaddig dolgozik, ameddig a végső leszámolás napja el nem következik. Éjjel-nappal őrzi az ő juhait, éjjel-nappal keresi a századikat, az eltévedtet, és a kilencvenkilencet biztos helyre

vezeti, hogy addig azok védve legyenek, míg a századikért harcol, míg a századikat a bűn szövénnyétől megszabadítja.

Mindnyájan a századiknak tartásatokat magatokat, akikért éjjel-nappal dolgozik, harcol és áldozatot hoz az isteni Szellem. Mert hiszen mindnyájatokat külön-külön szólított, mindegyiketekhez a maga nevéen, a maga lelkének megfelelő természetesen keresztül, azaz úgy szól, hogy azt mindegyik megérthesse.

Figyeljete fel erre a hívó szóra; és amikor Ő a ti szívetek ajtaját megkopogtatja, legyetek készen, nyissátok ki Neki, és fogadjátok be Őt, hogy Ő vezethesse a ti életeteket, hogy hazajuthassatok a pihenés, a békesség helyére, ahol Ő uralkodik és az ő igazsága trónol, ahol minden, ami veletek közölte, a ti örökéletekkel való táplálék.

Imádkoztatok azokért, akik még nem értik meg az Úr szavát; imádkoztatok azokért, akik már elmulasztották az alkalmat, hogy megérthessek. Imádkoztatok azokért, akik gyengék voltak, és inkább a világ felé hajoltak, akiket a világ csábításai elhajlítottak az igaz útról, és akiknek a szíve telve volt a világ szeretetével, s így nem jutott benne hely a Krisztus számára. Ti, akik megértettétek az Úrnak szavát, felfigyeltetek, és érzitek a lelketekben, hogy biztos úton haladtok Feléje, juttasatok a ti szeretetetekből azoknak, akik még nem hallották meg, akik még nem tudják, hogy melyik út az, amelyik a békességre vezeti őket.

Legyetek igazak, ne legyetek hamisak, ne akarjatok két úton haladni, az egyik lábatokkal a világon, a világ igazságát követve, a másik lábatokkal pedig a szellemi igazság útján akarván járni; mert könnyen tévedésbe eshettek. Meginog a palló a lábatok alatt, és ti sem az egyik, sem a másik úton nem juthattok el célotokhoz,

Imádkoztatok azokért is, akiket szerettetek, és akik titeket szerettek, hogy ezen a szereteten keresztül egymásnak segítségére lehessetek. Hiszen nektek, akik ma itt vagytok, és minden nappal beírjátok a ti cselekedeteiteket, ténykedéseiteket

a természet könyvébe, törekednetek kell, hogy az írás olyan legyen, hogy ne kelljen megbánnotok, amit az életetekkel oda beírtatok. Hogy azok, akik utánatok jönnek, ne hamis utat találjanak, hanem azt az utat találják meg, amelyen ti haladtatok, hogy ők is ezen az úton haladhassanak. És hogy amikor az Úr ismét a földre küld titeket, ti is azon a megkezdett csapáson folytathassátok utatokat, amelyet itt hagytatok, hogy ismét előbbre juthassatok az örökkévalóság útján.

Senki sem élhet csak önmagának; senki sem zár- kózhat el a maga lelkével egy külön világba, mert hiszen a ti lelketek kisugározza a ti értéketeket a világba, s egyúttal befogadja azokat a hatásokat, amelyeket a világ sugároz a ti lelketekbe. Ha tehát fájdalmas és szenvedéssel teljes az a hatás, amelyet a más lelkek tökéletlensége, rosszra való hajlandósága sugároz a ti életetekbe, azon legyetek, hogy ezt a hatást megsemmisítsétek, és helyette örökértékű jó hatást sugározzatok ki a világba.

Ne gondolkodjatok úgy — ha a lelketek szenved és csalódást érez át — hogy nem érdemes jónak lenni, nem érdemes igazat cselekedni. Nem a világnak cselekszitek, magatoknak és azoknak cselekszitek, akik utánatok jönnek, mert minden átváltozik, minden átalakul. Az idő és az alkalom elmúlik, elrepül, de a cselekedeteiteknek, az életeteknek értéke reális valóságként megmarad és továbbhat az időben, sőt az örökkévalóságban.

Nemcsak ennek a világnak cselekszitek a jót, ha jót cselekedtek. Nemcsak ennek a mulandó világnak az arcukat szépítitek, hanem a magatok világát építitek Vele, mert hiszen ez a világ a maradandó világnak, a maradandó világ hatásainak csak tükörképe, másolata.

Ha valami jót cselekedtek, és annak jó hatása van, nem azért cselekszitek, hogy az emberek lássák, hogy a külső máz meglegyen; hiszen akkor csak annyit cselekedtetek, mint mikor a hiú asszony kendőzi az arcát, szebbé akarja tenni, mint amilyen. Ez a hatás nem igazi, mulandó, hamis. Azonban ha a ma-

gatok lelkének érzéséből, igaz meggyőződésből cselekedtek, akkor nemcsak a világ külső formáját, hanem a magatok belső énjét szepítitek vele, a ti örökkévaló világotokat, a ti pihenőhelyeteket, a ti szférabeli otthonotokat díszítitek, ahová majd a lelketek megtér pihenni.

Az egyik elmúlik, mert változásnak van alávetve, a másik azonban maradandó, és utat-módot nyújt nektek a jobbbhoz, az igazabbhoz. Nemcsak lefelé, hanem felfelé is hatást értek el a jobbal, az igazabbal való összeköttetésekkel. Ha most itt ezen a földön a világba, a mulandóba, a változóba örökkévaló értékeket adtok bele: ugyanazok az örök értékek részetekre megszépülve, megtisztulva, megigazulva mintegy ajándékkép készen állnak, hogy ezt elfogadva minden lépéssel előbbre, közelebb juthassatok a célhoz.

*

Ezért tehát ebben az órában nem a temetőbe viszlek benneteket, hanem ide, Krisztus elé, hogy itt a ti lelketek magába térve megemlékezék az ő nagy jóságáról és kegyelméről, amellyel titeket Magához hívott, s hogy ezeket a hatásokat magatokból kibocsátva mindig nagyobb, tisztább és igazabb hatásra legyen képes a lelketek.

Ő vezet titeket kezdettől fogva azon a kicsiny szalon keresztül, — amelyet én nektek így neveztem meg: alázatosság — amely ellen olyan sokszor vétkeztek; az engedelmesség vékony szálán keresztül, amellyel olyan sokszor visszaéltek, amikor nem engedelmeskedtek a jónak, hanem a rossznak, a tévelygés szellemének, amely titeket a test érdekei felé vonz és megcsal. Mert hiszen nem tudhatjátok, mely pillanatban vetkőztet ki titeket a természettörvény a testetekből.

Azért, testvéreim, emlékezzetek, gyűjtsátok meg az emlékezés gyertyáját; emlékezzetek meg azokról, akik titeket szerettek, vagy gyűlöltek; imádkoztatok értük. De imádkoztatok főképp magatokért, és tegyetek új fogadalmat, hogy Krisztus kezét el nem eresztitek, s hozzáforrasztjátok a lelketeket

ahhoz az igazsághoz, amelyet Ő mutatott meg nektek, és arra haladtok, amerre Ő vezet benneteket, mert hisztek és bíztok Benne. Hiszitek, hogy Ő a ti Uratok és Megváltótok, hogy Tőle jön minden jó ajándék; és reméltek, mert Ő adta a reménységet is a lelketekbe.

Ez a reménység fölemeli a lelketeket azokból a szenvedésekből, csalódásokból, fájdalmakból és kétségbeesésekből, amelyek a mulandó világból érnek titeket, mert Ő azt mondja: „Bízzatok, én meggyőztem a világot”. És ha hisztek, ti is meggyőzitek a világot, mert a hit által Hozzá kapcsolódtok, és Ő harcol értetek. Ha engedelmesek vagytok, Ő munkálkodik benneteket. És ha Hozzá tapadtok a lelketekkel, fel is emeli a lelketeket, hogy ne érjen el a csábító szava, hogy meg ne tévesztessen benneteket. A ti életek mulandó napjaiban kiemel benneteket a lelki sötétségből, a tévelygésből az igazságra, amely igazságban, mint egy új világosságban érzitek magatokat. És ennek fényénél megláthatjátok azokat a szakadékokat, azokat a szenvedéseket és fájdalmakat, amelyekből Ő mentett ki titeket.

És mindezt az egyszerű hittel, az egyszerű reménységgel éritek el, mert az a szeretet, amellyel Ő szeretett minket, rajtatok is kiteljesedhetik. Az Úr békéje és szeretete legyen veletek!

37. „A mennyek országa tibennetek van.” ()**

1938. november 3.

Az Isten azért adja az emberek életébe a megpróbáltatásokat és szenvedéseket, hogy ezekben, mint tiszta üveglapon keresztül a lélek igazi elérendő célja és törekvése a maga valódi formájában mutatkozzék meg abból a magatartásból, ahogyan elviseli a megpróbáltatásokat, amelyeket útjában talál, hogy vajon az ütközésből kicsillámlik-e a lélek igazi célja, vagy éppen a mellékesnek tulajdonít nagyobb fontosságot.

Minél nagyobb érdekek szolgálatába szegődött az ember lelke, annál több áldozatot kell hoznia az egyéni én múltó kedvezéseiből; így a múltó kívánatosnak feláldozásából az örökkévaló célt megközelítő eredmény jön létre.

Minél messzebb hatol be a szellem az igazság megértésébe, annál egyszerűbb a számára a dolgok egymásba oldását meglátnia. És ha valamely igaz eszmében előmenetelt ért el, akkor a mellékes dolgok is kedvezően alakulnak ki, még akkor is, ha az ember nem tulajdonít nekik nagy fontosságot. Sajnos azonban, mivel az ember látóköre szűk, azért csak igen kivételes esetekben tud annyira kitágulni, hogy tájékozódni tudjon a saját világában, s így a mellékkörülményeket nagyfontosságúaknak ítéli, s ezzel elmulasztja a főcélt megközelítő munkának elvégzését, ez pedig újabb meg újabb megpróbáltatások forrásává lesz számára. Ilyenkor azután mindenben megtalálni véli kudarcainak okát, csak önmagában nem.

Pedig az Úr tisztán és világosan megmondja: „A mennyek országa tibennetek van.” Ti magatok vagytok a legfontosabb tényezők a saját boldogságotok megteremtésében. Ha a világnak minden kincse, gazdagsága, szépsége és kívánatos jója körülöttek volna is felhalmozva, és ti korlátlanul uralkodhatnátok minden élők felett, de a szívetekben meghasonlás van, és túlfűtött vágyaitok kilengésekbe visznek, ezek által a megmozdulásaitok által más emberek lelkében megzavarjátok az összhangot és békét: akkor szükségképpen boldogtalanságot teremtetek azok számára is, akiket ez a kilengés zavar és bánt, de főleg magatoknak, mert a főök bennetek van.

Ha azonban a lelketek békés és nyugodt, akkor a külső körülmények zavarhatnak, időleges kellemetlenségek és fájdalmak hántásotokra lehetnek, de akkor megvan a léleknek a maga benső, harmonikus világa, ahova a külső zavar nem tud behatolni, mert az igazság békéje mint megvívhatatlan sziklavár védi azt.

Ennek a benső világnak a megépítése és megszilárdítása a fontos mindenki számára. Az, hogy én hogyan viselkedem az élet megpróbáltatásaival szemben, hogy én milyen érzéseket ébresztek a lelkek mélyén, örömet, vagy bánatot, reményt, vagy kétségbeesést. Én mit jelentek másoknak: megterhelhetést, vagy megkönnyebbülést, félelmet, vagy bizakodást; hogy áldást, vagy átkot és zúgolódást vált-e ki a velem való összekötetés. Az a fontos, hogy mit teremt a lélek a maga hatásaival a másik lélekben, és milyen hatást vált ki a természeti világban, amely rögzíti a jót és rosszat egyaránt. Amilyen az én lelkem rezgése, csalhatatlan hatásként hasonló rezgéssel felel nekem a világ lelke. Ez a viszonthatás pedig nem múlik el, nem felejtődik el egészen addig, amíg a világba és a légköri erőbe más rezgéseket nem bocsát ki a lelkem: jót, boldogítót és igazat.

Még azután is, mint az elvonuló vihar mennydörgésének távolról idehangzó utórezgése, félelmet keltően visszahangzik néha, de ezt már könnyen elviseli a lélek, mert távol esett tőle. Az ember tehát elsősorban önmagában keresse meg azokat az okokat, amelyek a menny ajándékára, vagy a pokol gyötrelmére készíthetik elő. Ebben az igazságban az ember maga készíti el a maga sorsát, a saját szabadakaratainak érvényesítésével.

Az Úr megpróbálja azokat, akiket szeret, és azokat is, akik Őt szeretik. A léleknek van egy külső felülete, és egy benső lényege. Ennek a benső lényegnek a természetét egészen át kell hatnia annak a csodálatos szeretetnek, hűségnek és engedelmességnek, amely a szellem belátásából kél életre, s önmagából kell azt az ellenmérget kitermelnie, amely a bűnt, mint rosszat elítéli és megveti önmagában.

Ha a próbákon keresztül a benső természet eléggé erős tevékenységet tud kifejteni arra, hogy ez az ellenmérreg legyőzi a lélekben felmerülő kísértő érzést és gondolatot, akkor meggyógyul a bűn mérgétől, és szabaddá válik a bűn következmé-

nyeitől. A megpróbáltatások mindig bizonyos erő kifejtést eredményeznek, ez pedig soron kívüli előhaladást jelent.

Azért bizony akire az Úrnak gondja van, azt leginkább azokból a tantárgyakból vizsgálztatja, amelyekben valami előhaladást tanúsított. Azért nem kell félni a próbáktól, hanem hinni és bízni kell az Úr szabadításában.

38. Hogyan szabadítja meg a Gondviselés a kíválasztott lelket a hiábavalóságoktól. ()**

1938. november 10.

A földi magvetés után sok rossz és jó idő következik, amíg valamennyire is meglátszik, hogy mi lesz a vetésből. És még mennyi veszélyen megy keresztül a mag, mire a csűrbe takaríthatják! Mennyivel nehezebben tud megérni az emberi lélekben a jó mag, mennyi veszélynek van kitéve, amíg csak ki kel, amíg a külsőben eljut addig, hogy gyökeret ver, azaz amíg az igazságba vetett hit eljut az életképességig. Mert amíg valaki egész lelkével el nem hiszi ezeket az igazságokat, amíg az életében szembe nem találta magát a rejtélyes és megmagyarázhatatlan rendelkező igazsággal, addig a legszebben hangzó ígéretekkel is az emberi léleknek csak a külső kérgéhez juthatunk el, a kíváncsiság felkeltéséig. De hol van ez még ahhoz, hogy az a mag erjedésnek indulhasson! Ha a talaj még megmunkálatlan, hiába az embernek minden igyekezete.

Azért akit az Úr kiválaszt valamire, akinek valamit adni akar abból az örök értékből, amelyet a lelke mélyén mint táplálékot óhajt ugyan, de emberi értelmével még nem ismerhetett meg, azt először az isteni Gondviselés elkezd mindazoktól a világ előtt értéknek ismert hiábavalóságoktól megszabadítani, amelyek, mint a gaz a vetést, ellepik a lélek érzésvilágát, lekötik a vágyait és rabul ejtik az érdeklődését.

Ezeket a mulandóhoz kötő hiábavalóságokat, amelyek mint szokások, mint előítéletek, felkapott gondolatok uralkodnak a lelken, sokszor egy pillanat alatt tarolja le egy a lélek

mélyére vágó nagy csapás. Egy megrendítő tragédia, a régi élet lehetőségeinek hirtelen összeomlása. Egy nagy betegség, szerencsétlenség, egy váratlan haláleset, vagy kínzó, kilátástalan nyomorúság, mert az ilyenek nyomán támadó lelki vagy testi fájdalmak alkalmasak arra, hogy a lélek figyelmét a megszkott hiábavalóságoktól az okok felé tereljék, azaz; felébredszék a tompa álomból a tevékenységre.

Minden álmodónak rosszul esik, ha álmában zavarják, de a hiábavalóságokba merült léleknek a legrosszabbul. És bizony fájdalmában zúgolódik, tán átkozódik, neheztel, meghasonlik, de mindegy, fel kell ébrednie és dolgoznia önmagán ebben a kényszeredett állapotban. Ilyenkor jólesik neki a vigasz, a részvét, a megértés és méltánylás, és kezdi értékelné az élet másik oldalát, az igazságos elbánást.

A lélek talaja megjavult, és elérkezik a mennyei magvetés ideje: az igazság megismerése, a meggyőződéses alátámasztás, az érte és a benne való munka, a jónak gyakorlása, a viharok és megpróbáltatások ideje, amikor már csak áldozatos szeretettel lehet az igazság mellett megállni. És ez már eredmény, ez a mennyei kalász, melyet az élet, mint valódi termést hoz elő önmagából.

És tinektek is mindnyájatoknak, mielőtt belépnétek az örökkévalóság kapuján, ilyen mennyei kalászt, ilyen lelki gyümölcsöt kell bemutatnotok, mert ki mennyit tud bemutatni, annyi értéke van az igazság mérlegén. Isten segítsen mindnyájatokat, hogy gazdagon térhessetek meg Isten országába. Legyetek azért fáradhatatlanok az igazért való munkálkodásban!

39. Az ölésért halállal kell fizetni. ()**

1938. november 17.

Az élet szent, és ahhoz senki sem nyúlhat büntetlenül. Minden ember, sőt minden állat kemény számadás előtt áll, aki, vagy amely ezt a törvényt megsérti. Azért van a törvényben: „Aki fegyvert fog, fegyver által kell elpusztulnia.” Ez pedig

annyit jelent a sors könyvében, hogy aki életet pusztít el ártatlanul, annak folytonos rettegés és üldöztetés a sorsa, amíg szintén meg nem ízleli az erőszakos halálnak azt a borzasztóságát, amelyet ő okozott.

Szükséges is, hogy a szenvedésben és rettegésben olvadjon fel az a szenvedély, amely az embert és állatot féktelen cselekedetekre ragadja s az a gyilkoló éhség, amely a ragadozókat más állatok elpusztítására uszítja. A vérengző fenevadak rendszerint a szelídebb és nemesebb állatfajokra vetik magukat, mert azok kevésbé tudnak védekezni, s így inkább ki vannak szolgáltatva gonosz indulatoknak, tehát nem jelentenek küzdelmet és harcot, csak munkát, amelyet a vérengző állat a létfenntartásáért folytat, mert a benne élő fertőzött életelv természeté diktálja így. Azonban ő is életével és legyőzetésével fizeti meg azokat a halálos perceket és pillanatokot, amelyeket ő okozott a másoknak.

A gonosz, amely az életben kiteljesedett, akár ember, akár állat vitte azt véghez, visszahat reá, mert köze van hozzá, mert eggyé lett vele, és a gonosz gonosszal fizet létrehozójának. Mert bármennyire terjeszkedjék is ki hatásaiban, bármilyen nagy tért hódítson is meg, a lezárt határon túl nem mehet, tehát visszafordul; és ha már a jót felemésztette, utána fel kell emésztenie a rosszat, ez pedig már harcot, küzdelmet, szenvedést és fokról-fokra való legyőzetést jelent, ami számára a legborzasztóbb.

Azért bátran mondhatjuk, hogy akár ember, akár állat, ha még az öldöklés és szenvedtetés fokozatánál tart, csak sajnálnivaló, mert részére még hátra van az élet nehezebb része. Tehát jobb szenvedni, mint szenvedést okozni akár embernek, akár állatnak, mert a szenvedés az élet árnyoldala, a halál előkészítő munkása.

A gonosz elv hívta a létezésbe a halál, a megsemmisülés, az elmúlás törvényét, és utoljára a gonosz marad fogva a

halálban, mert nincs létjoga, mivel nem Istentől való gondolat és akarat.

Amíg az élet az alacsonyabb, bűnnel és tévedéssel megsűrűsített fokozatokon vándorol végig, addig a halál, mint törvény létezik azokra a formákra nézve, amelyekben a lélek a fejlődés egyes fokozatain megjelenni tartozik.

Ugyanis minden ideiglenes, azaz átmeneti állapot köteles híven visszatükrözni azt az elvet, amelyet követ, amelyet általa az élet feldolgozásba vett. Az elveket pedig szellemek alkották meg önmagukban.

Így a vérengző fenevad talán egy kicsiny pontja a világléleknek, de tisztátalan, gonosz pontja, amelyet felvetett az élet árja, formával látta el, s megfelelő állapotba és környezetbe juttatva az élet felszínén viszi előbbre, míg sorsa el nem éri. A halál reá nézve nyereség, mert halála után a gonosz elv megköttözve már nem tudja magát kifejezni; vergődik a vágyban, hogy kifejezésre juthasson.

Majd eljő a perc, amely ismét szervezethez kapcsolja, de már lefokozott erőben. Ekkor ismét lemorzsolódik valami a halállal, míg eléri a törvény magasabb létfokát, amelyben a táplálék már nem élő préda, hanem a föld gyümölcse. Ekkor már kívánná a békés fejlődést, de szemben találja magával a múlt bűnét a másik állat ellenséges törekvésében.

Mindennek fizetnie kell az életért, míg el nem éri a magasabb, a tisztultabb fokozatot, ahol már a gonosztól megtisztulva az „élet lelke” elvégezte azt a feladatot, amelyet a törvény reá bízott, és boldog megértésben simul össze az őt megértő szellem isteni akaratával a szeretetben.

Ezentúl napsugaras az út, és nincs szenvedés, mert azt a halál műhelyében elégette a törvény hatalma, amely a lélek természetét mind sűrűbb és sűrűbb szűrőn sajtolta keresztül. A léleknek minden tiszta megnyilatkozása szép, mert ártatlan, azaz öntudatlan, célnélküli, csak magáért az élet kifejezéséért jön létre.

Amint megszűnik a gonosz elvű szellemtermék, megszűnnek a gonosz állati formák, mert többé sem helye, sem alkalma az élet eme formájának; jobb, tökéletesebb életformák azonban gazdagabb árnyalati fajokban lépnek elő. Szépet és jót adni a világnak több, mint megölni a rosszat.

40. Szellem, lélek, test, idegszféra. ()**

(Lajos szellem.)

1938. november 24.

Mindent a lélek érez; a lélek vágyódik, a lélek hat az értelemre, az ösztökéli az embert a cselekvésre. A szellem olyan a lélek burkában, mint a rab: folyton a szabadság felé törekszik. De amíg a lélekről le nem hámlik a törvénytelenségben szerzett tévelygésre való hajlam, addig csak kemény küzdelemmel tudja a szellem megakadályozni vagy legalábbis megfékezni a lélek természetének kiélésre való törekvéseit.

Úgy értsétek ezt, hogy a lélek az életnek mintegy tartálya, a szellem pedig az élet forrása. Hogy félre ne értsétek, a szellem az életnek nem legfőbb ura, aki önmagából életet tud teremteni, hanem csak az isteni élet továbbítója, forrása, a lélek pedig ennek az életforrásnak elvezetője, medre, erővé átdolgozó műhelye.

A szellem gondolkodik, alkot, az eszmék világában fejti ki tevékenységét, a lélek pedig egyénivé dolgozza át az élet folyton áradó titokzatos erőit, annyira egyénivé, hogy az elgondolás után már nem az többé, ami volt, hanem óriási változatokban rögzíti meg magában azokat a formákat, amelyeket alkotó- és képzelőerejével megteremtett. Persze vezető nélkül a legbizarrabb és leglehetőlenebb dolgok keletkeznek, amelyek visszahatnak az alkotó szellemre. Ezeket a hatásokat közvetíti az egyéniesült lélek.

Tehát a bölcs és isteni szellem gondolataitól áthatolt egyéni lélek rögtön megérzi a jót, a tökéleteset, és azt elfogadja. És miután az a saját lelkének elemeire jól hat, annak befo-

lyása alatt alkot; és ha az alkotás nem is egészen olyan a jóban és tökéletesben, mint kellene lennie, legalábbis igyekszik azt megközelíteni.

Azonban az isteni vezető szellemtől eredő irányító eszmétől elfordult egyéni lélek megszedül a saját nagy eredményeitől, a saját érzéseitől. És bölcsesség híján beleveti magát azoknak a jóleső örömöknek a hajszolásába, amelyek merőben ellenkeznek az isteni elgondolással, s így bűnbe esik és tévelyeg. Így azután az elgondolásaiban felületessé, kapkodóvá és folyton tökéletlenebbé válik, s mindig rosszabb és rosszabb eredményei jutnak az életfolyam feldolgozó műhelyébe, és a rossz rögzítődik meg a cselekedetben. Ez a rossz még rosszabb hatásokat vált ki, s ez jelenti azután a szenvedés megteremtődését.

Ezt a rosszat nem szívesen érzi a lélek sem, és az elgondolást okolja; az elgondolás pedig okolja a befolyásoló érzést. Ez így megy egészen addig, amíg az egyéni lélek az isteni jó felé fordulva, s az értelmet önmaga ellen hangolva, érzéseit a magasabb eszmék boldogító ígéretével kezdi táplálni, és értelmét a tökéletes után alakítva jobb és tökéletesebb gondolatok kiformalására irányítja.

Ez a belátás, beismerés és megtérés folyamata. A lélek szenved, a lélek örül, a lélek boldog, a lélek kétségbeesik, mert ő a hatások feldolgozója. Nem két tényező ez, csak egy; és mégis kettőben fejezi ki magát, mert az egyik hatást keltő, másik pedig hatást elfogadó és feldolgozó. A lélek az életet átalakító, az életet feldolgozó egyéni erő.

A test a lélek mindenkori állapotának megfelelő élő ruházat, eszköz, amelyben magát az; anyagi világokon kifejezheti. Az idegvilág átmenet, mondhatnám a lélek előcsarnoka; de azért mégis más, mint a lélek, mert anyag, az anyag hatásainak kitett érző szerv, alávetve a test és a lélek közvetítő hatása-
inak.

Azért akár a lélek szenved, akár a test, az idegszféra mindenképpen rongálódik, mert ezt is mintegy réteget magával viszi.

41. Semmiben sem szabad túlzásba esni. ()**

1938. november 24.

Senki sem nevezheti magáénak azt, amije van, mert mindenkinek mindenből csak annyi a sajátja, amennyi a mindennapi kenyér fogalmának keretei között elfér. Ebben pedig benne van a ruházkodás, a rendes ételem, a lakás és azok a szükségletek, amelyekben az illető benne él, hogy feltűnést ne keltsen az emberek között felettébb szigorú lemondással, sem pazarló, fényűző, hiábavalóságokkal megrakott és irigységet ébresztő életmóddal, mert mind az egyikkel, mind a másikkal rossz hatásokat vált ki azokban az éretlen lelkekben, akik még nagyon a világ felszines látszatának élnek.

Semmiben sem szabad túlzásba esni; de ha valaki nemese akar cselekedni, végezze azt titokban, önmagában, Isten előtt. Ezt azonban sem megbánnia, sem megváltoztatnia nem szabad, csak abban az esetben, ha a körülményei lehetetlenné teszik számára, vagy pedig meggyőződik annak érdemtelenségéről, akivel szemben valami nagy jót akar gyakorolni; ebben az esetben felmenti a magára vett kötelezettségtől a józanész, amely rávilágít a nyilvánvaló tévedésre. Azért mindenkinek kötelezettségei vannak, annak is, aki ad, annak is, aki kap.

Aki nagy meggondolatlansággal ad, s a bőkezű adakozó könnyelműségével szórja el az adományait, és nem nézi, hogy hová, kinek, és hogy mit szolgál vele, Istent-e, vagy a saját kedvtelését vagy szeszélyeit, vagy talán éppen az ellentét érvényesülését: az ilyen ember, még ha a szeretet indította is cselekedetre, akkor sem számíthat jó eredményre. Mert Isten előtt mindenről el kell az embernek számolnia, amije a feleslegesen felül mutatkozik. Tehát nem mindegy, hogy hová teszi, mert a szegénységnek, meg gazdagságnak is megvan a maga rendelte-

tése. Nem mintha igazság volna az, hogy szegénységben és nyomorúságban sínylődők legyenek. Nem, Isten ezt nem akarja, de mégis vannak, mert a tökéletlenségből folyó tévelygések megteremtik az emberi lelkekben a sok után való vágyat, s azért az egyik elveszi a másikat, vagy nem becsüli meg az Isten ajándékát, és könnyelműen elpazarolja a javakat.

Hiszen az ember legnagyobb tévedése a pazarlás, az igaz értékek elszórása, mert a sátán, a szellemvilágnak ez a mennyből kilökött ravasz uzsorása gondosan összeszedi azokat a kincseket, azokat az életértékeket, amelyekből az uralmát, a hatalmát fenntartja a földön, az anyagban, és szaporítja a rabszíjra fűzött rabszolgáit és szállítja őket a halálnak.

Minden testöltéssel bőséges értékes szellemi, lelki és anyagi javakat hoz az ember magával ideiglenes földi munkájának elvégzéséhez, de ezeket a javakat bizony sokszor nagyon rosszul használja fel, mert azt hiszi, hogy amit születésével kapott, az mind az övé. Még a spiritisták közül is sokan azt hiszik, hogy minden az ember régebbi ténykedéseiből előállott következmény, legyen az szenvedés, vagy földi előny.

Ez azonban nagy tévedés és az igazságtól való súlyos következményekkel járó eltérés. Mert minden állapot próba és ideiglenes szerep, amelyet nyomon kísér az ellentét, hogy vagy erőszakkal, vagy csábítással kicsikarja azokat az életértékeket a szegény, bűnre hajló emberi lélek kezéből, amelyekkel pedig ha helyesen bánik, olyan jól eljátszhatja a szerepét, mintha az az ő igazi állapota volna. S akkor megjavíthatja a szellemi állapotát azokból az eredményekből, amelyeket a saját lelki előmenetelének, felemelkedésének céljára kapott a kegyelem Istenétől.

A gazdag lehet a szellemvilág koldusa, a tudós, de hitetlen ember lelke lehet a legsötétebb tudatlanságban a saját élete és az isteni Lélek felől, a hatalmaskodó zsarnok lehet mindenki előtt elvetett, nem kívánt, megkötözött lélek, aki a földön csak próbát él, hogy vajon nem él-e vissza helyzetével. A szenvedő

talán egy nagy tévedésének utolsó emlékétől szeretne megszabadulni, talán mélyen bele akarja vésni a lelkébe a bűn következményének keserű ízét. Vagy éppen azon dolgozik, hogy egy tévelygésekkel körülbástyázott lélekhez hogyan férhetne hozzá — és megsebzí a tövis, a hegyes kő, amíg a bástyát bontogatja.

Mert a jót és igazat beszélni és cselekedni nagy és nehéz vállalkozás, a legnehezebb feladat. A vezeklés is próba; az igába fogott lónak meg kell szoknia az egyenes utat a kemény korlátok között, ahonnan nem lehet letérnie sem jobbra, sem balra, mert nincs rá eshetőség.

Ezek mind-mind próbák állapotai. Hiszen gyenge szellemek rajai vonulnak végig a földi lét síkján, akik ha valami eredményre tettek szert, a földi élet befejezése után boldog pihenésükben elfelejtik a fájdalmas szerepet. De ha eltékozták az ajándékaikat, akkor rideg és sivár valóságra ébrednek a halál után.

42. Az utolsó idők látképe. ()**

1938. november 25.

Bár én, mint névtelen szellem veletek és közöttetek a szellemi hit világosságát akarom széthinteni, és ennek a fényében igyekszem az igazságot megmutatni, — mert ez gyönyörű. Meg azért is, mert ez az út még szabad, ez elé még nem emelt az emberi fontoskodás és okoskodás olyan hatalmas gátakat, hogy az eszme ereje és fénye túl ne emelkedhessék rajta. De ez nem kizárólagos kapcsolat a hívő emberek lelkeivel. Krisztus láthatatlan anyaszentegyházának a szolgálatára vagyok rendelve, és aki az Úr ügyét szolgálja, és abban munkálkodik, az nekem mind testvérem és szolgatársam. És mind a felekezeten belül, mind kívül össze kell gyűjteni azokat a lelkeket, akik az Úr Lelke munkálkodhat, mielőtt a végleges szétválás megtörténik.

A mi munkánk: az igazságot kereső lelkek összegyűjtése ebbe a láthatatlan egyházba. Az, hogy összeszedjük az utakon a vakokat, a sántákat, bénákat, csonkákat, a sírókat, a

szegényeket, az élet sebesültjeit, hogy egy utolsó erőfeszítéssel megszerezhessék maguknak a lakodalmi ruhát, hogy vendégei lehessenek a nagy Király kiengesztelődésre és bűnbocsánatra elkészített vacsorájának.

Mert amikor a nap utolsó sugarai elhomályosulnak a földön, akkor beáll a szürkület, a kapkodás, a fejetlenség. S amikor menekülést sürget a terjeszkedő sötétség, és eltátja rettenetes torkát a kétségbeesés, akkor minden emberi lélek szemei megnyilatkoznak, és látni fogják azoknak felemeltetését a magasba, akik hittek, és igazságosan cselekedtek, és látni fogják a megnyilatkozott Egeket és a nagy vacsorára egybegyűltek sokaságát.

És ez lesz az ő büntetésük, ez a késői bánat a süllyedő világban. Akkor mellüket verve és hajukat tépve sírnak és jajgatnak a világ fiai és leányai. S akkor egy kicsiny jótétemény, egy kevés szeretet — amit abban az időben átértékelnek az ég angyalai — drága és nagy kincs lesz majd. Mert ezekkel válthatják be magukat az eljövendő feltámadásra azok, akik még nem emelkedhetnek fel oda, ahova a világégés lángja és füstje fel nem ér. Olyanok, akiknek valami kis hitük és értelmük van az igazság felfogására, de még nem tudták magukat egészen átadni az Úrnak, mert a földi természetük még erősebb volt az égi vonzásnál, még nem vetközték le az emberi gyengeséget és gyarlóságot, és így nem szerezték meg a lakodalmi ruhát, nem szerezték meg az alázatosságot, és így kívül maradtak.

Tehát azokért is, akik bejutnak, meg azokért is, akik kívül maradnak, munkálkodnunk kell!

43. Isten nem igazság és nem érdem szerint mér()**

1938. december 1.

Ne higgyétek, hogy ha az ember a bűnök és tévedések vaskos és könnyen fölismerhető formájától már megszabadult, azonnal tiszta szellemmé válik! Nem. A tulajdonképpeni küzdelem csak azután kezdődik: a belső én küzdelme azokkal a

hatásokkal, amelyek nem kívülről jönnek, hanem belülről hatnak kifelé.

Az ember ugyanis ösztönszerűleg érezni kénytelen, hogy a belső én a fontosabb tényező az önmaga életére, boldogságára és haladására nézve, mert ez teszi előtte világossá és simává az utat, és ugyancsak ez — ha fejletlen — teszi akadályokkal, bizonytalanságokkal teljessé is, melyekbe mindenegyed akarássával, kezdeményezésével, megmozdulásával beleütközik.

Ezért van, hogy az igazságnak valamely kiformalódása hosszú évszázadok, sőt évezredek alatt olyan erősen megkötözi azokat a szellemeket, akik ebben hittek és ebbe dolgozták bele érzéseiket, vágyaikat.

Minél inkább hozzákötötték magukat valamely igazságnak a formájához, és minél jobban hasonlított az ő eredményük a valódi igazsághoz, annál inkább előtérbe helyezkedik az, „én” tévedő gondolata és akarata a vágyban, mely a megvalósításra törekszik.

Azért járják le magukat a különböző felekezeti alakulatok és világi törvények és elgondolások is, mert elanyagiasítják, emberiesítik azok, akik azokat az igazságokat érvényesítik. És lassanként a saját tévedéseikkel, hibás magyarázásaikkal felhígítják, s ebben a felhígított állapotban igyekeznek ráerőszakolni embertársaikra olyan szabályokat, amelyek később terhes kötelezettségekké válnak, enyhítő és örömet jelentő áldás nélkül.

Pedig szükséges, hogy a lélek fel tudjon emelkedni egy magasabb világba, ahonnan mindig tisztább és világosabb eszmékkel meggazdagodva térhet vissza, hogy a forma elviselhető legyen számára. A valódi igazságot, az Istentől valót nem lehet formába szorítani, mert az a lélek minden mozdulatát híven követő, alkalmazkodó életáram, mely minden alakulatban a valóságot mutatja meg. Azért a lélek minden mozdulata más elbírálás alá esik, más törvény alá tartozik.

*Így az ember sohasem lehet bizonyos a maga üdvössége felől, csak az isteni kegyelemhez való nagy ragaszkodása és az Isten akarata alá való helyezkedés az egyetlen lehetőség az üdvösség elnyerésére. **Sem a cselekedetek, sem az ismeretek nem jelentenek semmit, mert a végső igazság Istennél van.** Ő fölemelhet, ha elég alázatosaknak talál bennünket, és munkába szólíthat, ha még ma a mélységből tekintünk is fel Hozzá. De elnéz felettünk, és enged bennünket csúszni lefelé a kárhózatba, ha a magunk nyomorúságos érdemeire akarunk támaszkodni, ha mégolyan fényesen ragyog is a tudásunk és ismeretünk.*

Ezt kell megtanulni, hogy az Isten nem mértékkel és érdem szerint mér, s nem az igazság felettébb való hajtogatása, hanem egyedül az Isten könyörülő szeretete és bűnbocsánata a fontos a tévelygő lélek részére, nem pedig a kialakított elmélet. Az igazság kétélű tör, amellyel a bűnös lélek először önmagát sebzi meg, de sebeket osztogat maga körül is. És minél biztosabb valaki a saját igazságában, annál nagyobbbat tévedhet.

De az alázatos lélek — ha téved is, mivel nem tökéletes — rábízza magát és a sorsát Isten kegyelmére és megvilágosító irgalmára, meghajtja fejét az ő rendelése előtt, és megtanul hinni, bízni és várni, és azokból a fejleményekből olvasni, amik mindenre következnek.

44. Nem mindegy, hogy kit bánt meg az ember; a jobb ellen elkövetett bántalom súlyosabb következményekkel jár. ()**

A szeretet, amelyet a földön megszerzett a lélek, nem hal meg, csak átváltozik, illetőleg átminősítetik szellemi szeretetté. Azért az igaz érzéseknek nem árt a sír, az elválás, a halál, a hosszú távollét. Az igaz szeretet nem mehet feledésbe, mert amit el lehetett felejteni, ami felbomlott és csak emlékké vált, azt csak a külső, a test érezte bizonyos érdekeken keresztül, — habár minden szeretet ilyen érdekközösségből keletkezik. Az

ilyen elszegényedett világban, mint amilyen a föld is, ahol mindenről csak a hiányokon keresztül tájékozódik a lélek, ez egészen természetes. Adni már csak akkor lehet, amikor van miből, és pedig minél több van, annál könnyebb adni.

A földön az érdek éhes falánksággal veti rá magát minden értékre, mind a testiekre, mind a lelkiekre. Így a szeretetre való vágyódás, a szeretet ajándékaira való várákozás viszontszeretet nélkül csak a lélek önzésének érdekéhsége. De mégis így kezdődik a vonzalom, és hosszú útja van, amíg ajándékozó, áldozatkész szeretetté fejlődik.

Szomorú, hogy ebben az elveszett világban, ennek a drága mennyei palántának mennyi ellensége van! Mennyit kell csalódnai, mennyi fájdalomon kell átesni, amíg a lélek az isteni igazságot megérteni képessé válik, azt t. i., hogy a szeretetben nem az az első és nagyobb érték, amit kapunk, vagy amit várunk, hanem az, amit adunk. Mert amit mi kapunk, az nem jelent a mi részünkre sokat. Ha a szeretet zuhatagként hullik is reánk, de a lelkünkön hatástalanul pattannak le a szeretet megnyilatkozásai, akkor mi továbbra is szegények és elesettek maradunk, mert elpazaroljuk, s hitvány, értéktelen előnyökért elcseréljük a másik léleknek felénk küldött szeretetét. Így azt nem érdemeltük meg, és így nem is lett a miénk. Mindannyiszor elvesztettünk valami nagy értéket, valahányszor az igaz szeretet iránt közömbösekké váltunk.

Azért igen nagy érték az a testvéri szeretet, amelyet ti éreztek egymás iránt, mert itt az érdek már megszűnt, de az abból fejlődött szeretetajándék nem porladt el, hanem szellemi szeretetté erősödött, és az örökélet törvényébe lépett át. Mindnyájan, akik az én családomhoz tartoznak, ilyen mély kapcsolatot nyertek a mi Urunk Jézusunk által. És hiába akarja széttépni a sátán ezt a köteléket, ez erősebb a bűnnél és halálnál, ez megtartja azokat, akik gyengék és botladozók, csak boruljanak alá az akarat az Úr lábaihoz.

És éppen, mert közöttetek is látom ezt a szellemi kapcsolatot, sem én nem hagylak el benneteket, sem pedig az a közösség, amelyet az Úr létesített, mert mindegyikötök a miénk, ha valamelyikötök nem is tudja azt. És azokat különösen nagy figyelemmel tekintem, akik ennek a hitnek ténykedő munkásai.

Az Úr mindenki részére elrendelte ebbe a közösségbe való tartozást, és mindenkit hív, mindenkit vár, akinek füle van az igazság meghallgatására. És így aki eleve elrendeltségének állapotában rögtön felfigyelt az Úr szavára, amely a lelkében visszhangot keltett, az a mi közösségünkbe tartozik, és nem a halállal jut oda — ezt ne feledjétek el — hanem az máris ott van az Úr kertjében velünk együtt; és aki ott van, az egy közösséget képez velünk.

Az önző emberek még nagyon elmaradt, szegény lelkek, akik még éhesek és szomjasak az anyagi élet legkisebb értékeire is: és ez pokol. Ezek még nem tudják meglátni azt a kivezető utat, amelyen keresztül elmenekülhetnének a reájuk váró nagy bajtól, mert a földi lét rövid, de hosszú lesz utána a reménység nélkül való szenvedés és bolyongás. Mert amikor elfogy a kegyelem a részükre, akkor úgyis rajtuk üt a saját törvényük.

És ne felejtsetek el, hogy ha ilyen valaki magához hasonlót bánt meg, az nem sokat számít, de ha nála jobbat, aki nem viszonzozza a bántalmat, az igen sokat nyom az igazság mérlegén, ennek könnyebbségére, amannak megterhelésére.

Azért aki ezt nem érti, nagyon rosszul jár, mert nem tudja, ki az, akit megbánt, és mennyivel súlyosbodik az ő bűnhődése, ha jóakarátú embert bánt. Nincs sejtelve arról, hogy hamarabb lejár a részére adott kegyelem, és akkor kerül a könnyörtelen igazság kezébe, amikor éppen a legjobban érzi magát.

45. Szellemlarátaink szeretete. (**)

1938. december 8.

A mi szeretetünk nem valami bizonytalan talajra épült ház, amelyet az időjárás viszontagságai olyan könnyen ledöngölnének, mert mi nem azt szeretjük bennetek, ami a földi énekekben mint felcsillanó mulandó jelenség reánk kellemesen hat. Mi más oldalról szemlélünk benneteket. Mi mindig a lélek mélyén meghúzódó igazgyöngyöket keressük, mi azokat az elért eredményeket kutatjuk, amelyeket már megszereztek a magatok mulandó énjével való harcban. És amelyeket a ti lelki természetetekben rejlő ellentétes hajlamaitok legyőzésével, mint drága ékszereket magatokban viseltek ugyan, de földi tudatokban nem tudtok róla. Mert a szellemi én ezeket nem engedi meglátni a ti könnyen félrevezethető földi énekeknek, mert félti, hogy egy kis megpróbáltatástól való szabadulásért könnyen beváltaná mulandó békére és értéktelen boldogságra.

Ezeket az önmagukat megtagadni tudó lelkeket keressük mi a ti földi burkolatokban; ezeket nevezzük barátainknak, és ha ezeket bármi kísértés vagy nyílt támadás éri, mi velük és mellettük vagyunk és maradunk még akkor is, ha néhan a küzdelemben sebet kapnak, vagy éppen elesnek.

Nem az adja meg az ember lelki értékét, hogy mennyire tudta az ártatlanságát megőrizni, hanem hogy hogyan küzdött, s milyen elhatározással veszi fel a küzdelmet a bűn ellen! Hogy pedig valaki eredményesen harcolhasson, ahhoz előbb meg kell önmagában semmisítenie azokat a vágyakat, amelyeken keresztül az ellentétnek sikerülhetne őt félrevezetni.

Azért ez nem oly egyszerű dolog, mint azt az ember elgondolja; sok próbának, és a próbákban sok sikernek és győzelemnek kell jönnie, míg a lélek egészen életképtelenné tudja tenni azokat a vágyakat, amelyek a tudatot megkerülve akarják érvényesíteni a hatóerejüket.

Mi tudjuk, hogy az ember miért ember, mit kell elhagynia, és mit kell megszereznie, hogy a próbáit sikeresen állhassa

meg. Ezt mi látjuk, de ti sem a magatokéit, sem a másokéit nem látjátok. Ti mindent az eshetőségre tesztek fel, de mi látjuk, hogy mit lehet várni, sőt egészen bizonyosan tudjuk is, hogy milyen lesz a próba eredménye, mert a sikeres eredmény gyökere már megvan a lélek benső természetében.

De próbálkozni még akkor is kell, ha semmi remény nincs is arra, hogy célt ér a próbálkozó, s bár már a kezdet kezdetén tudjuk, mi lesz a vége, de a reményt nem szabad megölni, mert minden sikertelenség dacára egyszer mindenki el fogja érni, amire vágyik.

Azért van annyiféle fokozatú szellem a földön, hogy egymást tanítsák, egymásban hatásokat váltsanak ki, egymásban vágyakat ébresszenek a jobb, az igazabb, a tisztább élet után, és hogy amikor ezek már megvannak, akkor egymást támogatva segíthessék próbáikon egymást a győzelemhez a szeretet által.

Mi is ezt tesszük veletek: segítünk benneteket a diadalra. Tehát: a mi szeretetünk nem csalódik, mert mi eleve látjuk a ti felkészültségeteket; mi nem esélyekre, mi biztos talajra építünk veletek azért a jóért, ami később bontakozik ki a lelketekben. Úgy vagyunk ezzel, mint ti a virággal: tudjuk, mit hoz, mert a magban benne van a virág természete, de hogy silány, vagy dús lesz-e a termés, az az adott körülményektől is függ.

48. A hit Isten legdrágább ajándéka. ()**

Nem lehet a földi ember számára mindent eléggé pontosan megszövegezni, hogy hibát vagy mulasztást el ne követhessen. Csak a tett után, a következményekből képes egészen pontosan megállapítani, hogyan nem kellett volna cselekednie.

Mindenesetre az ember a fejletlenségéről tesz tanúbizonyosságot az ilyesmivel. És később, amikor már több a megismerése, mélyebb az érzése, és visszatekint azokra az elmúlt eseményekre, melyek mind a korlátok közé szorított értelem felelőtlen kilengéseiből származtak, sajnálkozva és szégyenkezve igyekszik a tudat menekülni abba a már elért világosság-

ba, amelybe magát felküzdötte. Ahol már mindent olyan egyszerűnek, kézenfekvőnek és természetesnek lát, hogy maga csodálkozik afelett, hogyan lehetett azt régen másképpen elgondolni?

Mindenkire elkövetkezik ez az idő és ez az állapot; de minél messzebb esik valaki a tévelygések útvesztőjébe, annál nagyobb hibákat és mulasztásokat követ el, annál többet talál ki javítandónak a szellem, és annál nehezebben tudja az akadályokat elhárítani a haladás útjából.

Mert ezeket bizony fel kell dolgozni. Nem mondom, hogy jóvá kell tenni, mert a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni nem lehet — arra kár minden igyekezet és törekvés — de mindenkinek fel kell dolgoznia először az önmaga lelkében mint érzést és gondolatot, azután a gyakorlatban a hatások alapján fel kell gombolyítania azokat az elméleteket, melyek szerint a cselekedeteit irányította.

Ebben a munkában kimondhatatlan nagy eredményeket érhet el a földi ember a hit segítségével. Azért aki a hitet lerombolja valaki lelkében, az nyomorékká tette azt. Mert amint a vak és süket nem tud tájékozódni a fizikai világban, úgy a hitetlen sem képes egy lépést sem tenni előre a lelki életben anélkül, hogy abból valami kára ne származnék valakinek, végeredményben a hitetlen léleknek magának a legnagyobb.

Aki nem hisz, az tévelyeg, mert irány és cél nélkül jár az életben. Ellenben a hívő lélek, még ha vakon hisz is, és talán helytelen megállapításai vannak — mégis egy bizonyos irányt követ, keresi az igazságot! Mindenesetre sokfelé kapkod és így sok értéktelen lomot gyűjt fel a lelkében, s ezzel kapcsolatban sok csalódásnak is van kitéve. De ha nem felettébb gögös, — mivel a hitben élők vezérlő szellemének fénye és ereje hatást gyakorol a homályban bolyongókra is — egy kis alázatossággal eljut az igazság megismerésére.

A hit Istennek legdrágább ajándéka, melyet a tévelygések világában oly bőkezűen szór el azoknak a lelkében is, akik

fejlődésük kezdetén vannak. Hittel tudja elválasztani a jót a rossztól az ember, hittel képes a jót cselekedni, hittel tud munkálkodni a jóért, hittel teremti meg a békét, hittel képes elviselni a küzdelmet, a fájdalmat. A hit alkotja meg képzeletében az igazság világát, a hitből merít erőt, hogy az igazságot diadalra vihesse.

A hit gyermeke a remény, mely ismeretlen tájak felé vezeti az ember lelkét, ahol a megvalósult álmok, beteljesült vágyak világát sejteti meg a lélekkel mint igazságot, melyet — ha a csalódások és szenvedések tengerén kell is keresztülgázolni — mégis meg kell egyszer találnia minden léleknek.

Ezért aki alázatos lélekkel adja át magát, hogy ez az isteni ajándék: a hitnek világossága és ereje minél jobban átsugározza a szívét és értelmét, az megtalálja a legrövidebb utat, a maradandó eredmények legkevesebb fáradsággal járó megszerzésének lehetőségét. Az megszerzi a legértékesebb tudományt, s a bölcsesség palástját hordozza magán, amelyen nem fog a sátán fegyvere. **Akinek tehát helyes hite van, annak mindene van.**

Én ennek a munkása vagyok, ezért dolgozom, hogy ennek a hitnek oszlopaivá nevelhesselek benneteket, akik megértitek és magatokévá teszitek az Isten akaratát a mulandó életben. Nagy és szép feladat az, amire az Isten kiválasztottjai elhívatnak, és ti most ezt tanuljátok. Legyetek engedelmes és jó tanulók, és meglátjátok az életeteknek nagy ajándékát a ti elhívásotokban.

47. Óvakodjunk a túl szigorú bánásmódtól! ()**

1938. december 16.

Nehéz törvény nélkül előrejutni, mert az önfejű lélek teljesen elfecséreli az erőit, és a mozdulataival nem tud beleilleszkedni az összhangba, s így mindig ellentétes irányban mozog. Mindenkinek becsületesen és híven kell elvégeznie a rábízottakat, mert mindenki csak ezzel tudja kivívni azt, hogy min-

dig értékesebb és értékesebb munkát bízzanak reá a Gondviselés angyalai. Tehát mindenkinek érdeke, hogy munkája hasznos legyen.

Nagyon nehéz ezt megértetni az emberekkel; s azért húzódozik mindenki a munkától, mert nem kapja meg utána azt, amit kívánna. De azt nem is lehet, mert azt mindig más értékeli. Ehhez az értékeléshez pedig szükség van a tekintélyre, olykor szükség van a szigorúságra, az igazságos dorgálásra és a feddésre is, de semmiből sem mértéken felül, csak mindig anyyira, amennyi a cél eléréséhez szükséges.

Hiszen a földön tökéletes szellemek nem öltenek testet, s így a legjobb akaratú embereknél is felmerülhet a visszaélés, a mulasztás, a felületesség, a meggondolatlanúság és könnyelműség; ez mind a tökéletlenséggel együtt járó gyarlóság.

A tökéletesedésre törekvő léleknél azonban minden erények fölött ki kell domborodnia az alázatosságnak. Ez pedig abban jut leginkább kifejezésre, ha a dorgálást gyümölcsözővé teszi a maga javára, azaz ha a hibáját elhagyja, és igyekszik engedelmséggel meghajolni a dorgálónak akarata előtt.

Ezt cselekszi az a lélek, akinek beismerése igaz. De igaztalanul büntetni, felette szigorúan ítélni, valakit gúny tárgyává tenni, mert hibázott, s őt minden emberi önértéktől megfosztani, mert tévedett, vagy mert valami oknál fogva nem jól sikerült neki az, amit cselekedett: éppen olyan ítéletet von maga után, mint ha az ítélező szándékosan követett volna el ugyanolyan hibákat.

Innen van, hogy igen sokszor a felettébb igazságos és túl szigorúan ítélező emberlelkek a legnagyobb igazságtalanságoknak vannak kitéve, hogy a maguk kárán ismerjék meg, milyen gonosz tévelygés a szigorú ítékezés.

Amennyire lehetséges, igyekezzetek minden emberrel békességben élni, de ha ez az emberi gyarlóság miatt nem lehetséges, akkor akit lehet, igazságos és elnéző ítélettel törekedjete a jónak megnyerni — még áldozatok árán is. Az akadé-

koskodó embereket és szellemeket senki sem szereti; az ilyen rossz természetet tehát igyekezzék mindenki levetkőzni, mert aki erre nem képes, az előbb- utóbb kénytelen lesz megszokni a mellőztetést.

Kicsinynek látszó hibák a nagy bűnök visszamaradt gyökérszálai a lélekben. Ezeket is el kell sorvasztani, hogy ki ne hajtson a bűn, mert ameddig a lélek hibákkal és tévedésekkel van megterhelve, nem kell más, csak egy elhibázott nevelés, és máris nagyra nő a bűn hajlandósága. Senki sem mondhatja magáról — amíg meg nem tisztult — hogy ő már megszabadult a kárhozattól. Csak aki az Úr Jézusban teljesen megtért, és a lelkét átjárja az Úrnak szent Lelke, az tisztulhat meg tökéletesen.

48. Lélekben kell ünnepelnetek! ()**

1938. december 22.

A lélek ünneplése a fontos, nem az „emberé”. Különben a testi embernek hangulatkeltő cselekedetei is ezt akarják tulajdonképpen szolgálni. Azonban sajnos, itt is úgy van ez a legtöbbször, hogy az eszköz a célt helyettesíti. Maga az eszköz válik céllá, úgy hogy az ember el sem jut a lélek felemelkedésének pillanatáig, mert erejét szétszórja azokra a hiábavalóságokra, amelyek csak mint kiegészítő eszközök látszanak szükségessé. Ezeknek a megszerzése és előteremtése pedig olyan nagy gonddal és fáradsággal jár, hogy az embernek minden lelki ereje erre pazarlódik el, s mire ünnepelnie kellene, kedveszegetté és fásulttá lesz.

Az ünneplésnek tulajdonképpen a hétköznapok fáradságaitól, testi gondjaitól, elfoglaltságaitól való felszabadulást kell jelentenie, hogy a lélek magasabbrendű gondolatai, érzései és törekvései szabad utat nyerhessenek a testi én tudatához is. Hogy megismerve ez az én is magáévá tehesse és az anyagi életben meg is valósíthassa a lelki szépet és az eszményi jót, s ezzel a megvalósítással egy-egy fokkal mindannyiszor magasabbra emelhesse a testi élet értékét. Mert ezek nél-

kül a szellemi és eszményi szépségek nélkül a testi élet csak közönséges állati életet jelent, mely nem tölti be hivatását, és mint hiábavaló életforma, értéktelen.

Pedig minden életnek kell valami szolgálatot teljesítenie. Ezt a szolgálatot és az ebben elért jó eredményeket értékeli az a bizonyos minősítési törvény.

Tehát az ünneplés zavartalanná tételét szolgálná az az előkészület, amelyet az emberek sokszor helytelenül túlzásba visznek. Mert a testi szükségletek tekintetében felettébb fejlett igényeket táplálnak, lelki igényeik pedig igen kis mértékben háborgatják a képzeletüket. Mert a gyermek- és ifjúkorban megszokott fogalmaik változatlanok maradnak a késő vénség idejéig is, azzal a különbséggel, hogy a megkopott, megfakult és egész kicsinyre összezsugorodott hitvilág valami bizonytalan lobbanásokkal inkább a megszűnéshez, mint a lélek vezetéséhez látszik előkészülni.

Ezek azok a ránevelt hitek, amelyeknek semmi gyökerük nincs a lélekben. Ezek azok az életek, amelyek virág- és gyümölcsnélküliek az örökkévalóság számára, amelyek egy lépéssel sem viszik előbbre a lelket a megtisztulás és megigazulás útján. S mivel ezek a lelkek csak csoportokban tudnak valamiképpen megállni, azért őket a saját csoportjuk hordozza. Ezek mindent csak a megszokás útján, egymáson keresztül sajátítanak el és tesznek magukévá.

Ezek alkotják a testetöltött szellemek zömét minden fajban és nemzetben. Azért akik már megérttek arra, hogy egyénileg is egy-egy külön egészet jelentsenek, azoknak már a kiemelkedés első lépcsőfokain is apróbb-nagyobb lemondásokat, áldozatokat kell honiuk, hogy elszakadhassanak a csoporttól, azaz, hogy rajtuk keresztül a csoport már jobb és igazabb eszmékhez juthasson.

A csoport ritkán fogadja el rögtön a neki idegen és az ő szokásaitól elütő gondolatot, eszmét; de egy bizonyos idő múlva megérti és magáévá teszi. Addig azonban sok félreértés,

vád, gyanúsítás és meghurcoltatás a sorsuk az ilyen új eszmék hordozóinak. Nem szükséges tehát, hogy az ember a tömegszokásokkal egybehangzóan cselekedjék; sőt ha felismerte a jobbat, akkor még a jót is könnyen hagyja el.

Azért fontosabb a lelki pihenés és ünneplés, és a nyugodt, békés hangulat, mint a testi kötelezettségek mindenén keresztül való betöltése. Tehát tiszta és felemelkedett lélekkel és érzésekkel készüljete az ünnepekre, a testiekkel pedig ne zavartassátok magatokat.

Istennek átadott lélekkel éljete egész életetekben, és a testi én vágyaira minél kevesebb erőt pazaroljatek, mert a testet úgyis itt hagyjatek. A lélek érzései ragyogjanak mennyei fényben, hogy a testi életben továbbadhassátok az örökélet szépségét és boldog állapotát, amelyben fáradságnélküli, békés, nyugodt, ragyogó élet részesévé válik az, aki a lelkében győzedelmet vett a mulandókért való törekvések felett.

49. A szülői és gyermeki szeretetről. ()**

1938. december 29.

A mi Urunk országában minden élethalakulatban új ráeszmélések és gazdagságok várják azokat az érzéseket, amelyek mint mennyei palánták kikelnek az emberek lelkében, a legelhagyatottabb helyeken is, ahol látszólag semmiféle körülmény sem kedvez nekik, de sokszor elkerülik azokat a kényyszerűen agyonápolt kerteket és állomásokat, amelyeken elvárják az emberek, hogy gyümölcseiket leszedve táplálhassák vele lelküket.

Ezeket az Isten által elhintett mennyei magvakat csak azok tudják igazán értékelni, akik mint mennyei ajándékot magukban hordozzák azokat az érzéseket, amelyek az életet a földi lét viszontagságai között is meleggé és kellemessé teszik. A szeretet, mely túlemelkedik a földi élet szféráin, megértésre és minden jóra törekedve az igazságra fekteti a fősúlyt, amely felszabadítja a szellemet a béklyók alól, s azokat az érzéseket is

a szellemi célok szolgálatába helyezi, amelyeket az ő egyéni életébe mint nyíló virágokat, mint édes gyümölcsöket kapott.

A léleknek igazságra való törekvése megtisztítja és világossá teszi körülöttetek a légkört, és tisztább megismerésre vezérli a lelketeket. Ebben a tisztább megismerésben pedig megláthatjátok az Úrnak azokat az ajándékait, amelyeket ebben az életben számotokra elrejtett. Amikor ezt felismeritek, kétszeresen boldog hálaadással borultok le Előtte, hogy a földi életet adta, és olyan bölcsen rendezte el, hogy számotokra ilyen nagy szellemi haszonnal zárulhat.

Amíg az ember a földön él, addig imbolygó vágyaival még legfelkészültebb szellem létére is beletéved néha a csillogónak, ragyogónak látszó könnyű élet szemlélésébe, és ha rövid időre is, bekapcsolódik a színes beteljesülések képzetébe, és azt hiszi, mennyivel boldogabb volna, ha minden úgy teljesednék be a földi életben, ahogyan ő azt elképzei. Ilyen a gazdagság és a kedvezőknek látszó körülmények kialakítása. Ilyen az emberi lélek hiú dicsőségek után való sóvárgása; ilyen a zavartalan elsőség utáni vágy, és sokminden más, emberi szűk látókörben megalkotott vágyvilág. És mindezekről függetlenül jön egy másik lélek, egy férfi, vagy egy nő, és egy rövid idő alatt a vágyvilág onnan keres kiépítéshez való anyagot. Mert a lélek ráeszmél arra az Istentől kapott feladatára, amelynek meg kell felelnie, amelyet el kell végeznie, és a belső törvény ereje, a lélekbe írott parancsolat hatalma előtt megtorpan a képzelet, és a duál törvény körül dolgozik, hogy azt minél ragyogóbb színekbe öltöztesse a lélek előtt.

Ezek a színek gazdagon szórják csillogásukat, s az ember képzeletvilágában bearanyozzák a sivár jövőt, és reménykedővé teszik, s kívánságaikkal hajtják előre az élet felé a fiatal lelketeket. Ez az ifjúság virágzásnak szánt idejében történik. A párválasztás, a szerelmi érzések virágníylásának idején szép az élet. Az ifjúság illúziókkal szivárványozott kódén keresztül

tekintve tündérkirályságnak látszik a beteljesült vágyak nagy állomásán a házasság megkötése.

Mivel azonban az ember bűnös és gyarló, a valóság világában lekopik a ragyogó szín, amelyet a képzelet festett. A hétköznapi kötelességei fárasztó teherként mindjobban nyomják; a vágyvilágnak mindjobban a föld felé kell ereszkednie, és akkor az érzések új célt találnak a természet csodájában: a gyermekben, az új emberben, aki abból a húsból és vérből való, aki ő, aki még kicsiny, ártatlan és kedves, és főképpen kizárólagosan az övé.

A lélek most már egész szeretetével, egész vágyvilágával hozzákapszódik, mert a benne rejlő lényegtörvény így írja elő. Nem kérdezheti, miért szereti, van-e célja, értelme ennek a szeretetnek, mert erre feleletet nem ad az a hatalom. A vonzalom parancsol, és az anyai szeretet szent és tiszta lángolásában elég minden érdek, minden emberi okoskodás, minden érzés és eddig megszületett minden más vágy, s csak a gyermekhez ragaszkodik. Nagy áldozatra képesítő szeretete egyre jobban lángol, önmagát is odaadva.

A gyermek megnövekedik, emberré lesz, de a szülő szemében nem más az, mint az önmaga életének folytatása a fájdalmakon, megpróbáltatásokon, csalódásokon keresztül is. A szeretet meggyújtott lángja tovább ég, míg önmagát is megemésztve elhal, hamuvá lesz az élet minden jelenségeivel együtt a halál törvényének egyetlen mozdulatára.

De aki az élet virágait idejében jól megépített üveg-házban helyezte el, aki nem engedi, hogy a lelkének érzéseit az idő és az élet elmúlása megeméssze, aki a testben kinyílt égi virágnak magasabbrendű helyet biztosít, és áthelyezi a mulandóból az örökkévalóba, az a gyermekeihez való szeretetét, vagy a gyermekeknek a szülői iránt való szeretetét az Isten szeretetéhez kapcsolja. S így nem veszi el, hanem értékben emelkedve, szellemi szeretet formájában, megtisztulva, felmagasztosul-

va újra megtalálja, és mint hatalmas szellemi kapcsolatot mindörökké magáénak mondhatja.

Hiszen nem azért ad nekünk a mi Istenünk valami szépet és jót, hogy visszavegye, hanem, hogy azt mi minden keresztlül megarthassuk. Áldjátok az Isten kegyelmét azért az ajándékért, hogy azt a tiszta és igaz szeretetet, amelyet egymás iránt a lelkekben hordoztok, időről-időre megerősítve kiteljesedésre segíti elő azokban a találkozásokban, amelyeket Ő ad nektek a mulandó életben.

50. Sokszor kicsiny dolgok válnak a legnagyobb jelentőségűekké. ()**

Mindenben mindenért az Úrnak adjatok hálát, mert mindent Ő ad a legnagyobbtól a legkisebbig; és nem tudja a földi ember, hogy amit kicsinynek tart, azt a kegyelem, amely azt az értéktelennek látszó dolgot kíséri, nem éppen a legnagyobb fontosságúvá teszi-e az idők folyamán, ha ő azt a keveset, azt a kicsinyt hálával és Istent dicsőítve fogadja.

Mert az alázatos lélek mindenkor kedves az Úr előtt. A szerénység, a kevéssel megelégedés sok nagy igazságot felülmúló és elhomályosító erények egyike. Sokszor a nehéznek tetsző megpróbáltatások nem céloznak mást, mint az ember lelkének igényeit nyesegetik az Istennel szemben.

Azért mindenben, még a könyörgésben is legyetek alázatosak és szerények, mert aki alázatos szívvel keveset kér, az sokkal többet kap kegyelemből, mint a szerénytelen kérelmező az ő nagyot akarásával.

51. Az elmúlt világháborúra és az azt követett forradalmakra vonatkozó fejtegetések. ()**

1933 február 23.

Az emberek azt hitték, hogy pusztító munkájukkal valami jobbat, kedvezőbbet fognak kivívni, *s a pillanat szédülete magával ragadta az alacsony, önző lelkek sokaságát, akik szí-*

vesen támogatták a háborús gondolatot, mert ezzel azt remélték, hogy részt ütnek a fennálló törvények szigorú korlátain, és a forgatagban a saját sorsukat felcserélhetik azokéval, akik elpusztulnak a zűrzavarban.

Egyszóval a háború gondolata a tömegben nem mindig hazavédő vagy a haza érdekét szolgáló áldozat; ellenkezőleg, a legrútább számítás, amely az önzéstől indítatva a zavaros állapotokból akarja a maga anyagi nyereségét kihalászni. Ez még most is tart, csak különböző jelszavak címere alá búvik a titkos cél. Az emberek nem lettek rosszabbakká, csak szemérmetlenebbekké a háború után.

Ugyanezek a vágyak, gondolatok és törekvések benne voltak az emberek lelkében, de a színleges erkölcsi élet takarója alá voltak rejtve. A közfelfogás, ami soknál erős benső támpontot is talált, nem engedte szabadon garázdálkodni a bestiát, csak pórázon és a ketrecen belül engedte szóhoz jutni, s éppen a háború zavaros erkölcsé engedte szabadjára a lélek szörnyeit, és ezek mindenfelé garázdálkodnak.

Persze az olyan ember, aki rövidlátó szemével nem tudja meglátni a veszedelmet, mert mindig elfelejti, hogy az önző természettől sohasem várhat semmi jót, aki mindig a saját érdekét látja elsőnek, a máséval nem törődik, az nem jó semmire, sem vezetni, sem engedelmeskedni, így a nagyhangú, erőszakos, tolakodó természetű ember, ha magához ragadja a hatalmat, első dolga mindig a harácsolás, az önérdek kielégítése.

És az emberek mindig későn jönnek rá, hogy kevés kivétellel mindenki hasonló hozzájuk. Mert aki nem hasonló, aki jobb, aki becsületes, önzetlen, azt jóelőre annyi csalódás éri, hogy nincs kedve csalódásait azzal is szaporítani, hogy egy csoport gúnyolódó, fontoskodó, akarnok céltáblájául álljon. Az ilyen lelkek nem tülekednek a hatalomért, mert ez nem akkora érték számukra, mint azok számára, akik abból emberi hasznot akarnak húzni.

Ezért nincsen az embereknek jóratörekvő, bölcs vezetőjük. Ezért fullad bele az emberi erőlködés a legszégyenteljesebb posványba minden olyan intézménynél, amit nem fegyverek őriznek, mert az erkölcs fogalma nagyon laza, a lélek és az Isten fogalma elhalványodott. A hit eloszlott, a szeretet szó nem más, mint cifra rongy, amivel mindenki szeretné magát betakarni, de kicsiny és ernyedtt szövetű még ott is, ahol sokat beszélnek róla.

Ilyen most a világ képe. És az emberek egymástól várják, hogy ki álljon szembe a züllés szellemének, ki lesz az, aki feltartóztatja a lejtőn rohanó szekeret. *A háború a gonosz szellemek elszabadult raját bocsátotta a világra. A ketrecbe zárt fenevadak szabadon járnak azóta.* A hit nélkül való emberlelkekbe belekölykeztek ezek a fenevadak, és áldozatokra vadásznak.

Tehát csak akkor lehet új rendnek a megszületésére várni, amikor majd ezek a fenevadak egymást tépik, amikor a világ belátja, hogy rossz irányt választott, amikor kifáradva Istenre bízva sorsát, de nemcsak szavakkal, hanem lélek szerint. Akkor küldi el az Isten azt, akit Ő választott, hogy új irányt mutasson az embereknek, és új alapokra fektesse az erkölcsi rendet.

Ez már nem messze van, de addig még nagyon fájdalmas tapasztalatokra jöttök rá.

52. A szellemi szolidaritás óriási jelentősége. ()**

Ne felejtsetek el, hogy körülöttetek mindig szellemek vannak, akik reátok sokszor felnéznek, sokszor tőletek várják az indíttatást, sokszor kétségbeesnek, és ha felnéznek rátok, akkor mint a világosságot, úgy követnek titeket, mert hiszen esetleg nekik még annyi hitük sincs, mint nektek. Ti most az élet urai vagytok, nektek most szabad választásotok van; ha a jobbat választjátok, ha azt az irányt választjátok, amelyről én annyit beszéltem nektek, akkor, amikor beérkeztek abba a költőbe, ahol megpihenhettek, csodálkozva veszitek észre, hogy

nemcsak magatok vagytok, hanem a ti élethajótokat sok elesett, kétségbeesett testvér követte, akik szintén új irányt, új célt, új feladatot találtak a ti irányotoknak követésével.

Tehát ne csak magatokért, magatoknak munkálkodjatok, hanem azokért is, akik veletek és mellettetek vannak. Ne felejtsetek el továbbá, hogy Isten mindig veletek van és a szent angyalok, akik a ti lelketek érzéshullámzását, vágyait és törekvéseit minden pillanatban felébreszteni kívánják, amikor a lelketek elfogadóvá válik, hogy beleültethessék a jó és az igaz magvát.

Vigyázzatok tehát, hogy az a Szentlélek, akin keresztül mindez lehetővé válik, aki ott áll a szívetek ajtajánál, hogy új képességeket, új érzelmeket vigyen a lelketekbe, ne találja elzárva a lelketek ajtaját, hanem mindenkor kinyitva, hogy mindannyiszor készen legyetek annak elfogadására, amit az Úr akar rajtatok keresztül a mulandó világban véghezvinni.

Ne feledkeztek el a ti Uratok utolsó parancsolatáról se, és ne hagyjátok elhalványodni a lelketekben a szeretetet. Az egymás iránt való szeretet a legnagyobb erősség, amelybe itt a hánykolódó élethullámzásban bekapaszkodhattok úgy is, mint szellemek, úgy is, mint emberek. A közösséget meg ne szakítsátok, hanem szeretettel legyetek egymás iránt, és szeretettel emeljétek fel, támogassátok és erősítsétek az elesetteket. Az erőseket pedig vegyétek körül, és várjátok azokat az indítástokat, amelyeket ezeken keresztül észlelhetek. Mert hiszen ebben az éterikus világban minden gondolat és érzés rezgéseket idéz elő, és az új rezgések új örömök forrásává válhatnak, új, eddig nem ismert igazságok birtokába juttathatnak benneteket.

Nem mondom ezzel, hogy bárkit is felettébb nagynak tekintetek, mert hiszen van, aki előttetek járt és jár, aki nagy és kimagasló, fénylő, példát adó. Akit minden lélek követhet, mert hiszen mindenki előtt magasan felemelkedett: a ti Uratok, Krisztusotok. Reá nézve fogjátok meg egymás kezét, és ne csak külsőséges szeretettel, hanem a lelki együttérzésben is tegyetek

bizonyoságot arról, hogy megértettétek Őt, és minden körülmények közt az ő parancsát és óhajtását akarjátok teljesíteni.

Mert ha nem tudjátok egymást szeretni azért az érzésért, amelyet egymás lelkében fel-felvillanni láttok a tisztább, igazabb pillanatokban, a jobb felé való törekvésben, az igazság együtt való megismerésében, amelyben testvérekké lettetek; ha ezt a testvéri érzést nem érzitek: akkor megtagadjátok az Istent az érzéseitekben, a cselekedeteitekben. Mert aki a testvérét nem szereti, az nem szeretheti Istent; mert hiszen a testvéretek lelkében az Isten után való vágyódás él, és ez az, amit szeretnetek kell. Egyengessétek egymás hibáit, nézzétek el egymás gyarlóságait, s bocsássatok meg abban a reményben, hogy mindig kevesebb és kevesebb lesz az elintézni- és megbocsátanivaló.

Ha így éltek és így követitek Őt, akkor boldogan ismertek egymásra a test levetése után, s nagyobb örömmel, nagyobb szeretettel ölelitek át egymást, és úgy érzitek, hogy ti Istentől kiválasztottak vagytok, kiválasztott edényei az ő meghagyásának, az ő parancsolatainak itt a földön. És ebben a tudatban boldogok lesztek. Ez a boldogság ott ragyog az arcotokon, a telketeken, és ez a ragyogás nem múlik el, nem szűnik meg, hanem folyton-folyvást nagyobb világosságot hint a sötétségbe. És ennek hatására a sötétségben is ki-kigyulladnak újabb kicsiny világok, és hálaadással dicsérik az Istent. Ezek a hálaadások pedig nem kerülnek el a ti lelketeket, hanem ott megpihenve békét és boldogságot hintenek reátok.

53. A jóság a legnagyobb bölcsesség és hatalom()**

Fel kell bontani a fényt, hogy a földi ember szeme elviselhesse; fel kell bontani a mennyei igazságot, hogy a földi ember értelme felfoghassa; fel kell bontani a szeretetet, hogy azt a földi ember szíve megérezhesse, s a maga részére valamit megrögzíthessen belőle. Mert ez a mennyei érzés, a szeretet, olyan hatalmas, hogy ezt bűnbe alásüllyedt, megtévesztett em-

beri lélek a maga valójában fel nem foghatja, sőt ez a maga valójában fel is emésztené az embert.

Az emberi léleknek fokról-fokra kell haladnia, ismeretről ismeretre, igazságról-igazságra, a szeretet hatásának megismerésére, hogy ez a világ, az Isten világa, az Isten országa az ő részére fokról-fokra felfoghatóvá, érzékelhetővé, észrevehetővé legyen.

Mert ameddig a földi ember lelkéből hiányzik az észre-vevő képesség, addig számára ez; az ország idegen, s bár a szavak által hozzákapcsolódhat, de addig semmiképpen sem tudja magát vele azonosítani. Sőt amikor a próbatételre kerül a sor, amely őt ehhez közelebb vinné, akkor annyira nem tudja, miről van szó, hogy egyenesen ellenségévé lesz ennek a hatásnak.

Bármennyire jóakarátú, bármennyire tisztaérzésű legyen is az ember földi fogalmak szerint, mégis külső burokbba öltözteti az igazságot, hogy ő maga is befogadhassa, és másokkal is elfogadtathassa. Azután mivel a külső buroknak nagyobb fontosságot tulajdonít, mint a belső lényeknek, a burok marad meg lényeknek, a belső lényeg pedig — mivel az emberi szív meg nem rögzítette — elpárolog, s az emberi tudat csak az üres burok iránt marad fogékony.

Így jönnek létre az egymással szembenálló hitformák. Üres burkok ezek, testvéreim, belső lényeg nélkül, hogyha az Isten igazságának nevelő és tisztító ereje, ténykedő lényege hiányzik belőlük. Így a forma mögött az igazság az emberi lelkek számára felfoghatatlanná, érzékelhetetlenné válik, mert nem tudják azt a maguk részére olyan alakban rögzíteni, hogy azt a bűnbe alásüllyedt ember, mint értéket felfoghassa. Hiszen a bűnös ember előtt hiába beszéltek az igazságról, utálatos és félelmetes az az előtt az ember előtt, aki nem tudja felfogni az igazságnak azt a gyönyörű mivoltát, ami nélkül meg sem értheti az élet lényegét.

Tehát ameddig még az ember lelke az igazság lényegéhez hasonlítani semmiképpen nem tud, szükséges, hogy az

igazság felbontódjék könyörületességre, irgalmasságra, megbocsátásra, áldozatkész szeretetre, hogy az; igazságnak csodás és gyönyörű értékét felfoghatóvá tehesse egyik lélek a másik lélek előtt, hogy amikor felfogta, át tudja venni a velejáró érzéseket is.

Ezeknek az érzéseknek ki kell a lélek szerveit tisztítaniuk, létre kell hozniuk a lélekben bizonyos érzékenységet, hogy fokról-fokra nagyobb igényű legyen a szeretettel szemben. Mert ezek az igények mutatják meg a szeretetnek és az igazságnak szükségességét; ezek viszik reá az ember lelkét az igazság gyakorlására és az életben való gyakorlati érvényesítésére.

Csak amikor a lélek a szeretetnek és igazságnak ezt a szükségességét megismerte, akkor alkot magának fogalmat azokról a bölcsességekről, amelyeket azelőtt, míg a bűn tévelygéseiben élt, megvetett, és nem törődött velük.

Aki a maga igazságát az emberek előtt értékessé akarja tenni, annak azt az igazságot fel kell bontania apró, kicsiny részekre. Fel kell osztania és hozzáalkalmaznia az emberi lelkek alacsony fokozatához, nehéz felfogóképességéhez és az emberi szív tompa érzésvilágához, szeretetlenségéhez és önzéséhez. Áldozatos szeretetre kell az igazságot felbontania, hogy ebben a formában adhasson valamit a nála szegényebbnek, a nála alacsonyabb fokozatúnak.

Aki valamit adni akar, annak azzal bírnia kell, a felett rendelkeznie kell. Mivel a máséból, abból, ami még nem az övé, amit még a saját lelkében nem termelt ki, nem adhat. Hiszen ha csak csekély készlete van, és abból ad, akkor hamar észreveszi a hiányt, és hamar feljajdul a hálátlanság miatt, hamar bánat éri, és sajnálja, hogy adott.

Ha betekintünk az ember lelki világába, bizony igen nagy szegénységet és fősvényiséget látunk ott! És mégis, annak dacára, hogy ilyen szegények és fősvények vagytok, máris nagy hangon hirdettek olyan dolgokat, és beszéltek olyan dol-

gokról, amelyeket megérteni sem tudtok, fel sem fogtok, annál kevésbé mondhattok a magatokéinak!

Valójában ti még csak most kezdetek megismerésre jutni. Amint a gyermek a felnőttek munkáját játékkal utánozza, ti is a nagyok szellemi ténykedését a földi testben mint gyermekjátékot gyakoroljátok. Ez a gyermekes felfogás hozza létre az emberek társadalmában s a felekezetekben is a türelmetlenséget, a torzsalkodást, a meg nem értést, a szeretet hiányát, az elégedetlenséget, a könnyörtelen szigorúságot, a kötelességmulasztásokat, amelyekkel lépten-nyomon találkoztok. Nem szerititek egymást; nem tudtok egymás lelkével együtt érezni, mert szegények vagytok. Nem tudtok adni, nem tudtok elnézni, nem tudtok megbocsátani, mert magatokat másoknál mindig jobbaknak, igazabbnak tartjátok. Amikor azonban ugyanaz a megpróbáltatás, ugyanaz a teher vagy felelősség titeket súlyosodik, akkor ti sem tudtok megfelelni a követelményeknek, sőt talán még úgy sem, mint az a másik testvéretek, akit magatoknál alább értékeltetek.

A szeretetben való szegénység az, ami nemcsak a világi emberek, hanem még a hívő emberek érintkezésénél is, mint hidegség, ridegség, közöny, nemtörődömség, egymás elöl való elzárkózás jelentkezik, mert ez mind-mind a szeretet hiányának a bizonyossága. Az örömmel az a kicsiny mértéke, a békességnek az a nagyon is csekély mennyisége, amelyet csak néha napján tudtok magatok között megteremteni, amikor ezt mondjátok: „végre egy kis harmóniát tudtunk teremteni” — mind a szeretetnek a hiánya, a meg nem értésnek, a vakságnak, az emberi fellengzősségnek és az önmagatok túlértékelésének az eredménye.

Mit gondoltok, testvéreim, hogyha ti a szeretetben, a türelemben, az elnézésben, az alázatosságban nem vagytok erősek, hogyha nem vagytok benne kiképezve, vajon előbbre haladhattok-e az ismeretben? Ha az egész világ tudományával bírtok, és ha az egész világ bölcsességét könyvekből megtanul-

nátok is: vajon gazdagabbak vagytok e, hogyha a lelketek nem képes megindítani azt az erjesztő munkát, amely a lelkekben olyan érzéseket tud napfényre hozni, melyek mind a ti kincsetek, mind a mások kincsei?! Mert ha az ember jó és igaz, alázatos és türelmes, megbocsátó, irgalmas és könyörületes, vajon csak egyoldalú nyereség-e az? Nem sok oldalról érezteti-e a hatását?!

Az igaz jóság a képességeket a lélekben a legjobb eshetőségek határáig tolja ki; ezeknek a határoknak kitolásával pedig az egyén mindig újabb és nagyobb hatalom birtokába jut, amely hatalom elsősorban őt boldogítja, azután pedig az egyénen keresztül erőt sugároz bele a természetbe.

Tehát ha egy ember jó, — ezt emberi értelemben mondom— vagyis igyekszik jó lenni, megérteni, felfogni embertársainak lelkét, és Isten irgalmasságára és kegyelmességére támaszkodva betölteni azt a törvényt, amelyet az Úr adott: a kiegyenlítés törvényét: vajon csak egyoldalú nyereség-e az a földön? Nem. Sokoldalú nyereség és sokoldalú haszon az, amely az ember lelkéből ennek a törvénynek ismerete és gyakorlása által mint hatás kisugárzik. Csak az ismeret magában erre nem elegendő. — Mert hiába tudtok, hiába bölcselkedtek, hogyha az az ismeret a szíveteket, az érzésvilágokat hidegen hagyta, nem gyúrta át. S nem vetette el benne azokat a fejlesztő magvakat, azokat az apróbb-nagyobb érzéseket, amelyek mind szükségesek arra, hogy az embernek itt a földön, a látszat világában való megjelenését tűrhetővé, sőt kellemessé és áldást hozóvá tegyék.

Sok apró, kicsiny dolog megértésével juthat az ember előre. És hogyha az emberi világban, itt a látszatvilágban valamely kicsiny eredményt elért, t. i. a látszat világában megtörte azokat a kemény rétegeket, amelyek az ember lelkét az érdekeken keresztül egymástól elválasztják, és a másik ember lelkének áldást tud nyújtani, s azzal engesztelőleg, vigasztalólag összesimul, akkor megszületik a vonzalom, a szeretet érzése,

amely nem csupán egy rövid pillanatra szól, hanem a szeretet örökérvényű hatalmával egybekapcsolja az együvé tartozókat.

Vajon olyan kicsiny munkát végez-e a lélek, amikor önmagát megtagadja, s az önmaga érdekeit félretéve, azt az összesség érdekeiért, az összesség jó érzéseiért feláldozza. S ezzel igazán az összességért munkálkodik, — nem szavakkal, hanem cselekedetekkel, fáradozással, szolgálattal, azzal a szolgálattal, amelyet az Úr hagyott az Őt követőknek; ezt mondván: „Valaki közületek első akar lenni, legyen a ti szolgátok”?!

A szolgálat tulajdonképpen annyi, mint az önmaga érdekeinek, az önmaga kívánságainak megtagadása a mások javáért, a mások érdekeiért. Tehát az egyéni érdeket kell feláldozni azért a nagy törvényért, amelyet az ember ma még tulajdonképpen nem is ért meg, nem is tud felfogni. Hiszen csekély felfogóképességével először az önmaga érdekeit kell megismernie, először az önzés diktálta törvénynek kell engedelmeskednie, hogy a maga érzésén keresztül a mások érdekeit is megismerje.

Tehát hiába akar az ember nagyot, önmagát felülmúlót, hogyha nem tudja magát bekapcsolni abba a nagy törvénybe, amely előtt minden nagy cselekedet, minden nagy eredmény, amelyet a földi életben kivív, kicsinyre, parányira, jelentéktelenre zsugorodik össze. Mert az a nagy törvény az istenség törvénye, amelyen a világok teremtései és berendezései alapulnak, az egész mennyei természet; ebből a törvényből fakad a boldogság, amely az összességre szétsugárzik, hogy az összesség boldog lehessen.

Minél többet tud adni az egyén a maga életéből: értéket, hitet, szeretetet, mint érzést, annál nagyobb az ő értéke ennek a törvénynek a megvilágításában.

Ezen a megvilágításon keresztül értékelik a Mennyei Hatalmasságok az emberek lelkeit. Minden hivalkodás, minden külső formáság, minden, ami a látszat világában nagynak és kívánatosnak látszik a földi ember előtt, szégyenletes kicsiny-

séggé zsugorodik össze az igazság világossága előtt. Mikor a lélek a szellemvilágban erre a megismerésre jut, szégyenkezve tér ismét vissza a látszat világába azzal az elhatározással, hogy olyat fog kitermelni, ami annak a nagy világosságnak a fényében is megállja a helyét. És akkor a lélek kicsinnyé válik, öszszeroskad, és nem keres többé a világ előtt nagy és dicsőséges dolgokat, amelyekkel magát kitüntesse, hogy az ő egyéni értékét fitogtassa, hanem kicsinnyé és szerénnyé lesz. Ilyennek kell lennie, hogy az Isten igazságát — annak csak egyetlen parányát is — felszínre hozhassa és megvalósíthassa a maga lelkében.

Mindaddig, míg az egyéni lélek felfelé törekszik, míg magát nagyvá akarja tenni, az Isten Lelkének igazságos és bölcs világához közel sem juthat. Hiába hangoztat nagy és hangzatos szólásokat, hiába alkalmazza az igazság szigorát, hiába hoz törvényeket megfélemlítő szigorral. Minden összeomlik, minden eltöri, mert ezáltal az ő lényének éppen az a része emelkedik ki, amelynek összébb és összébb kell esnie. Hogy helyet adjon az isteni magnak, az isteni szikrának. Hogy az ő Istenéhez, Teremtőjéhez közelebb juthasson, hogy az isteni igazság fényét és dicsőségét megismerhesse, a maga értékét abba beledolgozhassa, és így szolgálhasson a nagy Akaratnak, annak a nagy Igazságnak, amelyet úgy hívnak, hogy: Istenség.

Ameddig az egyén a maga életét igyekszik kiemelni a mások rovására - az összesség kárára- , addig nem fejlődik, hanem elbukik. *Legyen azonban a legkisebb, aki a maga egyéniségét megtagadja, és legyen az ő igazsága nem is egészen helyesen értelmezett, talán tökéletlenül felfogott, de ha az az összesség javát, az összesség fejlődését célozza: az isteni törvény megkeresi azt. Lefújja róla a jövő szele a port és hamut, és egyszerre csak ott áll a világosság előtt a maga csillogásával, mert az isteni igazság tükröződik róla vissza.*

Tehát ha az ember jó volt itt a földi éleiben, ha jól cselekedett, és azt igyekezett érvényre juttatni, ami igaz és jó, akkor nem kell félnie, hogy elfelejtik, hogy nem értik meg, hogy

elejtik, és nem értékelik. Az Isten igazságát egy időre elfödhetik, egy időre sírba zárhatják, egy időre az árnyak odaállhatnak, egy ideig örvendezhetnek a tévelygés szellemei, egy időre hatalmuk lehet felette. De idővel, mint az isteni igazság töredéke kikel sírjából és gyümölcsöt terem. Új életet, új ragyogást hoz, és ragyogóbbá válik a következő időkben, mint kezdetben volt. Akik ma még megvetik, akik ma még gúnyszavakat kiáltanak reá, akik ma még arcul verik, megsebzik, megalázzák, azok egy bizonyos idő múlva megrettenve és áhítattal állnak meg a nagyság előtt, amelyet Isen az ő Lelkéből eredő igazsággal cselekszik.

Mert hiszen minden, ami Istentől van, jó és igaz. És amit az ember ebből az Istenből valóból a maga részére megszerzett és a maga lelkéből újra a világba kivetít, az feltámad. És feltámadása után új lehetőségekkel áll ott az emberek előtt, és várja, hogy az emberi lelkek előtt megmutassa magát, és bizonyosságot tegyen arról az isteni Akaratról, amely nem nyugszik meg a halálban, nem nyugszik meg a félreértésben, az igazságtalanságban, hanem diadalt és dicsőséget vár és ad. Mert ami Istené volt, az ismét Őhöz tér vissza.

1939

1. A megtérés átalakítja az élet külső kereteit is()**

1939. január 12.

Minden az Isten irgalmáról tesz tanúságot, és minden a lélek felszabadulásáért van a létbe küldve. *Isten egyetlen abszolút bűnhődésre vagy szenvedésre kialakított életformát sem rendelt, mert amint az emberi lélek felolvad és megenyhül a szeretet melegében, abban a pillanatban elolvadnak a szigorú bilincsek is, amelyek fogva tartják a jót, az áldást hozó lehetőségeket a földön.*

Azért ha az emberi lélek megtér a jelenben, és lelkének egész erejével a jóhoz és igazhoz kapcsolódik, mellette hűen kitart minden kísértés, csábítás és erőszak ellenében — ame-

lyek egyébként mind csak próbák a részére — akkor nincs többé a kármának hatalma felette. Mert az Úr megtörte az ellentét hatalmát. És ha ideig-óráig szenvednie kell is a mulandó életben — hiszen minden élet bizonyos küzdelemmel jár — de minden küzdelem, amit a jóért és igazért vívott, diadallal végződik. Ez már nem karma szerű, hanem szabad akarathból vállalt munka az Úr szőlőjében.

Tehát nem lehet azt mondani, hogy azok az állapotok, amelyeknek kényszerítő ereje valakit ebben, vagy amabban a keretben helyezett el, a földi testöltéssel nem változhatnak meg. A külső is átalakul, ha nem is egészen a felismerhetetlenségig, de lényegesen átfinomodik, és megszépül a belső lényeg átalakulásával. Így a külső keretek is tágulhatnak, sőt igen sokszor az eshetőségekben szegény életek is kiterjeszkedhetnek, és óriási módon meggazdagodhatnak aszerint, amint az az eszmekör, amelybe a lélek fölemelkedett, átalakította és megtisztította régebbi téves felfogásából, érzéseiből és cselekedeteiből.

Az élet millió, meg millió példával bizonyítja, hogy a Krisztusban megtértek lelki életével a testi életük állapotai is kedvezőre változtak. Vagy ha nem is mentek keresztül nagy változáson, de szabadságukban állott a változtatás.

A hit és a bizalom az élő és mindenütt jelenvaló Istenben az imádság hatóerejével nagy és megingathatatlanak látó életformákat, gondosan megépített hatalmi erődtményekeket rombolt már le, és tett népeket, nemzeteket hazátlanokká, akik ellene álltak az igazságnak. Hirtelen csodaszerű jelenségeket hozott létre, mert megdöntötte az anyag hatalmába vetett hitet. És mindezeket a kicsiny ember csupán azzal cselekedte, hogy hitt abban, ami igaz.

És hogyha a hitnek olyan hatalmas ereje van, és egyes emberekben ennek az erőnek olyan tartályai vannak, hogy egyszerű kézfeltevésével gonosz, gyötrő betegségek semmisülnek meg, hol van akkor a karma ereje? A bűnben, a megátalkodott,

konok hitetlenségben, a tagadásban, a tévedésekhez való ragaszkodásban, a lélek kevélységében, gögjében. Itt van a kárma ereje. Ebből nem tudja senki kiemelni a lelket, sem a halál, sem az örökkévaló, sem a mulandó. **Ameddig a lélek nem elfogadó a jóval szemben, addig igenis van kármája, mert következményeiben szemléli a maga hibás természetét,** mely mindig sötét árnyként kíséri útján. Ezért kell az élet szűk völgyeiben, széljárta hegytetőkön, majd a viharos tengeren örökké vándorolnia, hogy megtanulja azt, hogy az igazság ellen nem cselekedhet következmények nélkül.

De ha megtér és levetkőzi a bűn ruháját, és Isten irgalmasságával burkolja be lelkének igazságra vágyó kívánságát, akkor csoda történik vele: újjászületik — többé nem a régi ember, hanem Isten gyermeke. És Isten elég erős és hatalmas ahhoz, hogy új életkereteket teremtsen körülötte. És ha meg is hagyja a régi külsőben, és küzdelmes próbát kell is élnie, nem kárma az többé, hanem munka, melyet az Isten minősít, és mindent javára fordít, ha hűen kitart a jó és igaz mellett.

2. Minden léleknek bontogatnia kell a sátán hálójának szálait. ()**

1939. január 26.

Az ember bizonyos céllal jön a földi életbe. Az élet éppen azért válik rejtélyessé és titokzatossá az ember előtt, mert teljesen kikapcsolja az életéből a szellemi és lelki célokat. Pedig éppen ezek az élet irányítói, sőt az életek egész sorozatát ezek terelik azokba a helyzetekbe és állapotokba, amelyek nem kívánatosak. Amelyekből a lélek minden eszközzel szabadulni akar, sőt minden lehetőséget igyekszik megismerni és elkerülni, hogy ne legyen kénytelen a tudatlansága miatt szenvedni.

És mégis hiába kerüli ki, mert minden út a szenvedéshez vezet, amíg az ember lelke nem tiszta, nem jó, nem igaz, nem bölcs, nem engedelmes és nem vállalja önként a lemondást a mulandóban mutatkozó kívánatos dolgokról.

Amikor már önként fel tudja magát áldozni az igaz és jó eszmének diadalra juttatásáért, akkor már más utak is kinyílnak előtte, mégpedig veszély nélkül. De ameddig a lélekben nem gyullad fel ez a szent tűz, az áldozatos élet felé való vágyakozás, addig a hánykódó tenger hullámain visz az útja. Mert legyen bár az élet kezdetén a magasban, a jólétben, a dicsőségben, a kiváltságosok sorsában részes, a következő hullámnál már a mélybe süllyedhet.

Jaj annak, aki sem szüleitől, sem tanítóitól, sem semmiféle összeköttetésein keresztül nem tudott a hit világosságára eljutni! Az ilyen többet szenved, mint aki lent kezd és nem is emelkedik fel magasabbra, és nem látja, nem ismeri a jólétet, az élet kívánatosabb oldalát.

Nemcsak az anyagi jólétet értem én ez alatt, hanem az ezzel együtt járó kiváltságos életszinten élők csillogóbb életét. Éppen az ilyen életkereti célja az, hogy az emberi lélek megismerje és megkívánja, s tanuljon meg érette dolgozni, fáradni, hogy csiszolódjék az érzéke, az ízlése, a felfogása, és ezzel együtt finomodjék az érdeklődése, hogy a lelki szépségek iránt is fogékonyság fejlődjék ki benne.

Mert a szellemvilági állapotban, ahol minden a maga valóságában mutatkozik meg, nincs megadva a lehetőség, hogy a fejletlen szellemek a magasabb életszinten élőkkel érintkezessenek, mert az ő lelki szerveik nem képesek a magasabb rezgéseket felvenni.

De a testi élet általános törvényében az alacsonyabbrendű is kénytelen a törvény betűjének igazságát követni, és a magasabb rendűnek is áldozatot kell hoznia, hogy a gyengébbekkel összhangban élhessen. De ez az áldozat nem olyan borzasztó annak, aki szeretetből cselekszi.

Akiknek sorsában, mint nehéz és terhes csapások ott állnak azok a megtörések, melyek nagy lelki válságokat okoznak, azoknak lelkei olyan állomásokhoz jutottak el, amelyek mindig nagy befolyással vannak további lelki sorsuk alakulásá-

ra. Aszerint, hogy a szellemi énjük vajon megragadja-e a számára nyújtott segítségeket, amelyek mindjobban képesek kiemelni a lelket az összeomló anyag törmelékei alól, és hogy a lelkük engedi-e magát megmentetni, vagy makacsul ellene áll az isteni rendelkezésnek és tovább is szembehelyezkedik Istennel.

Az Isten nem büntet, csak engedi a gonoszt is ténykedni, cselekedni. Mert minden érzésnek ki kell magát élnie, vagyis meg kell jelennie a tudat felszínén, hogy felismerhető legyen a maga értékében, s a szellem ráismerjen azokból a következményekből, amelyeket ő hozott: létre. Mert semmiféle következmények elől nem térhet ki a lélek, mindent fel kell dolgoznia, mégpedig a saját maga érzéseivel és szellemi erejével.

Az emberi sorsok a szellemi élet tükrözései. Hiszen aki meghalt, az a cselekedeteinek, elgondolásainak eredményeit itt hagyja a földön. És mégis miért fáj a szellemnek az, ami régen megtörtént, és aminek a földön már talán nyoma sincsen?

Az igazság törvénye az a tiszta tükörlap, amely élő és ténykedő erejével a lélek mélyén megrögzíti azokat a hatásokat, amelyek nem tudnak a harmóniába beleolvadni. Ezek a hatások az okokat mint létrehozókat nem hagyják pihenni, mert az igazság ezt nem engedi. Tehát a lélek felett ez a törvény hatalmas nyomással dolgozik. S ez okozza azokat a fájdalmas állapotokat, amelyek a büntudatot felébresztik.

Ez már gyógyulás kezdete. A büntudat felébresztése sokszor nagy szenvedésekkel jár, és mégis sokszor reménytelen kísérletek követik. Mert amikor a lélek bűnének tudatára ébred, akkor már nincs alkalma javulni, nincs alkalma semmit jóvátenni, azaz megtérni, mert a börtönben élő elítélt rabnak már nincs módjában sem jót, sem rosszat cselekedni.

Így van a lélek is a szellemvilágban. Mély megbánása hiábavaló; a tudatban csak a gyötrő emlékek riasztó raja vonul fel, hogy belevesse a fájdalom éles vésőjével a lélek érzéseibe, hogy mit nem szabad.

Amikor azután elérkezik a testöltés ideje és alkalma, a lélek nem ugyanabba a helyzetbe tér vissza, amelyből eljött, hanem egy más életkeretbe helyezik a Gondviselés angyalai. Amely keret szintén át meg át van szöve ugyanazokkal a megkuszált fogalmakkal, mint az előbbi, és az ezekből támadó lehetőségekkel, meg a hozzá hasonlók tévedéseinek és bűneinek következményeivel. Valamint jóra való eshetőségeivel is, amelyeket a kegyelem ajándékozott a lelki felfrissítés céljából.

Ezekbe az életkeretekbe kell elhelyezkedniük azoknak a szellemeknek, akik lelkükben magukkal hozzák ugyan a javulás vágyát, de megszedíti őket az élet gazdag alkalma. Testi és lelki adottságaik birtokában belevetik magukat a folyó élet kínálta örömökbe, az élvezetekbe, mert nem tudják, nem hiszik, hogy ez csak ideiglenes állapot, csak egy álomhoz hasonló, mulandó káprázat, amely elmúlik.

Ellenben ha győzedelmeskedik bennük a jóra való törekvés, a régi bűnökből való szabadulás és jóban való haladás igyekezete, abban a mértékben jutnak a való életben azokhoz a jókhoz, amelyek maradandók és igazak.

Amikor a lélek ebben a mulandó életben megtér, ez olyan mozzanat, mint mikor a lejtőn lefelé rohanó kocsit fel akarja tartóztatni valaki. A szenvedélyek, vágyak és bűnös érzések úgy elragadták a lélek érzésvilágát, mint a megvadult lovak a szekeret. A szellem elveszítette az uralmát felettük, és sokszor csak akkor tér észhez egy kicsit a megszedült lélek, amikor a szekér nagy recsenéssel megáll, mert megütközött!

Nagy csapások, betegségek, fájdalmak az ilyen feltartóztató eszközei a lelki romlásnak.

A Gondviselés sokszor azért küld tisztán látó és helyesen érző embereket egy-egy életbe a másik mellé, hogy bizonyos időben, bizonyos alkalmakkor ők állítsák meg ezt a zuhanó folyamatot.

Természetes, hogy ezt a mentőt sokszor megtapossák a megvadult lovak, s ha nem elég erős, akkor nem is képes feltar-

tóztatni a rohanó szekeret, és ő is ottmarad összetört lélekkel az életúton. De azért a küldetését mégis befejezte, és az az érzése, amellyel segített, megszépülve, megtisztulva, új ragyogással tör elő a lélekből a visszatérés után.

De van eset rá, hogy sikerül megállítania rohanásában a szekeret, és akkor eredményekkel meggazdagodva térhet meg a próbát élő szellem. Ezek azok a missziós életek, amelyek nincsenek sem időhöz, sem eseményekhez kötve, hogy meddig tartsanak.

Minden léleknek bontogatnia kell azokat a hálósálakat, amelyekkel az egész emberiséget összefogja a tévedés szelleme. De ezeket csak a mi Urunk igazságával bonthatjuk ki. Csak azzal tölthetjük ki azokat a hiányokat, melyeket a csalódások okoznak. A hit bevilágít a sötét ismeretlenbe, a bizonytalanságba, és felismerjük a jó alá rejtett rosszat is. Nem kívánjuk meg, nem nyúlunk érte. De fölismerjük a szenvedésbe, a lemondásba csomagolt igaz értéket is, és ezt választjuk, ezt éljük. És mivel hiszünk, boldogok vagyunk, mert Isten Lelkével kapcsolódunk össze. Ő erősít, támogat bennünket az úton, és meggyújtja lelkünk szemei előtt azokat a mennyei világosságokat, amelyek a rejtett igazságokra is reávilágítanak.

És bár testben élünk, Isten ígéretében bízva mégis egy boldog világ felé közeledünk. Minden nap, minden fájdalom után egy-egy bilincs hull le a kezünkről, mert a fájdalom leolvasztja bűnhöz-kötöttségünk állapotát. Elszakadnak a szálak, amelyek következményekhez, életformákhoz kötöttek, mert nem a magunk életét éljük, nem a rossz felé vonzó, tévelygő vágyak életét, hanem az értünk magát feláldozó Krisztusnak átadott életet, az engedelmesség életét. És bűneink megbocsátásával az isteni titok véghezmegy bennünk, hogy megszülethessünk az örökéletre.

3. Az alázatosság és boldogság bűvös kulcsa(**)

1939. február 9.

Mindig nagy felelősséggel jár a próbát élő emberek sorsába való beleszólás, akár lesújtó, akár felmentő ítélettel. A lelkiismeret olyan, mint az ablak a házon. Ha a lélek ítélete önmagában nem tudja megtalálni az igazságot, akkor az ablakot valami elhomályosítja. Akár a tisztátalanság szövevénye, akár tudatos elfordulás folytán nem képes a szellem a világosságot felfogni, és azért nem tud tájékozódni a tévedések labirintusaiban.

Az ember bizony még nem tökéletes szellem, és sokszor egyenesen nekimegy a lélek azoknak a megpróbáltatásoknak, amelyeknek magva a saját benső természetében van elrejtve. Az ember könnyen beleesik az önmaga túlértékelésébe, és önmaga felől túlzottan jó véleményt alkot; ettől már csak egy lépés, és a kevés jó eredmény már igényessé teszi őt a Gondviseléssel szemben is.

Ezért mikor valaki már eljutott egy bizonyos megismerésre, akkor a végzet lenyúl a lélek mélyére, és felszínre hoz az ott lévő salakból valamit feldolgozás végett. Ezt persze a lélek nem igen képes feldolgozni fájdalom és szenvedés nélkül, s a jajok és könnyek sokkal hamarabb felolvasztják ezt a kőnél és acélnál keményebb lelki salakot, mint bármiféle csodás erejű varázslatos eljárás.

Így a léleknek a saját természetéből kell annak az ellenméregnek kitermelődnie, amely szünteti a tévelygésre való készségét és annak hatalmát az értelmi és érzelmi világra. Nem olyan könnyen lehet az emberi lelket a jónak és igaznak meghódítani. Sok harcot és háborút kell vívnia, sok vereséget kell szenvednie a tökéletlenségből fakadó rossznak, míg lassan megadja magát, és a vezetést egészen kiereszti a kezéből, s a jó szolgálatába kényszerül.

Ezt szolgálják az időleges életben a próbák és csalódások, a nagy nekilendülések és fáradt visszaesések, a hirtelen

lezuhanó csapások, és ennek nyomán a lelki összeroppanások. Ilyenkor, amikor minden romba dől a lélekben, jönnek elő az építő erők: az addig erőtlenül meghúzódó hit és lankadt reménység, amely az új világot új lehetőséget ígérő szeretet és vigasz formájában egy új alapokra épülő más élet körvonalait mutatja azokban az addig nem ismert igazságokban és törvényekben, amelyeket csak könnyező szemekkel tud meglátni a hibázó és bűnöző emberi lélek.

Valóban amíg a lélek igaz benső fájdalommal nem tud keseregni tévedései és bűnei felett, és benső szégyenérzet nem fogja el elkövetett hibáinak szemlélésénél, addig nem is képes szabadulni tőlük. Ezek addig kísérik, s rabul ejtik, amíg az önmaga énjétől való menekülés vágyától, a félelemtől és utálattól üzetve meg nem találja az igaz jóban azt a biztonságot, amely megvédi őt tévedéseinek és bűneinek következményeitől.

Amikor a javulás útján járó lélekben az utolsó szégyenletes emlék is elhalványul, akkor találja meg a békességet és biztonságot; akkor zárul le egy élettornus, és születik újjá a szellem.

Azért mondom: az alázatosság a lélek legszebb ékesége, amely a mennyet nyitja meg előtte. Ez az a bűvös kulcs, mely minden zárat megnyit, amely a boldogságot őrzi, és mindent be tud zárni, ami veszélyt jelenthet a lélek számára.

4. A földi élet megpróbálja a lélek erejét. ()**

1939. február 16.

A földi élet megpróbálja a lélek erejét és felkészültségét azokban a fordulatokban és helyzetekben, amelyek útjában eléje torlódnak, és amelyek elől nem bír kitérni.

Az életet nem lehet elméletekkel és felvett elvekkel kitölteni, az életet élni kell! Minden perc, minden alkalom arra vár, hogy az ember a maga lelkeségével töltsse ki. Minden ember élete más élet; bár együtt élnek, egy eszméért lelkesedve együtt harcolnak, mégis más tapasztalatot merít az egyik, és

másfelét a másik. Más eredménnyel zárja le földi életét az egyik, és egészen más eredménnyel a másik, mert mindenki csak a saját lelkiségének megfelelőt tud beleadni az élet éhesen tátongó követelményeibe.

Mindenkinek nagyon éberem kell figyelnie az alkalmakra, hogy az időt és helyzeti adottságot el ne tévessze, ha valami jót és helyeset akar az életével megpecsételni, mert az alkalmak, mint a gyorsvonatok, elrobognak mellette, és magukkal viszik az ember lelkének részeit azokban a cselekedetekben, amelyek mint valóságok az élet tükörképét mutatják.

A hitetlen és érzéki életet élő ember mindezt nem veszi figyelembe, mert tévedésben van önmaga felől és az őt körülvevő világ felől. Az önmaga értékeléséből indul ki, az önmaga érdekei szerint értékeli a környezetét, és így képtelen helyes megállapításhoz jutni, hogy vajon mi az és ki az, aki felett uralmat akar gyakorolni. Neki ez mindegy. Ha a külső adottságának segítségével sikerült legyűrnie és hatalma alá hajtania, akkor mindenesetre azt hiszi, hogy elérte a célját. Azzal nem törődik, hogy az csak a test. A lelket más erővel és más hatalommal lehet megtartani.

Ez az a tévedés, amelynek nyomán annyi fájdalom és csalódás fakad, mert a test örökké változandó állapota nem olyan, amelyre építeni lehet. Az idő vasfoga megörli mindazt, ami anyag, ami formához kötött, de a lélek érzése szabadon változtatja az állapotát, minden megjelenik az élet színpadán, hogy kiélje azt a szerepet, amelyet a ható ok és a hatás létrehozott. Ha a ható ok a rosszban a lelked fejletlen és tudatlan énje volt, és az a másik lélekben mint fájdalmas hatás tükröződött vissza, akkor ezt a fájdalmas érzést a ható oknak ugyanabban a fokban kell megérezni, hogy a gonosz ne fejlődhessék vég nélkül, mert a hatás következménye sok új hasonló oknak szülőanyjává lesz, amíg a hatás még nem emészti a ható okot.

Minden tévedés megbosszulja magát az ő létrehozóján, az ember lelkén. Tehát ha valaki uralkodni akar, csak a szeretet

erejével és hatalmával uralkodhat. Ha erre nem képes, akkor mondjon le ilyenemű szándékairól, mert minden más uralom csak szolgásgot eredményez a saját részére is.

Ha az ember ilyen tévedésből eredő igazságot ültet a lelkében a vezető helyre, akkor csupa téves érzéssel, téves gondolattal, téves ítélettel, bűnös cselekedetekkel hinti tele azokat az alkalmakat és adott helyzeteket, amelyek az ő sorsát is megalkotják majd a szellemi létben. Mindenütt ezekkel kerül szembe, ezektől szenved, mert az igazság világában ez a teleírt könyv az ő ítélő bírója. Ott nincs a megtévesztő testnek hatalma többé, a tévedő léleknek nincs kire hárítania bűnét, a maga törvénye alapján ítéltetik el.

A testöltésre készülő vagy előkészített szellemek mind ezekben a tantárgyakban már elméleti haladásra tettek szert, amelyek majd a földi életben, mint sorsok előttük állnak. Nem sok előnyt jelent az, hogy valaki mások felett nagyszerűen tud igazságos lenni és ítéletet mondani. Csak annyit jelent, hogy minél erősebben meglátja és kárhóztatja a más hibáit, annál jobban kell vigyáznia az élet folyásában, mert jaj annak, aki kemény ítélettel ítél! Ugyanazzal az ítélettel találja magát is szemben, s a sors nem engedi ki egészen addig, amíg csak önmagát egészen és osztatlanul a kezébe nem adta.

Csak ekkor ismerjük meg a mi nagy „Szabadítónkat”, aki lejött értünk, hogy kivegyen az „ítéletnek” kegyetlen kezéből, és betakargasson az irgalmasság lágy leplébe, s elfedezze bűneinket és hibáinkat, és meggyógyítson sebeinkből, melyeket magunk szereztünk magunknak.

5. Igazi és álértékek. (**)

1939. március 2.

Az embernek mindig a saját lelkiismerete a legszigorúbb ítélő bírója, amikor már egy bizonyos fejlődési fokra föl-emelkedett, bár ezt igen sok esetben félreértik az átlagemberek, mert mint „emberek” más szemmel nézik azokat az igazságo-

kat, amelyekhez a „léleknek” hozzá kell alakulnia, hogy megközelíthesse az eszményt

Az emberek azonban ahelyett, hogy erre törekednének, az igazságon próbálgatnak alakítani, ameddig az nem hasonlít az ő önző elgondolásukhoz. Ezért van minden emberi állapothoz egy-egy külön kialakított igazság, és ezért van apró szilánkokra törve a nagy isteni igazság. T. i. az ember bukottságában képtelen megismerni és megérteni az isteni igazságot a maga tisztaságában, azért apró darabokra forgácsolja, hogy az ő mindenkori állapotában a saját érdekeit szolgálta vele. Mert az embernek mindig igaza van a maga szempontjából egészen addig, míg a megtérés első lépéséig el nem jutott.

Éppen ez hozza létre a sok meghasonlást, csalódást, fájdalmat, szenvedést és minden jóban és igazban való kételkedést. Azért nehéz előrejutni a fejlődés útján, mert az embernek kemény harcot kell vívnia azzal a hatalommal, aki ő maga, az ő félrefejlett lelki természete.

Sok fájdalomnak és szenvedésnek kell jönnie, amíg ez az önző „én” jobb belátáshoz jutva megadja magát az isteni igazságnak és jónak. Ezt minden léleknek végig kell harcolnia, hogy megszabadulhasson a fájdalmas tévedésektől. Sok könnynek kell elfolytania, míg leolvadnak a kemény burkok a lélekről; az önáltatás utolsó leplét is át kell áztatnia a fájdalom könnyeinek, hogy a lélek az isteni szeretet első meleg sugarát megérezhesse.

Mert mi volna más a szeretet, mint a tiszta igazság, és mi az, ami ennek ellene áll? Csak a tévelygésben irányt tévesztett szellem ködös értelme, bizonytalan kapkodásba fűlt akarat! Mert mi volna más az egyéni célok eléréséért való kapkodás, a szerencse hajszolása, az esélyek hullámain való hányódás?

A földi élet, mint színes szappanbuborék csalogató vonzást gyakorol az emberi lélekre, és valóban megérleli és felszínre hozza azokat a rejtett vágyakat, melyek a lélek mélyén

elfeledve szunnyadnak, hogy a szellemi „én” megküzdhessen értük vagy ellenük.

Ha a szellem e káprázatos, sokszínű ragyogásban is uralmat tud gyakorolni törvénytelennek és hiábavalónak ítélt vágyai felett, és hagyja elmúlni az esélyeket anélkül, hogy erőfeszítést fejtene ki vágyainak érvényesítése céljából, akkor már elvégezte magában azt, hogy a külső én vágyvilágából átmentette az értékeset a bizonyosságba, ahol nincs kitéve bizonytalan esélyek hullámvásáinak, és teljes erejével dolgozik azon, hogy azok megvalósulhassanak.

Ezek a vágyak, ha megvalósulnak, csakugyan nagy és maradandó békét és boldogságot eredményeznek. De ezeknek a megvalósulását nem az esélyek hordozzák. Ezek sok fáradságot, munkát, önmegtágadást kívánnak. Ezeknek elérését az isteni kegyelem segíti elő, éppen akkor, amikor azt a Gondviselés a legjobbnak ítéli.

Mivel ekkor már a lélek minden figyelme ide és erre van összpontosítva, elvonja az érdeklődést az értéktelen csillogástól, a külső ingerek hatásainak feldolgozására irányuló vágya megsemmisül, megszűnik a kísértés, és a lélek megnyugszik azoktól az izgalmaktól, melyeket az esélyek keltettek fel benne, és teljes erővel az elvégzendő munkának adhatja át magát. A szappanbuborék színes csillogása megszűnik, mert meglátja a semmit, amit a pillanat szötte színek takarnak.

A földnek minden öröme, csillogása üres semmi. Aki azonban az isteni igazban és jóban munkálkodik, az valóban szorongat valamit a kezében, mert az igaz érték, akármilyen kevésnek, akármilyen szürkének és színtelennek látszik is.

Azért én azt mondom, hogy ami igaz, azt megadja az Úr annak, akinek akarja, és akinek nem az Úr adja, az úgyis elveszti, ha mégolyan nagy erővel fogja is a kezében.

6. A szeretet dicsőítése. (**)

1939. március 9.

Minden földi élet célja az, hogy a lélek, ha kell, minden szenvedésen, minden nyomorúságon keresztül azokat az igaz érzéseket termelje ki magából eredményül, amelyekkel — dacolva minden akadállyal — a mennyei együvé tartozás érzését írja bele az emberek szívébe.

Ez az együvé tartozás érzése teremti meg az örökkévaló életben azokat a kapcsolatokat, amelyeket nem téphet szét többé sem a tévedés, sem a bűn, mert ez az érzés más világokat hí életbe, más törvénnyel és más életkörülménnyel.

Ez az érzés túlnő a test törvényeinek kényszerűségein, és a szellem szabad és biztonságos világát parancsolja bele a földi keretek állapotába, kitágítja a szűk látóhatárt, és messze túltekint a mulandóságon.

Ezért az eredményért kell a szegény, fogyatékos érzésű szellemeknek megízlelniük minden szomorúságot és nyomorúságot, hogy belássák azokat a tévedéseket, amelyek őket megfosztották az Isten szent törvényének: a szeretetnek áldásaitól. Mert nincsen más büntetés, mint a bűn maga, azokkal a következményekkel együtt, amelyeket az élet folytonosságában önmagából törvényszerűen létrehoz.

A szeretet nélküli élettevékenység olyan, mint a lombtalan és gyümölcsstelen fa. Nehéz és fárasztó robot, töprengésekkel, bizonytalanságokkal teljes vergődés a megnyugvás és kielégülés érzete nélkül. Mert bármilyen tetszetős legyen is az, amit külsőleg mutat az élet, mégis hiányos, bizonytalan és tartalmatlan. Mert a lélek érzi, hogy csak ezzel a mennyei erővel és élettartalommal betöltött élet és munka az, amelyet nem kell megismételni; csak az a helyesen elvégzett munka, csak az a hiánytalanul betöltött feladat, amelyet a szeretettel vagy a szeretetért végeztünk. Boldogságot és fölemelő, tiszta örömet is csak az a kötelességteljesítés hozhat, amelyet a

saját lelkünkben kitermelt szeretetünk ösztönzésének engedve vittünk véghez.

Azért kell az emberi léleknek a szenvedéseknek és csalódásoknak oly sok rétegében vesztegelniük, amíg eljutnak odáig, hogy a saját érzésük ösztönzésének engedve a szeretetnek önmagától való fellángolásából cselekedjenek jót és igazat.

Mert a szeretet sem meg nem vásárolható, sem el nem adható, de korlátok közé sem szorítható és el nem nyomható, ha már megvan, viszont elő sem kényszeríthető, ha még nincs meg. S ha a szeretet megvan, akkor mint önmagáért élő törvény új kötelességeket, új rendeleteket diktál, új utakat vág, új irányokat mutat és új célokat ír elő az emberi léleknek, és ezeken az új utakon új világokat, új életformákat mutat meg, és új vágyakat ébreszt.

Boldogoknak mondom azokat, akiket ezen az új úton látok haladni, mert legyen bár ez az út tövises, sok lemondással, fájdalommal és csalódással megterhelve, de örömteljes állapot valósul meg ennek az útnak a befejezésekor, mert az elmúló étellel minden bizonytalanság, minden hiány, minden szenvedés elmarad.

Ezért kell olyan sok szenvedéssel teljes életet végigélni, hogy a lélek kinőhessen a durva burkokból, melyeket a tévelygésekkel szedett magára, hogy a lélek lehántva magáról a tévelygések testét, érzékennyé válhassék az isteni vonzás finom és boldogító törvénye iránt, hogy benne olyan vágyak és érzések bontakozhassanak ki, amelyeken keresztül elfogadóvá válik az isteni kegyelem ajándéka iránt.

És akkor a lélek már többé nem a föld kényszertörvénye alá tartozik, hanem a szellemi magasabb törvények nyújtanak neki védelmet. A szeretet nagy hatalom, kiszámíthatatlan hatóerő. Ezzel az erővel, mint hálóval fogjuk össze azokat, akik elfáradtak a szenvedésekben. A szeretet üdítő atmoszférát teremt, amelyben meggyógyul a lélek fájdalma és sebesülése.

7. Az ember megjavíthatja a sorsát. (**)

1939. március 16.

Az ember megjavíthatja a sorsát az ő adott lehetőségeinek határain belül, de ugyanúgy meg is ronthatja, ha enged az őt körülvevő, árnyékban meghúzódó kísértéseknek, amelyek a legfényesebb és legkedvezőbb életeteket is kísérik.

Megjavíthatja mindennel, amivel csak érintkezésbe jut. Mert a földi életek a próbák és vizsgák sorozatát jelentik a szellem életében. A szellem elméletileg egészen jól tudja azokat a kötelességeket, amelyek reá várnak. Készül reájuk, átérzi azok szükségességét, tudja, hogy azok a helyzetek és állapotok, amelyek körülveszik, mint a tévelygés és bűn következményei kijavításra, helyrehozásra várnak, és mégis, amikor az elméletnek a gyakorlatban való érvényesítése következik, akkor meghátrál a próbák előtt, és nem tudja véghezvinni a jót, hanem véghezviszi a rosszat.

Mert az embernek a földön szabad választása van a jó és a rossz között. Minden árnyalatok szerint osztódik fel, és az embernek módjában áll megkeresni azt, amit belátása szerint a legjobbnak lát a saját részére. És mindig az az eredmény mutatja meg a szellem minőségét, amit a szabad akaratból választott lehetőség szült.

Minden életnek megvannak a maga terhei, melyeket hordozni kell, és megvannak a feladatai, amelyeket el kell végezni, s megvannak a kötelességei, amelyeket be kell tölteni. De megvannak a különböző életek dicsőségei is, amelyek előnyök, kiváltságok, örömök és boldogságok formájában körülövezik.

Sajnos, ezek a hamis látszatok vonják bele az emberek lelkeit azokba az örvényekbe, amelyek a próbák nagy részét alkotják. A felületesen gondolkodó, alig fejlett emberlelkek csak a földi élet dicsőségét látják annak előnyeivel és boldogságlátszataival a kiváltságosok életében. De elfeledkeznek a teherviselésről, a feladatról, a kötelességről, amely ezekkel

együtt jár. A csillogás láttán irigykedés és elégedetlenkedés kél a szívükben, és gyötri őket a vágy az értéktelen, mulandó káprázat elérhetéséért.

Aki pedig elérte, az könnyen elhiszi magáról, hogy ő több és értékesebb, mint akit végzete az ő hatalma alá hajtott, és visszaél próbául kapott helyzetével, igazságtalanságba, szeretetlenségbe, gögbe esik, s ezzel önmaga felett mondja ki az ítéletet. Mert a mulandó világ hiú káprázata a szellem ébredésével elfoszlik, és ő szomorúan ébred annak tudatára, hogy bizony nagyon gyenge, éretlen és tudatlan gyermeke még az örökkévalóságnak.

Hiszen mindnyájan csak tanulói vagyunk annak az isteni igazságnak és bölcsességnek, amelynek egykor ellene szegültünk.

Akik már egy-egy lépéssel előbbre jutottunk, szeretettel tanítjuk hátramaradt, küszködő testvéreinket azokra az igazságokra, melyeket magunkéivá tettünk. És ha úgy hozza a szükség, hogy le kell szállnunk közējük, egyé kell lennünk velük a testi életközösségben, nem az szabja meg a részünkre kijáró sorsunkat, hogy mit vétettünk a földnek és a rajta testet öltött embereknek, hanem az, hogy hol és hogyan tudunk nekik legjobban használni. Isten dicsőségét hol és hogyan tudjuk megalapozni. Így bizonyára nem az élet előnyösnek és kiváltságosnak ismert útjára lépünk, hanem a mélyről emeljük fel az elvesztett gyémántszilánkokat.

Ameddig ezt a munkát végezzük, bizony minket is befog a föld füstje és pora, mi is elfáradunk, a mi testünk is elkopik, mi is elerőtlenedünk, nekünk is fáj, ha tüskébe lépünk, mi is szenvedünk a föld terhének hordozása alatt. S bár mi nem tetézzük azt semmivel, mégis nekünk is hordoznunk kell a keresztet, mert Krisztus is hordozta értünk. Mert ha mindig csak az hordozná a keresztet, aki azt ácsolta, akkor járhatatlan lenne az élet útja a keresztnek sokaságától. Tehát ha a gyengének hor-

doznia kell, az erősebb éppen nem vonhatja ki magát a kereszt hordozása alól.

Az Isten szeretet. A keleti lélek még nem tudja ezt. A szellem az igazság szépségétől elkápráztatva egy félig isteni, félig emberi világot szül a földre. A sorsok meg vannak húzva az igazság vonalzójával egymáson keresztül-kasul, és attól függ, hogyan járja azt a vonalat, ki hogyan halad, merről és honnan várja a segítséget.

Vannak, akik a csillagok járásából is meglátják az irányt, és vannak, akik még az útjelző tábláról sem tudják azt leolvasni. Vannak, akik gyors futással az ingoványon is baj nélkül keresztüljutnak, és vannak, akik az első határjelző köig sem tudnak eljutni, mert az első akadályon sem tudnak átvergődni.

Az Istenben hívő és bízó lélek részére azonban minden nehézség elolvad, mert feljebb emelkedik és magasabb szempontból látja a dolgokat, és azok mássá lesznek a tekintete alatt.

8. A szeretet közösségében a gyengék is megerősödnek. ()**

1939. március 28.

A tudatlanság az a homályos és ismeretlen terület, amelyen a gonosz, mint a vérengző fenevad, lesben áll, és szedi áldozatait azok közül a gyenge, hit nélkül élő lelkek közül, akiket elvakított a testi élet hazug káprázata. És akik emiatt vakon rohannak ösztöneik szította vágyaik beteljesedésének lehetőségei felé. Nem nézik, és nem kérdezik, melyik út merre vezet, meggyőződésük szerint nem érheti őket veszély, mert lobogó vágyuk elvezeti őket a keresett boldogság felé.

Csak amikor a csalódásoktól lelkileg összetörve, a betegségekől testileg elgyötörve, egyedül és árván, elhagyatva állanak mindentől és mindenkitől, akinek segítségére, támogatására számíthattak volna, akkor szeretnének már visszafordulni. De akkor már kifosztotta őket az élet javaiból az ellentét, s

hiába óhajtaná rettegő lelkük a tanácson való elindulást, már késő, mert már nem lehet újrakezdeni, legfeljebb csak a romokból lehet még valamit összeszedni és toldozni-foldozni.

A tudatlanság és hitetlenség az a lelki vakság, amelyet semmi mással nem lehet gyógyítani, mint a keserű tapasztalással. Ezt a nehéz utat kell végigjárniuk azoknak az elkábított szellemeknek, akiket a bűn megmételvezett.

Mert hiába következik a bűnre bűnhődés és szenvedés, hiába érzi át a szellem a következményekben a bűn szörnyűségét, amíg a lélekből ki nem ég, ki nem pusztai a tévelygésre való hajlam csírája, addig az értelem nem képes magát kivonni az ösztönök és vágyak hatásai alól, s újra meg újra elbódul, mert a bűnre való hajlam az értelmet legyőzve a maga szolgálatába állítja azt.

Azért szükséges, hogy a földi életben érjenek meg a lelkek a jónak és igaznak elfogadására. Hogy ebben a kölcsönkapott testben és kölcsönkapott életlehetőségekben, ezekben az ideiglenes erőknél szerzett tapasztalat és megismerés folytán kezdjék meg önmagukban a küzdelmet azok ellen a téves irányban induló ösztönök és vágyak ellen, amelyeknek kielégítése és megvalósítása a léleknek folyton mélyebbre való süllyedését eredményezi. És mind a maga, mind ember- és szellemtársai részére a szenvedések és nyomorúságok kifogyhatatlan poklát teremti meg.

Ezt kell a földi embernek megértenie és megéreznie azokban az adott földi állapotokban, melyek mulandók ugyan itt, de a gonosz következmények végeláthatatlanok és véget érni nem akarók a szellemi világokban, *mivel az örökkévalóság titkában a változások lehetősége csak egy irányban van nyitva: és ez az örök jó.* De ha a lélek az eshetőségektől mindig megszűbbre kerül, minél mélyebben merül el a bűn posványában, annál inkább lehetetlen a jóhoz való kapcsolódása.

Azért itt az időleges, földi életben mindenben részesül, mint az álomban.

Azért kell a jónak áldozatot hoznia a bűnben eltévedtekért, hogy a lelki érzéseik megkedvelhessék az igaz jót. És önmagukban kitermelhessék a bűn tévelygésének ellenmértékét azokban a beismerésekben, megbánásokban, nagy elhatározásokban, testi és lelki szenvedésekben, amelyeket sokszor önként vállalnak, csak hogy vétkes kívánságaik elpusztuljanak, megszűnjenek.

Persze a jó szándék dacára is megszedül, elesik az ember, és a bűn időnként diadalmaskodik felette. Mert ha egy kis szabadsághoz jut, mint a tűz, fellobog a vétkes kívánság. Hiszen próbát él az ember a földön, azért van ideküldve. S azért mondja az Úr:” Aki végig kitart, az üdvözül”, azaz aki nem merül el, aki hű marad a jóhoz és igazhoz, aki végig hisz és remél, az földi testével együtt leveti a kísértésbe vivő hajlamokat, mert a lelke megerősödik, és diadalmasan urává lesz az ellentétes életet hordozó erőknek, amelyek meghódolva kénytelenek lesznek a jónak és igaznak szolgálni.

Ez a szellem megszabadult a halál törvényétől; ez a szellem az üdvösség békéjében és szabadságában él tovább. De vajon a gyengék, a kicsinyek, a kizsákmányoltak hogyan tudják az üdvösséget elnyerni? Azért adta az Úr a szeretet törvényét az övéinek örökségképpen, hogy összekösse az erősei a gyengével, hogy a szeretet egységében a gyengék is erőt nyerjenek.

Ő ebben az erőben: a szeretet erejében él és munkálkodik az arra érett lelkeken keresztül. Tehát jöjjön az ellentétnek mégolyan sötét felhője, Ő velünk van, és ha hisztek, átsegít azon a felhőn keresztül, és olyan eshetőségeket teremt, amelyeket a törvény alakulatai nem tudtak volna létrehozni.

9. A rossz szokások fölszedése és elhagyása()**

(Lajos szellem.)

1939. március 20.

A keresztényi törvény nem jelenti azt, hogy az ember a gonosznak alkalmat szolgáltatson ahhoz, hogy minél szaba-

dabban kifejthesse hatásait a világban, mert így még az is elromlanék, akinek különben elég jó szándékai volnának, ha helyes mederben érvényesíthetné jóakarató ténykedéseit.

Ha valaki már megszokta a helytelent és igazságtalant, akkor nem tudja azt könnyen elhagyni. Azért én azt mondom, aki nem akar túlságosan jó lenni, hanem azt kívánja, hogy az igazság érvényesüljön — nem mondom, hogy minden áron, de amit kell és lehet, azt ő maga is végrehajtja és másokkal is végrehajtatja — az jobban cselekszik, mint aki elnézi a hanyagságot és a helytelenséget, amiből mind az egyeseknek, mind a köznek csak kára származik. Mert nagyon nehéz a rossz szokássá vált bűnt vagy tévelygést az emberből kiirtani, a szellem pedig még nehezebben tud tőle szabadulni. Azért rettenetes szenvedéseket hoz a szellemre, ha emberi életében nem vetkőz- te le rossz szokásait. Hány elkeseredik a végsőkig, hogy nem bír rossz szokásaitól szabadulni!

A jó Isten éppen azért adja a változatos testöltéseket, hogy egyoldalúan el ne hatalmasodjék a lélekben az, amit téve- sen felszedett magára bizonyos elhibázott életkörülmények kö- zött. Mert mindenféle forma el van rontva a földön. Senki sem tölti be jól a hivatását, mindenki a másikat szeretné betölteni, mert amannak a nehéz oldalát nem látja, nem ismeri, hanem csak az előnyös oldalát tekinti.

Pedig bizony vannak nagyon előnyösnek látszó sorsok, amelyekkel mégis annyi nehézség jár együtt, hogy ha az ember beléjük tekinthetne, megirtóznék tőlük.

Azért mégis mindenre vannak alkalmas szellemek; még a hóhér szerepére is akad vállalkozó, pedig az már igazán nem kívánatos munkakör. Ez az érzéstől függ. Az emberi lélek érzé- sei a fejlődés folyamán bontakoznak, s ahogyan egy-egy ta- pasztalat után megállapodik, az öntudata és a természete addig ott marad, amíg jobbat, igazabbat meg nem ismer.

10. Prófécia. (**)

1939. március 30.

Ha az ember valami célt maga elé tűz, akkor rendszerint nagyon messze eső, alig látható célt keres, mivel a gőgje így diktálja, s amikor rálépett az odavezető útra, a képzeletével már ott is érzi magát. Így jönnek létre azok a nagy tévedések és csalódások, amelyek szükségesek, hogy kivetköztessék az elbizakodott lelkeket azokból a szivárványszínű képzelet-ruhákból, amelyeket időközben már annyira valóságnak hittek, hogy elfeledkeztek arról a munkáról, amellyel azt csakugyan valóság-gá is tehették volna.

Így van ez a spiritistákkal is. Amióta hisznek a szellemek kettőségében, azóta amint a szemeken keresztül való érdeklődés megindul az érzések világában, a duálját véli felfedezni mind, mert az ellentét ösztönösen védelmet keres a megtevesztett és félreértett törvényben, hogy fennmaradhasson, tehát minden igazságot a tévedés és bűn takarójául akar felhasználni.

A bukott emberszemlélet mindent a saját személyes énjének dicsőítésére, magasztalására akar megszerezni. Ha a semleges szellemi állapotról hallanak, ez megint elég tág menekülőhelyet jelent a házasság és családi élet terhei elől menekülni akaró önző férfiak és javulni nem akaró nők számára, hogy titkolt bűneikkel ebbe a tiszteletet parancsoló és kivételes elbánást igénylő magasabbrendűségbe burkolózzanak.

Mert a földi ember minden szélsőségre hajlandó, ha arról van szó, hogy a gőgjének hízelegget vele. A félig megértett igazság mihamar félreértett igazsággá, és így hátráltató eszközzé válik. Van ugyanis elég tévelygés a felettébbvaló szenteskedők életet eltemető fogalmai körül.

Egy újabb tudomány fog nemsokára előretörni, ami nemcsak a lélek, hanem a test újjászervezését is szorgalmazza, és akkor már lehet a semleges szellemi állapotról is beszélni, mert egy új kor hajnalához közeledtek. A régi korszemlélet már

annyira megroskadt, hogy ha az emberiség meg nem változtatná az életét, rászakadna és összezúzná. Tehát egy megújulást, egy új felfedezést fogtok megérni, ami szembeállítja az emberiséget régi önmagával.

11. Pokol és purgatórium. ()**

(Lajos szellem.)

1939. április 6.

A bűn hiába van megbocsátva, ha az ember csak tölti, csak tölti az edényt, az mégis csak túlömlik egyszer. Pedig amíg az ember lelke tökéletlen, addig bűni bűnre halmoz a földön.

De nem az a fontos, hogy mit tettünk, hanem hogy mi volt annak rúgója; a gonosz emberben sokszor a legkisebb ok is a legádázabb megtorlást kelti életre, viszont a nagy okokból is kiemelkedni igyekszik az, akiben igazi békességre való törekvés van, s ha nehezen megy a megbocsátás, mégis örül, hogy tisztul a köd, és a jövő képét látja előderengeni.

Azért a megbocsátás feltétlenül szükséges az előrejutáshoz. Aki sem javulni, sem az igazban gyönyörködni nem tud, az máris tudomásul veheti, hogy a vétkei nem bocsáttattak meg, és el van ítélve a kívül valókhoz, akiknek meg kell égniük a gazzal együtt.

Igen, mert van a léleknek egy végső ítélete, amikor az utolsó időkre felgyújtik az Úr angyalai azokat a botránkozásokat, amelyeket sem meg nem bántak, sem meg nem javítottak. Ezekkel együtt meg kell égniük azoknak is, akik helyet adtak nekik, és akkor kivettetnek a kegyelmi tényekből az égő, füstölő gyehennába. Ezek lesznek azok, akiknek „tüzők ki nem alszik és férgük meg nem hal;” azaz jóllehet nem semmisülnek meg, de bűneik gyötrik őket. Ezért mondják, hogy van kárhozat, azaz pokol.

Van ehhez az állapothoz nem messze javítóhely is, hogy a borzalmakba belefáradt lelkek ismét egy kis lélegzethez juthassanak.

12. Az igazi értékek mérlege. (**)

1939. április 6.

Zavaros időkben és alkalmakkor az ellentét erősebben szóhoz jut, mint máskor; mert amikor békésebb idő van, akkor az emberi számítások, akaratok és vágyak inkább pihennek, és nem annyira sűrített az emberek ténykedése, mint ilyenkor, amikor minden léleknek a maga valódi értéke tódul előtérbe. A másodén fokozati értéke az, ami az ilyen időkben az egyénben a megmozdulásokat uralja.

A másodén nem azonos a felsőbb, szellemi énnel, hanem az öntudatnak egy olyan rétege, amely egy másik életet a maga kiélt és ki nem élt vágyaival, ténykedéseivel, mint emléket hordoz magában. Tulajdonképpen ez ébreszti az ember érzéseit, ez indítja el a törekvéseit azon az úton, amelyet érdeklődésével már gyermekkorában felkeres, mert a testben egyszerre felélénkülnek azok a már feledésbe menő emlékek, amelyek néha kísértésként állják útját, néha segítőként a hóna alá nyúlnak és felfelé emelik az embert. De erős, nagy harcokat is jelent ez, ha olyan törekvéseket tartalmaz, amelyeket nehezen, vagy éppenséggel lehetetlen az új életben keresztülvinnie.

Azért mindennél fontosabb és értékesebb az alázatosság megszerzése, azé az alázatosságé, amely mindig, minden környezetben megtalálja a maga helyét, a maga munkáját, és mindenkiel szemben megtalálja azt a hangot, amellyel megnyerheti azt annak a hozzá legközelebb eső igazságnak, amelyet az el tud fogadni, és vele mind a saját egyéni, mind a köz javát és előmenetelét szolgálhatja.

Mert az ember értékét az adja meg, hogy mennyit és milyen haszonnal munkálkodott. Ebben azonban nem szabad az embernek azt néznie, hogy okvetlen a nyilvánosság elé jut-

hasson a maga munkájával, mert igazán értéket jelentő munkák csak a csendes visszavonultságban szülehetnek. Továbbá az ember nem tudhatja, hogy a maga szerény egyszerűséggel, de becsületesen elvégzett munkájával, ha közvetve szolgálja a jót és igazat, nem sokkal előbb éri-e el a célját, mint ha kiáll a főrumra, és az erőlködése belefut a gúnyba és a közönybe.

Mert vannak, akiket a Gondviselés az élre küld, és vannak, akik érvényesülési vágyból letaszítják őket az élről. Az életben lehet értékeket és szemetet is szerezni, s aki nem alázatos, az nem tudja megítélni, hogy mikor és miben szolgálhat az Úrnak. Sokszor éppen a mellékesnek ítélt dolog nagyobb és értékesebb része az életnek, mint az előtérbe tolt látszatomunka, amelyet az emberek magasztalnak ugyan, de az abszolút értékek mérlegén nem nyom semmit.

Értékeset csak az tud végezni, aki fel tudja ismerni az alkalmat, hogy jóakarátát mikor, mibe olvassza bele. Ehhez pedig hit kell, hogy akkor is ki tudjon tartani, amikor nincs biztató remény arra nézve, hogy az igaz és jó ügyet diadalra lehet vinni.

13. Mivel érhetjük el a túlvilági boldogságot()**

(Lajos szellem.)

1939. április 13.

Az igaz jóra törekvéssel az emberi lélek meghódítja azokat a kegyelmi ajándékokat, amelyeket a Gondviselés a földi ember jutalmazására félretett. Hiszen a bűnök megbocsátása is ilyen, előlegezett isteni kegyelem, mert ha ez nem volna, bizony a földön semmi sem volna lehetséges.

Itt a szellemvilágban már semmi elnézésre sem lehet számítani, mert itt minden egy pillanat alatt alakul át. Azért nehéz itt javulni, mert ettől azonnal elveszti a bátorságát a szellem. Különbösen is a próbák tulajdonképpen a lélek javulási alkalmi, és ha az ember csak a kiszabottat végzi el, az olyan

dolog, mint ha valaki máról holnapra él, és nem dolgozik többet, csak amennyit éppen felhasznál.

Aki pedig még annyit sem tud elvégezni, annak még gyengébben jutalmazott, még értéktelenebb munkát adnak, és ő maga ez ellen semmit sem tehet. Azért sokan keresik a könnyebben elvégezhető munkákat; azok azután a földre kerülnek, egyik ezért a célért, a másik amazért. A földön aztán megtanulnak részben más, értékesebb munkát, részben pedig próbákat élhetnek, és a sikeresen végzett munka és a sikeres próba jobb körülmények közé juttatja őket.

A földön bizony könnyen lehet előre is jutni, de könnyen lehet rosszabb helyzetbe is kerülni; azért nem bíznak értékes munkát az esetlen, kiforratlan szellemekre, mert ezek könnyen elronthatnának mindent.

A földön minden munka csak előjátéka annak a komoly, nagy munkának, amelyből mindenkinek ki kell vennie a részét. Boldog az, akit már valamivel megbíznak, mert az már „valaki”, annak már van értéke, s nem jelent többé csak egy számot az erők átalakulásaiban. Nagy sor az, ha valaki már egyéni, önálló munkát végezhet!

Tehát akik csak látszatra dolgoznak a földön, azoknak nehéz sorsuk van, mert a látszatomunka nem érték. A felületesen végzett, léleknélküli munka csak olyan, amit újra kell végezni. Csak azért a munkáért jár bizonyos eredmény, amit az ember jól elvégzett, amibe lelket vitt bele, mert azt valamihez felhasználhatják.

Aki hazudik, az nem tud semmire sem menni, annak minden hamuvá válik a kezében; aki azonban becsületesen munkálkodott, és a jóakaratóval igazságosan érvényesítette az isteni rendelést az életében, annak igazán jó és boldogító a másvilági élet.

14. Jó, hogy minden elmúlik(**)

(Lajos szellem.)

1939. április 30.

Amikor még a lélek fiatalos sugárzással aranyozza be az életet, akkor minden csodás színben tűnik elő, s a maga világát, mint valami tündérországot mutatja. De az ember mindenben kénytelen csalódní, hiába volt az a bearanyozása az életnek; mindentről lekopik a jónak és igaznak az a zománca, amely csak a hervadást és a rosszat takarta.

Ami szép, ami jó mutatkozik, azt csak mi látjuk úgy a saját lelkünk színeiben. Ezt a gondolatot meg kell szokni. Az életet mi magunk éljük, és mindenki a maga lelkének vetítésében látja a dolgokat szépnek, vagy csúnyának. Mert az ember a maga hibás gondolatait is kivetíti a természetre és általában az életre. Mindenki azt vetíti ki, ami ő maga, és bizony azt siratja az egész föld, hogy az ember annyira tökéletlen, mert annyira fájdalmas eredményeket tud teremteni maga körül.

Milyen szomorú lenne, ha nem volna mindennek sorsa az elmúlás! Minden rossz határtalanul elszaporodnék, s akkor még nagyobb lenne a küzdelem az élet javaiért.

Jó, hogy egy-egy élet lejárásával el kell számolni mindenről, amit bárki időről-időre emberi állapotában kapott', és jó, hogy az isteni kegyelem az embernek minden igaz érzéséért és jóra való törekvéséért egy mindennél nagyobb értékű életért ad!

Tudni tud mindenki ezekről az értékekről — hiszen ezek képezik a szellemi élet előnyeit: a békét, a nyugalmat, a szabadságot, függetlenséget és a gazdagságot, szépséget, örömet és boldogságot — csak nem nyújtja ki értük a kezét. Pedig bizony akinek ezek a lelki érzései nincsenek meg, és a jóra való törekvése is hiányzik, az nagyon elhagyatott állapotban találja magát.

Bizony a földi élet csak próba, olyan, mint az iskolai feladat, és ezt a feladatot jól kell megoldani. Aki jól megoldotta, az feljebb mehet, aki nem, az mélyebbre kerül.

15. Hívatottak és választottak(**)

1939. április 20.

Nem az a fontos, hogy minden kifogástalanul gördüljön az életünk úján előre, hanem az, hogy bár ütközések és harcok tüzeiben, de diadalmasan vigyük előre a zászlót, melyet reánk bízott az Úr abban a küldetésben, amelyet szívünkben érzünk.

Ez a benső titkos szentély őrzi az Isten kezeírását, amelyet lángbetűkkel írt fel szívünk falára az elküldetés percében. Mert kiválasztottságunknak szent bizonyítéka az, hogy ha meg is tévesztette a tudatlanságunkat a csalóka földi élet káprázata, mégis feleszmélt a lelkünk az isteni hangra, melyet szívünk legbelsejében mint visszhangot vert vissza az érzés, az örökélet hallatára.

Ez az az elbocsátó megbízás, mely tanúságot tesz arról, hogy mi nem e világnak mulandó káprázatához tartozó számok vagyunk csupán, hanem komoly tényezői vagyunk az életnek, annak az életnek, mely tengelye minden más belőle származó életnek. Mi az élet törzséhez és tápláló gyökereihez tartozó kicsiny részecskéi vagyunk a Nagynak, a Hatalmasnak az által a hit által, amely a lelkünkben, mint eleven erő él, s a tudatunkban, mint megmásíthatatlan igazság törvényt alkot.

Ez az igazság az, amely a látható világban alig észrevehető módon munkálkodik, minősít és helyére állít mindent. Akik nem Istentől küldettek, azok nem figyelnek fel, meg sem értik azt az isteni szót. Az Őtől valók egybegyűjtetnek a világ mind a négy tájáról, hogy arra a napra kiválasztassanak, és lélekben elkülönüljön egymástól a két tábor, mely örök ellentétben és harcban áll egymással.

Ha Isten akarná, azokat is elválaszthatná Magának; de Isten ezt nem teszi, mert Ő nem erőszakkal, hanem szeretettel

uralkodik. Isten az önként, szeretetből való engedelmességet várja az ő teremtett gyermekitől, s azért adta a szabadakarat isteni nagy ajándékát, hogy ezzel felemelkedhessék a szellem isteni magaslatra, bár le is bukhat a feneketlen mélységbe.

Azért minden fokozaton újabb meg újabb megpróbáltatások állják útját mind a felfelé emelkedő, mind a lefelé zuhanó szellemek csoportjainak. Hogy a léleknek minden legkisebb részecskéjében meghúzódó tévedésre való hajlam is leválhassék a jó felé igyekvő erőkről, és leválva megsemmisítesse azt az igazság törvénye. A lefelé hullásban pedig a rossz következmények feldolgozása és elszenvédeése által belátásra, azaz az igazság felismerésére juthasson a szellem. Az igazság felismerésével pedig megtanulja félni annak hatalmát, megtanuljon előtte meghajolni, megtérni és bekapcsolódni, benne dolgozni, hogy így részévé váljék annak a törvénynek, mely folyton csak teremt, épít, boldogít, és naggyá, hatalmassá teszi azt, aki annak részévé lett.

A látható világban ez a küzdelem az, mely szétválasztja az igazat a hamistól, az elhivatottat az elhagyatottól. Mert aki nem hallja belsejében az igazság tiltakozó szavát, az már elesett, vagy még fel sem emelkedett arra a magaslatra, ahol már a lélek csendjében visszhangot kelt az: isteni hang. Az ilyenek csak élnek az anyagi élet gyors lezajlásában, és a lelkük ellentétes vágyainak engedve minden lelki megmozdulásuk bünt nemz a saját és mások veszedelmére, ameddig rövid próbaidejük lejár, hogy testi életük elmúltával az élet árnyoldalán járják a megbánás útját.

Az a küzdelem, amelyet a jóval és igazzal folytattak, próbaéletükben meghozza nekik a gyötrődést, a békétlenséget, a rettegést, míg elfáradva a szenvedésekben az a kevés jó, ami még nem halt ki bennük, végül meggyőzi őket az örök törvény hatalmáról, és talán egy új élet előtt teljes eltökéltséggel a jóhoz kapcsolódnak.

Hányszor kell az ilyennek végigszenvednie a rosszat, amíg megutálja a bűnt! De akinek a lelkében a jó felé való vonzás legyőzte a rosszat, és egész lelkével a jó szolgálatába szegődött, s a saját lelkében lévő jó a krisztusi szeretettel való kapcsolódást óhajtja, az minden mást elhagy, mindent odaad, hogy a legnagyobbat elnyerhesse. Ez szolgálatot vállal, és ezt az Úr elfogadja, szeretettel támogatja, segíti, amíg diadalmasan tér meg a küzdelemből.

Az igazi megtérő, aki a próbák világában felismeri az isteni igazságot, szolgálatot vállal, és engedelmesen várja elhívását, beosztását. Akit pedig már munkába küldtek, az állja a nap hevét, és türelmesen várja leváltását; és minden munka jó neki, amit az Úr eléje ad, mert tudja, hogy mindennel egy-egy szál szakad el, mely az ellentét hatalmát jelentette a világ felett. Ezért mindent eltűr, ezért mindent hisz és mindent remél, mert tudja, hogy az Úr rajta keresztül viszi véghez az ő nagy akaratát. Legyen áldott érte mindörökké!

16. „Neveden szólítottalak téged, te az enyém vagy.” ()**

„*Neveden szólítottalak téged...*” mondja az Úr. Ez alatt a név alatt ne azt értsétek, amit az emberi testbe való öltözéskor a szüleitek határoznak meg, mert a ti mennyei Atyátok a teremtés pillanatában adott nektek nevet, amely név mindenki mástól megkülönböztet titeket.

Nem minden lélek egy és ugyanaz a lélek. Mind-egyiknek más neve, azaz más rendeltetése, más feladata, más munkája és más megjelenési formája van. Vannak, akik hasonlítanak egymáshoz, mint ahogyan egyik falevél hasonlít a másikhoz formájára nézve, azonban mégis van némi eltérés közöttük. Ha megfigyelitek, még a virágszirmok sem egyformák, pedig egyugyanazon virág alkatrészei. Azok a szellemek, akiknek feladataik egyeznek, egy fajt, egy nemzetet alkotnak, ha-

sonlítanak egymáshoz gondolkozásban, érzésben, természetben, de mégsem azonosak.

Minden egyes szellem különbözik tehát a többitől, és ez a különbség adja meg mindegyiknek a maga elhelyezkedését ebben a nagy léttengerben. Ez a különbözőség a szellem neve, amelyet Isten beléje írt, és ez — még ha hasonlóvá teszi is a másikhöz — mégis megkülönbözteti őt a többitől. Ez a különbözőség adja meg az élet sok színét, ragyogását, amely együtt széppé teszi az életet, és folyton újat hoz elő, a teremtés fejlődésével folyton újabb alakulásokat hoz létre.

Isten mindenkit ezen a külön nevéen szólít.

Az ember, aki ide a mélységbe, a tévedések világába lehullott, itt eltéved és ítéletet mond a másik lélek fölött, mert úgy gondolja, hogy ő jobban, helyesebben tudná megoldani azt a feladatot, amely felett az, aki benne van, kínosan töpreng s végeredményben mégis rosszul oldja meg, és ebből sok szenvedése és fájdalma származik. *Ezért nem mondhat az ember ítéletet, mert mindenki csak a maga belső érzését tudja átérezni, a más lelkébe azonban nem láthat, s így nem tudhatja, melyek azok az indító okok, amelyek a másik szellemet valamire bírják, s melyek azok a gátló akadályok, amelyek a jóban viszsza tartják.*

Az emberi lélek mélységei kikutathatatlanok. Senki sem ismeri a maga lelkének mélységeit, de ismeri az Atya, aki teremtette. Ő tudja, mi miért van, legyen az akár jó, akár rossz. Csak Ő mondhat ítéletet. Egyik szellem a másik felett nem mondhat ítéletet, mert valaki ítélkezik mások felett, önmagát ítéli el.

Az emberi sorsok is ebből a sokféleségből, ebből a különbözőségből indulnak ki. Az isteni Gondviselés az emberek elé feladatokat tűz. — Azért beszélek emberekről, mert így érthetőbb, mert a szellemi feladatokat nem ismeritek. Majd azt is megismeritek, ha eljön az ideje. — Ezeket a feladatokat Isten nem bízhatja olyan emberekre, akik arra még éretlenek, akik-

nek a lelkében nincsenek meg a kellékek ahhoz, hogy meg tudják valósítani azokat az elgondolásokat, amelyek mint követelmények, mint múlhatatlan szükségességek előálltak. Ezeket a feladatokat az emberek hibái és tévedései idézik elő: a hibák és tévedések által keletkezett űrt kell kitölteni valódi erényekkel, jóakarattal, igazsággal és önfeláldozással.

Ti tudjátok, hogy az ember életében több a tévedés, több a bűn, mint az, amit jónak és igaznak lehet nevezni. Az ember gyarlósága, gyengesége folytán képtelen a jóra. Amikor ott áll az élet legkisebb betöltendő feladata előtt, amikor szabad akaratából kellene jót és igazat művelnie, abban a pillanatban, amikor válaszúton áll, nem képes az igazság ismerete nélkül jót cselekedni, hanem hibás természete folytán inkább hajlik a rossz felé, és megtéved, elesik, elbukik.

Amikor az embernek a saját egyéni életéből kellene valami hiányt pótolnia, akkor nem képes semmire. Tudniillik, valahányszor az embernek a jót és igazat érvényre kellene juttatnia, mindannyiszor le kellene mondania valamiről, — ami a testi énjének kedvező; mindannyiszor oda kellene valamit adnia, amire testi életében szüksége volna. Az ember nem tud egészen addig lemondani, amíg a kényszerítő körülmények olyan helyzet elé nem állítják, hogy a törvény szigora kisajtolja belőle azokat a verejtékcseppeket, azt a lemondást, amelynek révén az emberi lélek lassan megszokja azt, hogy a testi énjéről elfeledkezzék.

Tekintsetek bele a világba, és látni fogjátok, hogy az emberi társadalom minden rétegében az önzés és a test hatalma, a mindent maga alá hajtani akaró gőg, a mindent magának megszerezni akaró önzés uralkodik. A gyűlölködés hatalmas elválasztó erő, amely ha másképp nem, a hazugság és a félreértés ködével és szövevényével különíti el az embert az embertől.

Szükséges, hogy az ember a jónak bizonyos látszatát legalább a külsőben megőrizze, szükséges, hogy a becsületnek bizonyos kényszerítő korlátait érezze maga körül, mert ha egé-

szen a maga szabad akaratára, erejére volna utalva, nem volna képes megállni az egyenes úton, nem volna képes azokkal a kísértő szelekkel szemben erőt kifejteni, amelyek az ő testiségének érzetéből és a másik embertársának testiségi érzetéből feléje zúdulnak, örvényt alkotnak. Ez az örvény vagy szétválasztja, vagy együvé sodorja az embercsoportokat, a boldogtalanság, a szerencsétlenség és a nyomorúság állapotai közé veti őket, ahol hosszú ideig kénytelenek hajótöröttekként élni az élet tengerén.

Kedves testvéreim! Bármilyen legyen az ember sorsa, emelje fel a magasba, vagy sújtsa le a mélybe, mindezzel önmagában semmit sem tesz jónak. Az élet célja az, hogy az emberi lélek megtanuljon megállni a próbák közepette. Meg kell állnia a próbát, hogy vajon azok a nagy és szent meggyőződések, azok az elhatározások, amelyek az igazság megismeréséből kifolyólag benne megértek, kiállják-e a próba tüzeit?

Ezek az elhatározások felerősödtek, megduzzadtak a szellemvilágban; de itt a megpróbáltatások helyén és idején kell a szellemnek bizonyosságot tennie az igazság mellett. Az isteni Gondviselés azután elkönyveli a kicsi, alig számottevő eredményeket, amelyek a ti lelketekben a nagy elhatározások nyomán, mint kicsiny eredmények felsorakoznak. Ezek a kis eredmények azonban óriási jelentőséggel bírnak a nagy elszámolás idején.

Mindannyiszor tehát, valahányszor próba előtt álltok, gondoljatok arra, hogy ha most nem a becsület, az igazság és Isten törvénye szerint cselekedtek, hanem a testiségből felétek suttogó kísértő szavára hallgattok, akkor az számotokra — ha az nem is nagyjelentőségű dologban történik — mégis bizonyos bukást jelent.

Ha azonban hamisságot cselekedhetnétek — mert senki sem róna meg érte titeket — de ti azt az alkalmat leküzditek magatokban, és feláldozzátok a magatok érdekét, akkor, ha ez kicsiny dologban történt is, megacélozzátok a ti jó erőiteket, és

később az Úr Lelke nagyobb munkát bízhat rátok — esetleg nagyobb megpróbáltatások elé állhattok. Ezek a nagyobb megpróbáltatások pedig már óriási eredményeket hozhatnak létre a magatok és mások életében. Ezzel tehát szellemvilágbeli vagyonotokat gyarapíthatjátok, és ti ott számottevő egyéniségekké válhattok.

Ezek a próbák mutatják meg, hogy mennyit értek, kik vagytok; ezek révén a ti nevetek, amelyet Isten adott a lelkeitekbe, mindinkább kezd kidomborodni, olvashatóbbá válni, s mindinkább kezdetek hasonlítani arra a névre, amelyet Isten, a ti Atyátok adott nektek.

Így mindinkább közeledtek azokhoz a nagy feladatokhoz, amelyek előttetek állnak. S ha ezeket a feladatokat sikeresen végzitek el, akkor mind boldogabbakká lesztek, Isten, a ti Atyátok mind többet ad a kezetekre abból, amit a teremtés pillanatában adott nektek, de amit újra visszavont tőletek, mert érdemtelenné és alkalmatlanokká váltatok azokra az adományokra, és most minden életben mintegy előlegül csak annyit ad belőle, amennyire éppen szükségetek van.

Minden életnek megvannak tehát a maga elvégzendő munkái, minden életnek megvannak a maga sajátos megpróbáltatásai. Az élet minden perce kötelességeket ró rátok, amelyek mind betöltésre várnak.

Senki más helyett nem szenvedhet, senki más helyett nem örülhet, senki más helyett boldog vagy boldogtalan nem lehet. Ha ma boldog vagy, nem a te érdemed; ha ma sikerek és boldog öröme felvillanásai ragyogják be mulandó életedet, ez Isten ajándéka. Ezek lehetőségek, amelyekben dolgoznod kell, és Isten törvénye szerint való eredményeket kell felmutatnod. Boldogtalan vagy? Le kell mondanod? Tekintsd azt úgy, hogy Isten azért szenvedtet, mert vétkezted, mert bűnös voltál és vagy. Azok a kényszerítő körülmények, amelyek körülöttes alakulnak, korlátokat képeznek, hogy a veled szembe tóduló szélvész valamiképp le ne sodorjon arról az útról, amelyre az

isteni Gondviselés helyezett, hogy a magad lelkéből hézagokat tölts ki.

Nem arra kell gondolnod, hogy az emberek sorsában ezeket a hézagokat magad okoztad, tehát azokat jóvá kell tenned, s azzal kiegyenlíted a tartozásodat. Nem. Te ne akarj Istennel elszámolni, hanem örülj annak a kegynek, amelyet Isten veled szemben gyakorol azáltal, hogy most tőled várja, hogy ezeket a hézagokat betöltsd, mert éppen téged talált alkalmasnak, hogy a lelked erejével, hiteddel, lemondásoddal, szeretetteddel, jó és igaz felfogásoddal betöltsd azokat a réseket, amelyek körülvesznek. Isten ezt kívánja most tőled, ne akarj tehát mást tenni! Ne akarj sikerekben, örömeiben és beteljesedésekben gazdag élettel járulni Atyád elé, amikor Ő a te lelkedet kéri, a te lelked képességeit akarja, hogy mérlegre tegye azt, amit velük elérsz, és beváltsa neked az eredményeket a valóságos életben igaz örömekre, beteljesedett reményekre.

Ne szomorkodjatok tehát, testvéreim, ha nektek ma megpróbáltatás és szigorú sors jutott osztályrészül. Ne szomorkodjék az, akinek betegség és nyomorúság jutott. Nem Isten verése, nem Isten haragos nézése az rajtad, szenvedő ember-testvérem. A te lelked hűségét, a te lelked bizakodását, reménységét, a te hitedet próbálja meg a te sorsodban az isteni Gondviselés. Mert Ő a te lelkedben már látja azokat a megoldasztott erőket, amelyek már-már leválni készülnek. És a kattan rövid felhevítésével majd elválnak a salak az aranytól, eredményül pedig a lelked csillogásában ott szikrázik az igazi istenhít csillogása, amely téged az istenség mélyebb megismeréséhez, az isteni szeretet nagyobb megértéséhez vezet.

Akik örülnek és boldogok, akiknek kedvez a szerencse, akiket a sorsuk a hullámok fölé emelt, áldják az Istent és szorongó félelemmel tekintsenek a vihar elé. S készüljenek fel arra, hogy nagyobb, mélyebb, belső megpróbáltatás vár rájuk, amikor minden hitükre, minden lelkierejükre szükségük lesz, hogy megmutathassák, hogy az ő lelkükben is van érték, hogy

ők is tudnak valamit adni, hogy ők is tudnak az igazban és jóban munkálkodni, hogy nekik is legyen mit adniuk Isten oltárára áldozatul.

Mert, testvéreim, nem az az áldozat, amit ti anyagiakban akartok adni Istennek. Hiszen mit adhattok olyat, amit nem Isten adott volna nektek előzőleg?! Isten, ha valamit kér tőletek, nem azt kéri, amit előzőleg adott. *Isten a ti lelketeknek azokat a csillogó erényeit kéri, amelyeket az életúton a szenvedés, a megpróbáltatás, a tűrés, az Istenben való bizakodás és az a hit, az az önmegtagadás tesz fényessé és ragyogóvá,* amellyel a lélek tudja és biztosan érzi, hogy Isten nem hagyta el, csak megpróbálja. Mert a léleknek szenvedésében is éreznie kell, hogy Isten mindenkit megpróbál, mielőtt fiává fogadja.

Ahogy kialakul a lelkekben ez a tiszta, ragyogó hit Istenben, és ahogy a ti lelketeket összekapcsoljátok Vele a reménység által, és ahogy a lelketeket átadjátok Neki, abban a mértékben vagytok képesek jót és igazat adni földi életetekben, abban a mértékben vagytok képesek megpróbáltatásaitokból igazat és jót kihozni, abban a mértékben vagytok képesek az általános emberi sorson javítani, feladatokat betölteni.

Ha önmagatokból így igazat és jót adtok a világnak, elkövetkezik az idő, amikor minden hézagot betöltöttek vesz a Gondviselés, és elszakad az a kötelék, amely titeket ide, a szenvedések világához láncol, és szabadokká váltok, mert mindezt, ami salak, tévedés és bűn, itt hagytok szenvedéseitekkel és gyötrődéseitekkel együtt.

Ezzel a ti lelketek megszabadul azoktól a rétegektől, amelyek újra meg újra kísértésbe vihetnek benneteket. Lelki szemeitek látókká, lelki füleitek hallókká lesznek, és halljátok Isten szavát a lelkekben tisztán visszacsendülni, amikor nevéteken szólít titeket. A hit, a bizalom, amely a lelkekben kiépült, fölemel majd titeket Isten trónja elé, hogy ott megismerve az ő nagy szeretetét, kegyelmét és ragyogó igazságát, hálát adjatok Neki egész lelketekből azokért a szenvedésekért és

megpróbáltatásokért, amelyek idelent az ideiglenes, mulandó életben értek titeket.

Akkor majd dicséritek az ő szent Nevét, hogy nem fedkezett el rólatok, hanem végigvezetett benneteket a megpróbáltatások nehéz útján, és leolvasztotta a lelketekről azokat a megtévesztő rétegeket, amelyek Tőle elválasztottak titeket. Ugyanezek a rétegek választottak el titeket egymástól is. Tehát ezek leomlása után egymásra ismerve boldog örömmel ölelitek át egymást, mert Isten igazságának és szeretetének ragyogását látjátok egymáson.

KészüljeteK erre a nagy napra, és felejtséteK el a tévedések világát. FelejtséteK el a tévigazságokat, amelyek alulról jönnek, s az alsó világ bölcsességével akarják a lelketeket teleírni. Fogadjátok el inkább a felső világ igazságait, amelyekkel én írom bele a lelketekbe, hogy történjék veletek bármi, ne abban keresséteK az igazságot, hogy ez a „kárma”, és ezzel valamit kiigazítotok. Hanem törekedjeteK az igazságra, törekedjeteK az Isten kegyelmére, és bármi jöjjön, megpróbáltatás, fájdalom, öröm, vagy lemondás, az Isten mindent javatokra fordít, ha Őt keresiteK, s az ő akaratának engedelmeskedteK.

17. A lélek önmagát megújító élete. ()**

1939. április 27.

Amíg az ember kötött állapotban van, addig nem láthatja az elmúlt dolgokat, amelyek mint rossz álmok nyugtalaníthatják a jelent, és még nem láthatja a jövőt, mely azzal a jelenel vívott küzdelmei után várja őt, amely vagy édes, önfeledt boldogsággal, vagy késői, reménytelen bánattal veszi körül.

Az ember változások alá vetett állapotban él. S bizony nem képes egész lelkével felfogni és feldolgozni azokat a hatásokat, amelyeket a maga lelki és testi megmozdulásaival létrehoz. Mert ha egész lelkével át tudná mindazt tekinteni, ami a saját belsejében végbemegy, és azt, hogy annak következtében a külvilágra hogyan és miképpen vetíti ki a hatásokat, mi tá-

mad mindennek a nyomán, és milyen visszahatásokat kell majd neki végigélveznie, akkor bizonyára nagyon törekednék, hogy jobb, igazabb megismeréshez juthasson. És jobb, igazabb kivetésekkel rögzítse meg a lelkének képét a történesek világában.

Mert az ember csak félig ismerheti meg önmagát, és így nem is tud önmagáról helyes képet alkotni. Azért a bírálata nem lehet mértékadó, mert önmagát és cselekedeteit nem képes helyesen megítélni, mert önmagát a céljai és elgondolásai szerint látja. Önmagából indul ki, és ugyanoda tér vissza, mégpedig mindig a jelen pillanat hatásai alatt, mert rögzített gondolati világában az események feldolgozásának hevében képtelen felülemelkedni azokon a hatásokon, amelyek habár múltók, mégis lekötik a figyelmét, és megakadályozzák abban, hogy az egész lelkét áttekinthesse.

Mert ha át tudná tekinteni mindazokat a hatásokat, amelyek őt eddig vezették és hordozták, akkor nem lenne senki öngyilkos. Mert az élet sokszínű változatában is megtalálná a saját énjét. Az események és azok hatásai felett átvonulva boldog, megelégedett és örömteljes tudna lenni, megtalálná magát az átélt szenvedésekben, bánatokban és kétségbeesésekben. És meglátná, hogy minden csak átvonuló felhő az élet egén, s csak egy van, ami megmarad. Mégpedig mindig nagyobb bizonyosságban, mindig többet önmagába beleolvasztva: a lélek önmagát megújító élete, mert ez az élet urává lesz az eseményeknek, felszedi azok tisztító és javító hatásait, és lassanként megtanulja az események irányítását is.

Ha ez a megismerés a tudatban elhelyezkedik és meggyőződéssé válik, akkor határtalan lelkiezők forrását érzi magában megnyilatkozni az ember. A hit, bármilyen alacsonyrendű állapotban nyilatkozik is meg, bizonyos mennyiségű erőtar-tályt jelent az ember számára.

Minél magasabbrendű az eszme, amelybe betekinthet, annál magasabbrendű erőforrást nyit meg az ember hite számára. Boldog az a lélek, aki hinni tud a magasabbrendű eszmé-

nyekben, mert hite fölemeli az anyagban való küzdés fáradságos és sivár állapotából. És lelki szemei előtt megnyílnak az enyhülés világai, amelyek a lelkének menedéket biztosítanak, mégpedig nemcsak a reménység által a földi élet mostohasága és szenvedései közepette, hanem a halál után mindannak megvalósulását mutatják, amiben hitt, amit jónak és igaznak tartott, és amit a test önzésével szemben valósággá tett.

Ne csodálkozzatok azon, hogy egyes pogány népek körül tökéletlen istenfogalmaik dacára is az ő mennyország-elképzeléseik szerinti szellemi szféra alakul ki. Azonban minél inkább nélkülözi ez az elképzelt menny az isteni igazságot, annál kevesebb ideig tudja benne a lélek a maga békéjét és boldogságát megtalálni, mert a lélek minden ilyen emberi, elképzelt mennyországból kinő. De mindenesetre jó az, ha van a léleknek egy helye, egy állapota, ahova visszavonulhat erőt gyűjteni.

Azért mondom, hogy ti nem tudjátok, kik vagytok, mert sem előre, sem hátra nem láthattok. De a jó Isten azért csomagolja be szenvedésekbe és megpróbáltatásokba a boldogság ajándékát, és azért lehet csak az alázatosság kulcsával kinyitni ezt a kincsesházat, hogy az ellentét be ne törhessen ide is, és el ne lophassa ezt is előletek.

Legyetek igazak, és várjátok Isten kegyelmét. Akik alázatosan tudnak hinni az Isten ígéretében, azok, ha próbára vannak is téve, elnyerik azt; de aki „jogos követeléssel” lép fel, az elveszti azt, még ha az önmaga elgondolása szerint érdemeiket szerzett is reá.

18. Áldozatos női lelkek. ()**

1939. május 4.

A szenvedésekben nagy lelki előrehaladásnak a rugói szabadulnak fel a kötöttségből. Ha valakinek olyan szenvedései vannak, amelyeket sem kikerülni, sem átváltoztatni nem lehet, akkor annak mélyen fekvő okai vannak; nem büntetésből

adódnak azok, hanem nagy felszabadulás és nagy lelki eredmények felszínre hozásának céljából.

Így az anyaság nagy feladat betöltését jelenti a földön a női szellemek részére. Azért aki erre önként vállalkozik, az nagyban hozzájárul a természeti erők fölemeléséhez és megtisztításához azoktól az erkölcsi salakoktól, amelyek ezt a szép és nemes életmegnyilvánulást takarják.

Mert az élet új formában való megjelenése nem a bűn következménye — mint azt általában a korlátolt emberi gondolkozás hiszi — hanem éppen a bűnt elhalványító, a bűnre való hajlandóságot csökkentő eszköz, mely a lélek alacsonyrendűvé süllyedt állapotát a magasabb rendű érzések által föl-emeli és megtisztítja.

A nő ebben a nagy munkában a finom és még finomabb szűrő szerepét tölti be anyasági és feleségi kötelezettségével.

Ez a kettő van a férfi lelkéhez legközelebb. A lelkéhez, mondom, mert a testéhez a bűn van közelebb, és azok, akik szintén a bűn útján járnak.

Sok esetben a leánygyermek is nagy befolyást gyakorol az apára, de a lelkét új, eddig nem ismert érzések befogadására csak az anya és feleség szerepében készítheti elő a nő. Nagy és nehéz feladat ez, mert sok munka, sok fájdalom, sok lemondás és sok önmegtagadás képes csak alig észrevehető eredményt is produkálni itt a földön.

De amikor elérkezik a leszámolás ideje, és a szellemi élet igazsága szerint minden a maga értéke szerint könyveltetik el, akkor a kihullott könnycseppek, a méltatlanul elszenvedett bántalmak, a jóra való akarat, a szívesen végzett munka, az igaz imádság, a szeretet érvényesítése a rosszal szemben nagyon lehúzza a mérleg serpenyőjét. És maradandó gazdagságot, békét és boldogságot biztosít a női léleknek. És ezzel egyidejűleg felsőbbiséget és szabadságot. Míg a testiségben és érzékiségben elmerült, anyagi, göggel fűtött férfilelek kénytelen a maga sűrű, kötött világában a női lélek minden

boldogító befolyását nélkülözni. Mert azok a női lelkek, akik a testiségnek kedvező és bűnre vivő alkalmakat szolgáltatottak földi életükben, tőlük elkülönítve szintén annyira nemkívánatos körülmények között szenvednek az igazság törvényétől, hogy nemcsak az idegenkedés, hanem határozott ellenszenv, sőt gyűlölet teszi elviselhetetlenné a kétnemű szellemek számára a közelséget.

Ezért más a világ a szellemi életben a férfi meg a női lelkek között. Itt semmit sem lehet jóvátenni, semmit sem lehet kiigazítani. Itt nincs ehhez sem eszköz, sem alkalom, mert a testi szépség, ami az érzések felkeltésének eszköze, eltűnik, azt itt a bűn elhervasztja.

Itt bizony elfelejtik a széptevést, az udvariaskodást, a hamis bókolást; itt majdnem mindnyájan mogorvák, zsémbecek, elégedetlenek, irigyek, önzők, durvák és indulatosak. Itt a lélek minden salakot kénytelen felszínre hozni, mert itt minden forrong, amíg mint a bor, ki nem forrta magát, és az eredmény a tiszta jó után való vágy alakjában kifejezést nem nyer.

Ilyen előzmények után történnek meg azok a házasságkötések, amelyek a legnagyobb kihatással vannak egy-egy szellemi nekilendüléshez való felkészülésre. Ez a lélek érése.

Ha ilyenkor mindketten felismerik feladatukat, és megállják helyüket, ahová őket az Úr állította — akár duálok, akár nem duálok — nagy és szép eredménnyel végezhetik el földi életüket. Sokszor egymás érdekében áldozniuk kell, de ez nem baj, az eredmény megéri, mert felszabadulás kíséri egy régi kötöttségből.

19. Komoly intelem a médiumoknak. ()**

1939. május 18.

Minden rendes törekvésű médium élje ki a maga hitének és meggyőződésének erősítésére azokat az alkalmakat, amelyeket a kegyelem az ő életébe behullatott, de ne adjon tanítást olyan kérdésekben, amelyeknek horderejét még nem

ismeri, és nem is ismerheti, mert lelki és szellemi fejlettsége még nem emelkedett odáig.

Ez az a komoly ok, ami miatt még aránylag elég használható médiumitással rendelkező embert is le kell tiltani. Mert vagy a hiúság, vagy a vakhit olyan visszás helyzeteket teremthetne, hogy sokkal jobb, ha az emberek az egyszerű keresztény felekezetek tanítása után indulnak. Még ha az a felekezet nem is mentes egészen a hibáktól és melléfogásoktól, de benne a dogma védi azokat a főigazságokat, amelyek annak az alakulatnak alapjait képezik.

Ha a médiumok beérnék annyival, hogy a bizonyságok után kutatónak egy-két meggyőződést nyújtanának a túlvilág létezéséről, és nem akarnának kitűnni, és nem igyekeznének magukat csalhatatlanoknak feltüntetni, és lehetetlen és nyakatekert felvilágosításokat adni olyan dolgokban, amelyek el vannak rejtve az emberi lelkek előtt, akkor sokkal több meggyőződést lehetne nyújtani, és jobb médiumi megnyilatkozások jönnének létre, és sokkal egyöntetűbb lenne az eredmény.

De a médiumitással is úgy van a lélek, mint minden más adománnyal a földön: mindent a maga személyének szolgálatába igyekszik állítani. Így a médiumi erőkön keresztül a saját én elgondolásai, nézetei, hatni vágyásai törnek keresztül, és igyekeznek érvényesülni. Akkor pedig már vége van a szellem érvényesülési lehetőségének.

Ezért van a sok tévelygés és zavaros igazságközlés. Ha az ilyen médiumok mélyebben járó szellemi térre tévednek, és ott zavarnak össze valamit, akkor sem ők maguk, sem az ő nyomdokaikon járók nem találnak ki az egyenes, tiszta igazságra, hanem sokszor a hitüket is elveszítve kénytelenek a bizonytalanságban ödöngeni.

A szellemvilággal való kapcsolat nem a szellemekért, hanem az emberekért adatott. Hiszen a szellemek az örökkévalóság állapotában a földi változandóságból már nem várhatnak semmit, legfeljebb annyit, hogy a nagyobb világossággal ren-

delkező földi emberen keresztül tisztábban láthatják a saját állapotukat, ennek okát hamarabb megállapíthatják, és felvehetik az új eszmét; de a földiek világára erőszakos hatást büntetés nélkül nem gyakorolhatnak.

20. Nem szabad az Istent kísérteni. ()**

(Lajos szellem.)

1939. május 18.

Kell ugyan hinnie és bíznia az embernek, de a hittel nem szabad kérkednie és tüntetnie, mert ez az ellentét kihívása; a szellemeknek pedig nem áll módjukban elhárítani az emberek felül az olyan megpróbáltatásokat, amelyeket egyenesen kierőszakoltak. Ameddig az ember tudatlanságából állnak elő olyan próbák, amelyek az ellentét számítását és célját nem keresztezik, addig még sokat lehet segíteni; de ha valaki szándékosan beleáll az ellentét kavargó örvényébe, és fel akarja tartóztatni az árat, azt bizony ez az ár elsodorja.

Nagyon erős léleknek kell annak lennie, akit ez le nem tud dönteni! Az ilyennek mindennel számolnia kell, ha egy eszmét meg akar valósítani, és nem szabad a világi dolgokat nagyra értékelnie, mert akkor még a hitét is elveszíti.

Tehát nem szabad az Istent kísérteni, mert aki így tesz, az az ellentét sodrába jut, és azt elkerüli a segítség. Az embernek mindig csak annyit szabad kockáztatnia, amennyiről könnyen le tud mondani, amit ha el is veszít, még marad neki elegendő.

Amíg az ember a földön él, addig mindig valamit vár az élettől, valami jobbat, valami boldogítóbbat, mert annyira hiányzik az életéből a jó, az a jó, ami a lelkét betölthetné. Mindig hiányzik valami, még akkor is, ha mindene megvan, amire csak vágyott.

Ez a hiányérzet a léleknek Isten felé való vágyából ered. Amennyire betöltődünk azzal a bizonyossággal, amely a jóban és igazban az Isten Szentlelkével járja át meg át a mi lelkünket,

abban a mértékben nyugszik meg a lelkünk. S mint gyermek az anyja ölében, úgy szenderedik el bennünk a nyugtalanság, a bizonytalanság, a kételkedés és mindenféle izgalom, s egészen mássá lesz az életünk. Olyan kiteljesedett, olyan célját elért béke és nyugalom száll a lelkünkbe, amely minden érzésünket megszenteli. A változó idők hatásának nem lesz bennünk nyugtalanító visszaverődése, mivel minél tovább élünk ebben a drága atmoszférában, annál jobb és erőteljesebb az egész életünk biztonsága; a nyugalom és biztonság érzete teljesen átformálja a lelkünket, és a boldogság érzete mindjobban betölti a lényünket. Immár semmi sincsen a bizonytalanság ködében, amire vágyunk, tehát egy örök jelenben, örök változatlanóságban élünk, és mégis a változásnak újabb meg újabb boldogító megnyilatkozásában, munka és tanulás közepette.

Hiszen a munka adja meg az élet értékét és szépségét; ebben van a gazdagság és szépség bősége.

21. Krisztus tana és a „kárma” elmélete. ()**

1939. júni is 1.

Az ember sohasem tudja, hogy a látszat szerinti előnyökkel mennyi valóságos hátrány jár együtt. Mindennek megvannak a maga terhei, amelyeket a dolog félreismerése folytán kénytelen az emberi lélek magával hurcolni; azonban mindig úgy van, hogy amint az egyik ember igényei növekednek az étellel szemben, úgy növekednek a másik ember terhei.

Azért az élet leegyszerűsítésére kell törekedni. Szükséges a tisztaság, szükséges a táplálék, szükséges a ruházat az időjárás viszontagságai ellen való védekezésül, szükséges a biztonságos lakás a rosszindulatú emberek ellen. Ami ezeken felül van, az már felesleg, az már másoktól elvett érték, azoktól, akiknek minden igyekezetük és szorgalmuk dacára sem jut elegendő még ezekből a szükséges dolgokból sem.

Az ember ezzel soha sem számol, hanem gyűlölködve emeli magát mind feljebb és feljebb, hogy magát felesleges

gondokkal, aggodalmakkal és félelmekkel megterhelve, lelki-
leg mind erőtlenebbé válnak. Így pazarolja az élet nagy értékű
ajándékát, és fáradtan, szegényen tér meg a szellemvilágba.

A bölcs és előrelátó ember éberén vigyáz igényeinek
folyton növekedő és terebélyesedő bokrára, és nem hagyja
azokat túlnőni a szükségeseken; mert igen sokszor a kielégítet-
len vágyak viszik bele az embert a kísértésbe.

A kevéssel való megelégedés a lélek alázatosságára és
békéjére vall; és erre kell az embernek törekednie. Ez a fődo-
log, ennyit pedig a jó Isten minden igaz, jóratörekvő embernek
megad. Ha vannak is eltérések és kilengések a sors vonalán, de
az idő meghozza a becsületes és igaz munka gyümölcsét.

Egészségtelen és helytelen az a felfogás, amely ellen
harcot indítottam, hogy a rossznak mint megtorlásnak helye
van az életben, mert végeredményben az is a jót szolgálja. *Ez
teljesen téves, mert az isteni bölcs elrendezés ellen izgatja a
fejletlen lelkek érzésvilágát, amikor a „kárma” elméletével
akarja igazolni a gonosz létjogát, és így rongálja a hitet, az
Isten iránti teljes bizalmat, az Isten segítő, és könyörülő hatal-
mába vetett bizakodást.*

*Ezt Krisztus Urunk sehol sem tanítja, hanem azt tanítja,
hogy Isten könyörülő, szerető Atyánk, aki meghallgatja a Ben-
ne bízók könyörgését, és megbocsátja a bűnöket, felfüggeszti a
következményeket, s a bűneiket megbánókkal és javulni vá-
gyókkal szemben kegyelmei gyakorol.*

Hol van tehát akkor a kárma hatalma? Sehol! De van
ravaszság, amellyel a bukott lélek minden tévedését és bűnét az
igazság és méltányosság leplébe szeretné takargatni, mert érzi,
hogy az igazság könyörtelenül bevilágít a lélek legérzéke-
nyebb, legsebesültebb részébe is, hogy meggyógyíthassa azt
tévelygéseiből, mert az Igazságtól még a legelvetemültebb ör-
dögi lelkek is félnek.

*A rossznak nincs létjoga sem a kárma alapján, sem ű
megtorlás, sem a javítás céljából, mert „békességre hívott min-*

ket az Isten". Szenvedéssel nem javíthatja, nem igazíthatja ki senki az igazság számláját, hanem egyedül, és csakis egyedül a megtéréssel, azzal, hogy magát alárendeli az Isten igazságának.

De az Úr megpróbálja azokat, akiket visszafogad Magához, hogy eléggé állhatatosak-e a jóban. Azért az eshetőségek világában meg engedi történni azokat az eseményeket, amelyek mulandó értéküknél fogva egy-egy pillanatra megcsillogtatják a lélek valódi természetét. Ez azonban csak próba, amelyben mind a megbántó, mind a megbántott megmutatja magát, hogy elvegye lelki minemiségének jutalmát abban a következményben, amelyet az igazság törvényében létrehoz.

Ez pedig nem a földön következik be, hanem a láthatatlanban.

22. A látszatos élet csak előiskolája a valóságosnak.

(**)

1939. június 8.

A földi természetnek is kell érvényesülési lehetőséget hagyni. És akinek meghosszabbítják az életét, annak nemcsak azt az életét toldják meg, amelyet a végzet elszakadásra ítélt, hanem olyan folytatás létesül, mintha egy másik, új életet kapcsolnának hozzá, azzal a különbséggel, hogy ugyanannak az életkeretnek a kitágításával nagyobb lehetőségek sorozatai válnak esedékesekké.

De ez azért nem jelent egy idegen odacsatolt világot, vagy életet, mert ez is nagyban hasonlít a régihez; és ahogyan a lélek az életnek az első részét megoldotta, éppen úgy kell ezt a részét is megoldania.

Nem is lehet, hogy a következő feladatok az előbbiekkal merőben ellentétesek legyenek, mert hiszen az életbe való beállítottság kiindulási pontja ugyanaz, a gyermekkor benyomásai ráütik a pecsétet úgyszólván az egész életre. Egy élet, ha mégolyan hosszú is, jelentéktelenül kicsiny és rövid ahhoz, hogy a nagy dolgokban irányítóul szolgáljon azokkal a körülményekkel, amelyek a keretet képezik. Mindig a szellem érett-

sége vagy éretlensége dönti el, hogyan tudja megépíteni a maga jövőjét, és hogy a kedvező, vagy kedvezőtlen hatásokból mennyit tud kamatoztatni a maga részére az örökkévalóság törvényében.

Mert a lejárt sorozatban nem mindig az a jó, amit a pillanat hatása alatt érez jónak az ember, hanem az, a jó, ami meg hozza azt az eredményt, amely a lelket olyan ismerethez juttatja, amellyel az örökkévalóságban megrögzítheti a lelki irányát, vagy mint ti mondjátok, a pozícióját. A fixpont megtalálása a fontos; az, hogy az ember ráébredjen a valóságra. Mert a földi élet képe csalóka vetülete annak az életnek, amely után vágyik minden lélek a tévedések világában.

Ismétlem, a földön minden csak látszat, mely a valóságot utánozza, de az éretlen lélek az anyagban tükröző délibáb képét valóságnak hiszi, és mindenben keresztülgázol, mindent letipor, mert azt hiszi, minden eszköz jó, hogy célját elérhesse. Csak amikor elérte, akkor látja, hogy önmagát áldozta fel, az önmaga valóját tagadta meg a káprázatért.

Ez az önmagunk énje bent, a harcoktól nem érintett mélységben van elrejtve. A külső leválik rólunk, akárhogy jutunk is el az élet végére. A természettörvény, amely felemelt a porból, ismét a porba hullat bennünket, akár akarjuk, akár nem. A külsővel érintkező lelki burok is leválik, és vagy boldog örömet érez a szellem a visszanyert szabadság felett, vagy keserű önvád marcangolja, és szívesen visszacsinálná az elmúltat, ha módjában volna, ha azt látja és érzi, hogy az élet nem hozta meg számára azt, amit a legbensőbb énje tűzött célul maga elé.

Mert bizony csak gyermekjáték a földön minden nagy-nak hitt alkotásunk. Csak a tanulás célját szolgálják azok az eshetőségek, amelyek azokat a próbákat szolgálják, amelyek a valódi én értékét mutatják meg. Vizsgatétel ez, amelynek minden esetben messzemenő kihatásait érzi a lélek a valódi életben. Azért nem lehet és nem szabad „az embernek ítélkeznie,

mert ezzel önmagának állítja fel az igazságnak azokat a szörnyűséges szirtjeit, amelyeken minden megmozdulásával véresre zúzza magát.

De mindenből meg lehet térni, mindenből meg lehet gyógyulni, ha az ember akar, és teljes bizalommal Isten kezébe helyezi sorsát. Akkor az isteni kegyelem vezeti, tanítja és erősíti, hogy a maga elhatározásával és nekiindulásával, de az Isten segítségével, diadalmasan végezhesse be azt a küzdelmet, amelyet az önmaga fölvelt természetével kell végigharcolnia.

Nem mondom, hogy könnyű a próbákkal való küzdés, de nem reménytelen. Ellenben nagyon sok függ tőle. Nagy és boldog lehetőségek, vágyak teljesülése, új élet vonalai bontakoznak ki a jövő ködéből, olyan életlehetőségek, amelyek a megvalósulásban minden álmot, minden képzeletet felülmúlnak. És mindezt a hitben való étellel, az igazsághoz való ragaszkodással érheti el az ember.

Az életkeret milyensége olyan keveset számít itt a mérlegben, mint a pehely súlya a mázsán. Hiszen a külsőben nincs erő, sem érték, a belső a lényeg, az a csiszolt gyémánt, amely a porban is fénylik, míg a kavics a legszebb foglalatban is csak kavics marad. Tehát minden a lélekért van, hogy azt vigye előre a boldog bizonyosság felé.

23. A hit, mint a lélek előre bocsátott ereje()**

1939. június 15.

A lélek bár kész, de a test erőtlen a jónak és igaznak mindig és mindenben való érvényesítésére. Azért állnak elő az életben azok a kényszerhelyzetek, amelyek ugyan senki részére sem kívánatosak, de mégis nagyon jó eredményeket hoznak létre. Mert olyan erőfeszítésekre ösztökélik a lelket, amelyeket ha nem is követ sok látható siker a földi életben, de a belső lelket megerősítik. Úgy, hogy azután olyan nagyjelentőségű munkát is el tud sikeresen végezni, amelynek elvégzésére ilyen erőpróbák nélkül egyáltalában sohasem lett volna képes.

Azért nagy ereje van a hitnek, amelyen keresztül a jónak és igaznak messzeható következményei vannak a lelki életre nézve. Igaz, hogy a gonosz is igyekszik a gyenge, kiforratlan lelkeket a maga céljaira felhasználni. De a hit segítségével előbb-utóbb megtanulja az ember elválasztani az igazat a hamistól. És elővigyázattal és körültekintéssel fogadni azokat a dolgokat, amelyeket bár szeretne hinni, de mivel nem tudja megmagyarázni magának a dolgok lényegét, tehát hagyja elmenni maga mellett. Mert az ember bizony nehezen boldogulna a maga értelmével, ha Isten nem könyörülne meg rajta, és kegyelmével át nem világítaná azt a ködöt, amely őt beburkolja és elkülöníti a nagy egésztől.

Ez az elkülönülés az oka minden bajnak és tévedésnek; ebben az elkülönülésben tapad meg és fejlődik ki minden bűnre való hajlam csírája. Mert senki sem akarja az összesség terhét hordozni, hanem csak az előnyöket szeretné a maga részére biztosítani. Ebből erednek, és ezért vannak ilyen nehéz, viszonyok a földi életben, mert a próbára küldött lelkekben az alkalom kiváltja a bűnt. És rögzíti azokat az állapotokat, amelyek ideig-óráig kedvezőknek látszanak ugyan, de velük együtt kirajzolódik az árnyék is, amely azokat követi. S amely a következményekben már mint valóság, mint megmásíthatatlan igazság kér helyet az életrendezés és sorsfordulat törvényében. A következményeknek ez a törvénye az az engesztelhetetlen hatalom, amelyet semmiféle megtévesztéssel, sem áldozattal, sem nagyot akarással félrevezetni nem lehet.

De van egy még erősebb, még hatalmasabb törvény, amely feltartóztathatja a hullócsillagot is zuhanásában. Ez az, Istennek az emberhez való személy szerinti kegyelme, amelyet az ember a megtéréssel és engedelmes odaadással vonhat magához. Ennek hatása alatt megtörténik a nagy csoda: *a kegyelem a törvény kemény és rideg pontjainak megvalósulása előtt kiemeli a lelket az ár sodrából a puhább, lágyabb törvény kedvezőbb állapotaiba.*

Aki hiszi, hogy ez lehetséges, annál hamarabb válik valósággá, mert az a lelkéből hidat sző, hogy ez beteljesedhessék. Aki pedig nem hisz ebben, az már eleve elzárta a kegyelemmel az összeköttetést. Aki ennek az igazságában hisz, az ugyanazt teszi, mint aki elkezd vizet és agyagot hordani abban az elgondolásban, hogy abból téglát formál és a téglából házat épít. Ha mindennap egy keveset készít is el, idővel mégis megépíti a házat, amelyben védelmet lel az időjárás viszontagságaival szemben, de aki elveti még a gondolatot is, hogy ez a terve úgysem valósulhat meg, és semmit sem cselekszik érte, annak a háza csakugyan nem is fog elkészülni soha.

Hinni kell a jónak és igaznak végleges, nagy diadalában, és akkor a szellem előre kinyújtott lelki erői megvalósítják a földi életben is azokat a vágyott eredményeket, amelyekre a hitetlen csak egy kézlegyintéssel felel.

24. A társadalom csak úgy alakulhat át, ha az emberek bensőleg megjavulnak. ()**

(Lajos szellem.)

1939. június 22.

A lélek ezer meg ezer színben ragyog elő azokból a súlyos és homályos állapotokból is, amelyeket a bűn betakart, mint a pókháló az ablakot, amelyen keresztül a nap mégis megvilágítja a bent lévő tárgyakat.

Így az a szeretet, amely Istentől sugárzik felénk, mindent megvilágít azokban a vágyakban, amelyeket a lelkünkben hordozunk a boldogságról való elképzelésünkben.

A lélekben mindig kell valaminek lennie abból a hibából, vagy abból az erényből, amely a testen keresztül megnyilvánul. Ezeket sokszor még nem fedezte fel a szellem, és nem sejtí, hogy mi van benne, mint emberben, milyen lehetőségeket hordoz magában.

Mindig a próbák mutatják meg, hogy mennyi az a jóság bennünk, amivel rendelkezünk. *Amikor még nehezen kell küz-*

denünk valamely bűn ellen, akkor az erény még nem a miénk; csak amikor az alkalom már nem jelent kísértést, akkor mondhatjuk, hogy abból a bűnből meggyógyultunk.

Az emberek sohasem tudják megtalálni azt a helyzetet, amelybe mindenkor jól beleilleszkedhetnek; mert ha valami egy kicsit jobb és enyhébb állapotot hoz létre, azzal rögtön sietnek visszaélni. Ezért a vezetők tehetnek bármit, hozhatnak bármilyen törvényt, míg a benső lelki törvény nem irányítja az embert, hogy az isteni igazság szerint éljen, addig mindig lesznek visszaélések, és ennek következményeképpen elégedetlenségek, harcok és gyűlölködések.

Nagy szüksége van a hitnek egy olyan bizonyására, mint a spiritizmus. Aki ebben igaz lélekkel dolgozik és áldoz — mert hiszen áldozat nélkül nem is lehet semmit kezdeni — az többet lendített a fejlődés kerekén, mint akármelyik nagy hadvezér, politikus, feltaláló, író, vagy művész, mert ezek csak a testiekben tudják az erőket ide, vagy oda áthelyezni. De aki a meggyőzések által bizonyosságot nyújt örökéletről, az új világot teremt annak a lelkében, akivel valami kapcsolatban van. Ezt a világot sok lélekben megteremteni, vagyis az Isten országát kiszélesíteni a legszebb feladat, amit csak végezhetünk a földön.

Persze ez sem megy simán, mert az élősdielemek — legyenek azok mint emberek a földön, vagy testnélküliek — úgy követik az ilyen embereket, mint az éhes halak a hajót azokért a hulladékokért, amelyeket a hajóból kiszórnak. Sőt az ilyen élősdielemek, ha módjukban van, meg is támadják az élethajót.

Azért résen kell lenni, az élősdieket bizonyos távolságban kell tartani, mert ha felszaporodnak, akkor nem elégszenek meg a hulladékokkal, hanem a felraktározott készletet is elpusztítják.

25. Mindenki a maga lelkéből hoz elő jót és rosszat.

(**)

1939. július 20.

Mindenre a lélek erőiből kell meríteni, hogy valósággá lehessen az az elgondolás, amelyet a szellem kialakít, kitermel magából.

Miért kellenének a megpróbáltatások és fájdalmak a tévedés nyomán, ha nem azért, hogy figyelmeztessék a szellemet, hogy abban az irányban ne fejtsen ki tovább erőket, mert a rossznak megvalósításával a jó hatóerejét bontja szét és bénítja meg. A szellem elsősorban a saját lelkében idézi fel a téves természet kifejlődését, amely természet a szellem teremőerejéből nyer életet, úgy hogy későbben már csak megfeszített erővel képes meggátolni a téveszméknek, a rossznak továbbburjánzását, mert az önerejéből létrehozott élet fejleszti és erősíti tovább azt a gondolatot, mely a szellem alkotó énjéből valósággá született.

A gondolat, az akarat, az elhatározás, mint teremő erő formával ruházza fel azt az eszményt, amelyet az egyén az önmaga szellemi énjének alkotó műhelyéből létrehozott. Ez az alkotóerő mindig önmagát másolja, önmagát adja minden elgondolásával, vágyával, cselekedetével és törekvésével.

Minden szellem egy külön világ, egy tökéletes „egész”, mert minden benne van. Azután következik a hasonlók világa, mely megalkotja a világtesteket, a szférákat és a különböző állapotokat. A hasonlók világa egyforma célok és elgondolások egybeforradását jelenti, és mint ilyen, egyirányú erőtmörítéseket hoz létre, s ennél fogva egyfajta kitermelődést. Ezért nincs meg a hasonlók világában az összehasonlítás lehetősége; ezért nincs próba, nincs ütközés, csak nagyfokú emelkedés, vagy süllyedés lehetősége.

Ezért van szükség az árnyékra, a más oldalról való meglátás és észrevezés lehetősége érdekében, hogy az abszolút jó és igaz minden oldalról a tökéletesség képét és hatását terem-

hesse meg. Az árnyék ugyan tulajdonképpen nemlétező valami. Csak az abszolút tökéletes mellett válik láthatóvá és észrevehetővé, mert a tökéletes megvilágítja azt, ami nincs, azaz észrevehetővé teszi a hiányt.

Tehát minél nagyobb valahol a fény, annál inkább láthatóvá válik minden, még a porszem is. A tökéletesnek kivetített formája árnyékot vet a „nincs”-ben, és az árnyék is létlehetőséghez jut ebben az alárendelt szerepben.

A szellem mindannyiszor ebből merít, amikor tévelyeg, amikor az igazság valósága helyett a nem létező árnyékhoz nyúl elgondolásának megvalósítása érdekében, azaz hazudik. Nem létező dolgokat a valóság hatalmával ruház fel, vagy pedig a valóság elé az árnyékot húzza, mint függönnyt, hogy annak létezését eltakarja mások tekintete elől.

Tehát a szellem folyton teremt, azaz „*az ember a maga lelkéből hoz elő jót és rosszat*” aszerint, amilyen eszmét követ, amilyen irányban halad. Ezzel a teremtőerővel szemben tehetetlen. Ez árad az élőbből akarata ellenére is, és ezzel kénytelen beleírni a történések könyvébe a maga életét mind a földön, mind a szférákon.

Ezt pedig nem lehet onnan kitörölnie, mert a szellem önmagát valósítja meg általa. *Mindenki ahogyan gondolkozik, ahogyan érez, amire vágyik, amire törekszik, és ahogyan cselekszik: az ő, mert a lelkének erői azt formálják, azt valósítják meg.*

Ha valaki nem akar élni, nem akar meggyógyulni, annak a lelke nem fejt ki olyan erőket, amelyek az élet fennmaradását szolgálják. Aki pedig akar, mert céljai vannak, az ilyen irányban tevékenykedik ébren és álmában, Ez a tudat alá beszivárgó vágy és akarat azután mint eszköz a szellem rendelkezésére áll.

Az igaz ügy szolgálatában eltöltött élet még kisebb-nagyobb botlásokkal és tévedésekkel együtt is többet ér, mint az élet könnyen gördülő hintójában ülők látszatos nagy és szép eredményei.

Az élet nagy ajándék minden szenvedésével és megpróbáltatásával együtt. És amit egy-egy emberlélek mint utat ki tud vágni magának az élet őserdejében, az az övé; és ez az út folyton szélesedik mögötte. Tehát nagy eredmény az, ha a bozótot irtjuk, és helyébe az Isten igéjének virágait ültetjük!

26. A második keresztség szoros kapuja. ()**

1939. augusztus 3.

Az igazságot az ember nem értheti meg olyan könnyen, mert az anyagi lét látszata szerint ítéli meg a dolgokat, és azért mindig téved, mert ferde szemszögből néz, holott ha felülről nézné, sok mindennel tisztába jönne.

Így néz az is, aki méltatlanul szenved, az is, aki ezt előidézi, mert nem tud másképpen, mivel a saját benső, hibás énje szerint vetíti ki magából azokat a tökéletlenségeket, melyeknek meg kell mutatkozniuk, felszínre kell jutniuk azokban a megnyilvánulásokban, amelyek mint a kibugyogó mérges források vizei mindent fölmarnak és megmérgeznek maguk körül.

Akinek azonban ezeket el kell szenvednie, annak nem szabad a szomját ezzel csillapítania, mert mérgezett forrásból senki nem ihat fájdalmas következmények nélkül. A két hatás között kell hagyni egy rést, amelyen keresztül az isteni szeretet és kegyelem közömbösítő és gyógyító ereje utat találjon, mert ebből az erőből mindent átalakító és újjáépítő hatalom válik.

Akinek a lelkében ilyen nem áll rendelkezésre, az nem is változtathat meg semmit és senkit sem a mulandóban, sem az örökkévalóban, s az nem is nyer uralmat semmi felett. Aki még nem szenvedett némán, méltatlanul, az még nem tudja, mi az élet célja, az még nem tudja követni Krisztust az úton, az még csak beszél Róla anélkül, hogy megértené Őt.

Csak aki már felvette az Úr keresztségét, az tudja, mit hordozott az Úr miértünk; aki már szenvedett méltatlanul, az tudja, hogy az ő jósága a bűn egyedüli oldó és bontó ereje. Ezzel az erővel mintegy tisztító tűzzel kereszteltetik meg a lélek.

A második keresztség szoros kapuját jelenti ez. És ha valakinek szüksége van gyámolításra és erősítésre, akkor ilyeneknek igazán van, hogy nagy és nehéz harcukban el ne essenek, és meg hasonlást ne szenvedjenek. Azért vagyunk mi mellétek kirendelve, hogy a lelketekben kárt ne szenvedjete a nagy úton.

Amikor a lélek mindent megért, akkor már nem keresgél a bocsánat után, hanem a maga erejéből hagyja el azokat az állomásokat, amelyeken olyan sok fájdalom érte, és magával viszi azokat az eredményeket, amelyek kitöltik a lelkében azokat a hézagokat, amelyeket a bűn és tévedés ütött.

Ekkor megtöltődik igaz és rendíthetetlen hittel, mert megismerte a változhatatlan jót, amely minden vonatkozásában áldást, felemelő erőt és megnyugvást ad a léleknek.

27. A rokonszenv és ellenszenv eredete. ()**

(Lajos szellem.)

1939. augusztus 17.

Mindenki élénk részt vesz a maga természete szerint a körülötte alakuló élet formálásában. Ez az élet nagy célja, hogy a lélek reányomja a maga belső arcukat a történések lapjára, s egyúttal, hogy mindent, ami kívülről jön, feldolgozzon, mindenből okuljon és tanuljon, hogy az így fölszedett bölcsességek szerint cselekedhessék. Mert amikor elkövetkezik az alkalom a cselekvésre, a kicsiny, jelentéktelennek látszó dolgok is sokszor egészen nagy, átalakító hatású események létrejöttéhez járulnak hozzá.

Az ember sohasem tudhatja, hogy mikor mihez van odakapcsolva, de a csendes, békességes tűrés és bölcs meggondolás mindenben - a kicsi dolgokból is - áldást hozó, nagy és szép eredményeket hozhat létre, ellenben a hirtelen elhatározás és a meggondolás hiánya elronthatja a legszebb reményekre feljogosító kezdeményezést is.

Nagyon fontos, hogy az ember az önmérséklést megtanulja, és a nagy aktivitást lefékezze magában. Ebben a két

tantárgyban bukik el a legtöbb ember; beszél és cselekszik meggondolatlanul és a felelősség ismerete nélkül. Nagyon nehezen tudja az ember megtanulni azt, hogy a jóakarát tanulás nélkül még nem okvetlenül hozza ki azt az eredményt valamely cselekedetünkkel kapcsolatban, amit el akarunk érni, s hogy mikor teszünk jól, és mikor rosszul, mikor kell hallgatnunk, és mikor beszélnünk.

Ez maga is külön, nagy igyekezetet igénylő munka az önmagunk lényének áttanulmányozására, hogy az élet bármilyen rétegében meg tudjuk állni a helyünket. Mert van nagyon mély és igaz barátságérzés azokkal szemben, akikkel erős és eltéphetetlen szeretetszálak kötnek össze, mert minden irányban félreértés nélküli bizalom veszi körül a szellemünket. De a földön való kapcsolat általában mégis a szenvedések közössége. Ez is erős kapcsolat, amelyet a természet hasonlósága még bensőbbé tesz.

A szellemi szeretet azonban mindennél erősebb, mert ebben minden élet emléke benne van. T. i. a földön eltöltött élet emléke vagy nagyon kedves és vonzó érzést, vagy elidegenítő, hideg, taszító érzést indít meg a lélekben - aszerint, amennyire a lelkünk azonosítja magát a másik lélekkel, s amilyen hajlamokat és törekvéseket hordoz a lelkében az a másik.

Sokan csak rövid ideje vannak együtt, és mégis úgy érzik, hogy egy egész világ omlik össze, ha el kell válniuk; ezek nem is válnak szét, legalább nem hosszú időre, mert a szeretet keres és talál rá módot, hogy az összeköttetést szorosabbá tegye.

28. A mennyei örökség fogalma. (**)

1939. augusztus 17.

Az ember, míg a földön él, nem tudja, hogy mi a boldogság, mi a kötelesség, mi az áldozat, mert mindezek a dolgok olyan messze vannak az értelmétől, hogy mire a valóság-hoz érne, már régen elfáradt.

Pedig mindezeknek a belső magva az a boldog bizonyosság, hogy mi Istennek, a mi Atyánknak gyermekei vagyunk, és kiszámíthatatlan nagy gazdagságnak törvényes örökösei, amelyet majd tökéletes érettségünk idején kioszt közöttünk.

Ez az örökség nem azt jelenti, amit e fogalomban a földi ember a gondolataiban összecsoportosított, mert a földön leginkább az örökhagyó halálával juthat az örökös annak birtokába, amit neki hagyományozott az örökhagyó.

Örököszt és bérért dolgozót különböztet meg az írás. Itt az „örökös” azt jelenti, hogy az Örökhagyónak utódja, folytatása az, akinek juttatja az „örökséget” anélkül, hogy az örökhagyó meghalna. Ez az örökség az a nagy gazdagság, az a nagy méltóság, amely nem a változandóságra, hanem örök fenntartásra létesítettet. Itt az örökös majd hasonló jogokkal és hatáskörökkel rendelkezik, mint Maga az Örökhagyó.

Ez a mi „örökségünk” Istentől elgondolt nagy, a ti értelmetekkel még fel sem fogható hatalom, szabadság, az életnek sok színárnyalatban való tündöklése, gazdagság és öröm abban, amit a végtelenség nyújt. A boldogság utáni vágy kielégülése, a békesség, a zavartalanság, a folyton megújuló szépségek forrása. Ez mind-mind a mienk, a mi örökségünk, mert Isten ezt mind elejétől fogva a mi részünkre tartotta fenn, a mi részünkre teremtette velünk együtt.

De egy elhibázott lépéssel rossz irányba tévedtünk, és rossz úton haladtunk előre, mindig messzebbre a céltől. Bár mindig a felé igyekeztünk, mégis mindig sűrűbb, mindig sötétebb lett az út. Az igazság már nem nyújtott boldogságot, mert

mind félelmetesebb torzképet mutatott a természet tükre, mind nyugtalanítóbb lett a következő jövő, mert a jóság nem követett bennünket az úton, mert mi hagytuk el hűtlenül.

Nem vagyunk biztonságban. Sem a magunk, sem a mások tévedéseinek és bűneinek következményei előtt nem rejtőzhetünk el, nem zárhatjuk ki az életünkből. Velünk jönnek, követnek, s mint titokzatos árnyak fenyegetnek, és mi gyáván meghúzódunk egy hazugságból hevenyészett odúban, mely balga hitünk szerint menedéket, védelmet nyújthat egy kis időre, egy lélegzetvételnyi rövid pillanatra. Ez a kis idő is nyereségnek számít elfáradt, félelmeiktől gyötört lelkünknek.

Bizony semmik sem vagyunk, az önmagunk léte is tehernek számít, nemhogy mi valaminek életet tudnánk adni. Kicsiny porszem az ember minden nagyra hivatottsága dacára, mert beletévedt a látszat világába. Vetített képet hisz valónak, és ott keresi a boldogságot, ahol az nincs; mert Istenen kívül semmi sincs. Minden csak káprázat, minden csak pillanatnyi látszat.

Azért oly sivár a földi lét is, mert a testetöltött szellemek tömegei mind ilyen tévelygő, Istentől messze esett állapotban élnek. És a nagy rosta folyton dolgozik, folyton tisztogatja a magot az ocsútól. Hogy akiknek lelke egy ilyen rövid földi élet alatt megtermékenyül az isteni jótól és igaztól, az a jobb, magasabb létállapotban teremjen gyümölcsöt. Hogy a lélek kiteljesedjék, és a maga természetének egyéni színeiben jelenhessék meg azon a nagy napon, amelyen az isteni kegyelem mindörökre kiemeli bűnhődők világaiból.

Ez a nagy nap közeledik a földön élők felé. Aki megérti a mennyei szót, az felfigyel, az siet a munkával. Önmagán és másokon munkálkodik, hogy elkészüljön a menyegzői ruhája.

Ezt megérteni annyi, mint lélekben teljességgel átadni magunkat az Isten rendelkezéseinek, amely bármikor, bárhová szólít a szeretet hangján, azaz annak rezgésein keresztül a szívünkben, készek legyünk cselekedni a mi Atyánk akarata sze-

rint, hogy a nagy örökségben úgy viselkedhessünk, úgy munkálkodhassunk, ahogyan az ő akaratának teljesen megfelel.

Ezt pedig csak úgy tudjuk megtenni, ha ebben gyakoroljuk magunkat. Ezekben a gyakorlatokban nyílnak meg a szellemi szemeink, hogy megláthassuk azokat az ajtókat, amelyekre át a részünkre félretett kincsekhez juthatunk.

Mert lassan értjük meg, hogy az egész életünkön mindenfelé el vannak hullatva azok az égi örömök és boldogságok, amelyekre a lelkünk éhezik és szomjazik. Ezeket fölszedve gazdagodik meg a lelkünk azzal a bölcsességgel, hogy ezeket az értékeket megtarthassuk, és örökre a mieink maradjanak.

29. Az engedelmesség nagyobb az áldozatnál. ()**

(Lajos szellem.)

1939. augusztus 24.

Az engedelmesség nagyobb az áldozatnál. Aki áldozatot hoz valamiért, az tudja, hogy miért hozza. A maga célját igyekszik vele elérni, és a maga erejéből mindent felhasznál és egybecsoportosít, hogy el is érhesse, amit akar. Bár mivel az emberi lélek ritkán ismeri, és nem is ismerheti azokat a mellékesnek látszó, de valójában nagyon is fontos körülményeket, amelyeknek mellőzésével elkanyarodik az egyenes útról, így minden jóakarata és erőfeszítése is többnyire mellékvágányra viszi a haladás útján.

De aki engedelmesen rábízza magát az isteni Gondviselés vezetésére, azzal azokat a mellékesnek látszó dolgokat is kidolgoztatják, melyeknek elvégzésével szinte maguktól bontakoznak ki azok a célok, amelyeket elérni óhajtott.

30. A bűnök elhomályosítják a megérző képességet.

(**)

1939. augusztus 24.

Minden léleknek elérkezik az ideje, amikor fel kell mutatnia, hogy mit tanult az iskolában, és jaj annak, akiről csak a

rossz tette révén emlékezik meg a maga kora, és jaj annak, aki nek olyan sok ajándékban volt része, hogy milliók fölé emelkedhetett, és ezt rosszra használta fel, mert a számadásnak napján minden érzés vádolni fogja őt!

Mindenkire elkövetkezik egy nap, amikor mindent visszavesz tőle a természettörvény, amit mint lelki és testi adottságokat adott neki. Lassanként, vagy egyszerre, egy szempillantás alatt elveszíthet mindent az egyes ember, vagy a csoport, a nép, amelyhez tartozott, és jaj annak, aki akkor akarja hirtelesen megkeresni azt a hitet, amelyet mint feleslegeset és szükségtelent eldobott magától, mert amíg jól érezte magát, addig nem találta szükségesnek viharálló ruházatról gondoskodni.

Az ember legyen ember; ne legyen felettebb bölcseledő, de legyen a maga természetének megfelelően okos és előrelátó. Hiszen amit a természet megadott a vándormadárnak, a hangyának, a méhnek és minden kicsiny és nagy teremtménynek, azt az ember sokkal fokozottabb mértékben bírja a lelkében, a lelki, ösztöni életében.

Az emberi lélek megőrzi azokat az emlékeket, amelyek nagy örömöknek és nagy szomorúságoknak okozói voltak, és úgy őrzi meg azokat, hogy az első érintésre a tudaton keresztül felelevenedik az érzés, és az értelmet megkerülve irányítja a vágyon vagy a félelmen keresztül a gondolatát.

De az ember bűnös természetének felerősítésével lassanként elveszíti ezt a megérzést, ezt az iránytűt, amelyre mint a természettől kapott ajándékra a földön támaszkodhatnék. Bizony sok felesleges fájdalomtól és csalódástól megkímélhetné magát, ha ez a megérző képessége szabadon működhethetné! Ez a médiumitás-féle megérzés az a tájékoztató eszköz, amely fölemeli és örömmel tölti el, vagy lehangolja a lelket az ő természetének rokonszenves, vagy ellenszenves környezetben. Ez az érzés azt is megmondja, hogy helyes, vagy helytelen-e az az irány, amelyet követ.

De a nagyon anyagiás, nagyon vastag burkú lelkek nem érzékenyek, s nem érzik meg, mikor érkezik el részükre az utolsó lépésig adott engedély, s csak akkor tudják meg, amikor már a saját tökéletlenségük következményeiben gyötrődnek. Ekkor keresik a kivezető utat a menekülésre, ez pedig az utolsó óra kapkodása.

Azért mondja az Úr a zsidóságnak: „*Vigyázzatok, hogy a ti futástok ne legyen télen, se szombatnapon!*”, és „*Jaj pedig a szoptatós és terhes asszonyoknak azokban az időkben!*” Ezt az Úr nem kizárólag a zsidóknak mondja, hanem azoknak is, akik keresztény egyházban születtek, akik a testi keresztséget ugyan felvették, de a lelki keresztségig nem tudnak eljutni. Ezek a terhesek. A szoptatok pedig azok, akik már megszülték a lelkük reménységét, és a hitük növekedőben van, de táplálék híján elfogy, mert a menekülés rövid napjaiban a hit elfogyatkozik, s az élet sem nyújtja többé az alkalmakat, amikből a hit táplálkozhatnék.

A földi élet mulandó alkalmakat nyújt ahhoz, hogy a lélek benső természete kifejezhesse magát. A különböző megpróbáltatások mind akadályok, amelyeken vagy átemelkedik, vagy felbukik a lélek. A lélek együttérzése megmutatja, ki az ember, milyen iránya van és mennyit ér. És ha valaki, vagy valamely nemzetség lejárt a idejét a földön, az eltöröltetik a haladók útjából.

31. Csak a mulandóban elért eredmény biztosíthat nagy eshetőségeket. ()**

1939. szeptember 7.

Egy személy magában ritkán befolyásolhatja a maga korát, ritkán rendelkezik olyan korlátlan hatalommal, hogy ő maga történelmet csinálhasson, mert a vele egy korban élők rendszerint egyazon eszmének a követői vagy ellenzői. Ezek között zajlik le az erőpróba legfőbb harca: az elvek előretörése. Ez az oka minden harcnak, háborúnak.

Az emberi lélek mélyén lappangó érzések és vágyak önkéntelenül is keresik azokat a kiélésre való alkalmakat, amelyekben szabadon feltörhetnek, és korlátok nélkül érvényesülhetnek. Erre a célra van a mulandóság világa megalkotva, hogy minden egyes felhozhassa a lelke mélyéről egyéniségének termékeit, hogy azokkal gazdagítsa, vagy rombolja az emberek világát. Boldogítsa, vagy átkossá tegye azt a kort, amelyben az emberek közé született. Ez a próbatétel adja meg a további szellemi fejlődéséhez is azokat az eszközöket, amelyekre az egyéni szellemnek szüksége van.

Sok függ a földi élettől, de mégsem minden. Különösképpen nem a látszat szerint való eredményektől, hanem a belső titkos énben végbemenő nagy átalakulásoktól, amelyek a földi életben, a változások nyomán mind erősebben és határozottabban kezdenek bizonyos irányban kifejlődni, amely irányban a lélek hatásokat fejt ki, és hatásokat fogad el. Ez felel meg leginkább a szellem fejlődési vonalának.

De ugyancsak ebből az irányból keletkeznek a megpróbáltatásai is, amelyeket senki ki nem kerülhet, mert éppen a megpróbáltatások mutatják meg haladásának és fejlődésének fokozatát, eredményét.

Minden léleknek meg kell ismernie az életnek fény- és árnyoldalát. *Nem érdem tehát a jólét, a kívánatos jókkal bőven ellátott földi élet, és nem büntetés a szegénység, a gonddal és bajokkal megterhelt élet. Eszközök ezek csupán,* amelyeknek segítségével az isteni Gondviselés kiolvasztja a lélekből azokat az értékes erőket, melyek a tévelygés homályos takarói alatt szunnyadnak.

Küzdeni, szenvedni, harcolni kell a mulandó életben azokért az örökkévaló értékekért, amelyeket az ember az isteni eszmék ragyogó igazságaiban ismert meg. Az ilyen a legszebben eltöltött földi élet, amely után a szellem az eszmények megvalósított világában töltheti boldog életét. De ha a mulandó értékekért fáradozott, akkor bizony a szellemi igazságok vilá-

gaiban is csak káprázat, látszat, csalódás vár reá. És ha az igazságot mellőzve fájdalmat teremtett maga körül, akkor fájdalom és kilátástalan szomorúságok sorozatait találja megvalósulva a szellemi életében.

Tulajdonképpen ez is a kegyelem munkájának egyik formája. Hogy minden lélek megismerje, hogy az egyetlen helyes út a kibontakozáshoz és a boldogság elnyeréséhez az Isten mindent kiegyenlítő, mindent megtisztító, újjáteremtő igazsága. Minden szellemnek és minden embernek meg kell ezt ismernie, és magát e megismert igazság formáló erejének át kell adnia, hogy benne és általa minden helytelen és téves igazzá legyen, hogy a jónak ne csak látszólagos, hanem valódi eredményei legyenek.

Minden léleknek meg kell teremnie a maga jó gyümölcseit itt a mulandóban az ellentéttel küzdve. Le kell vizsgáznia, mielőtt a valódi munkából, a maradandó értékeket termő lehetőségekből részt bíznanak rá a Gondviselés angyalai. Amíg a lélek erre nézve semmiféle biztosítékot nem képes a földi életben magának kiharcolni, addig újra meg újra próbálkoznia kell a mulandóban végzendő munkákban.

Ezért van a földi életnek célja és értéke, mert amit itt elvégez az ember, az nagy eshetőségekben gazdag jövőt biztosíthat neki. A cél nagy és értékes élet elérése, amelyre mindnyájunkat hívott az Úr.

32. Az igazságra törekvő lélek nem használhatja ki mások tájékozatlanságát. ()**

1939. szeptember 21.

Ha mindenki ott végzi el a munkáját, ahova rendeltetett, s azt végzi, amit rábíztak, és úgy végzi, ahogyan ő maga kíváná azt másoktól: akkor mindenki előreviszi a nagy alap gondolat apró részleteinek tökéletes kidolgozását, és ezzel mindenki előreviszi a jó megvalósulását is itt a földön.

És kerüljön bár látszat szerint a legrosszabb uralomra, minél becsületesebb hűséggel igyekeznek az egyesek a maguk feladatainak megfelelni, annál nagyobb megértés és összetartás fejlődik ki, és annál kevésbé tud talajt találni az ellentétes gondolat és akarat, mely megbonthatná az egységet.

Mert ne feledjétek el, hogy nem a külső eseményekben van az a bomlasztó hatás, amelytől az emberek félnek, hanem bent a lélekben van meg a talaj hozzá, hogy az ellentétes erő hatalommá nőhesse ki magát. *Az igazságra törekvő lélek nem használhatja ki azokat az alkalmakat, amelyek más embertársainak gyengesége, tájékozatlansága vagy tudatlansága folytán őt meg nem érdemelt előnyökhöz vagy anyagi javakhoz juttathatnák.*

Ez a prédára lesés mutatja meg az ember igazi értékét, fejlettségi fokát! Ma még szükségképpen ez is megvan, de átmeneti állapot a földön. Meg kell botránkozni, hogy minden megbotránkozásban a saját tükörképét láthassa az ember. Tehát lassan az ítélettel és a pártoskodással, mert csalódní kell mindenben és mindenkiiben, hogy a láthatatlan Isten eszméjét hordozó ember bálványá ne válják, mert ez is eltévelyedés.

Csak Isten kormányozza jól, helyesen és bölcsen a világot, a nemzeteket, népeket és egyeseket.

33. Mit látnak a szellemek a médium lelkén keresztül()**

1939. szeptember 28.

Ti azokról az állapotokról fogalmat sem tudtok alkotni, amelyek a valódi élet lényegét képezik. Ti mindent a látszataból következtettek, de semmi bizonyosat sem tudtok, és így a ti ítéletek semmiben sem lehet helyes, amíg bizonyos átalakuláson nem jutottatok keresztül.

Ti azt hiszitek, hogy a szellemvilág nem kiszabott törvényeknek engedelmeskedik. Ez nagy tévedés. A szellemi tör-

vények sokkal szilárdabb alapokon nyugszanak, mint a földiek, mert ezek az igazság valódi képét mutatják.

Van ugyan valami, ami az igazság zordságát enyhíti, ha a bűn és a tévelygés eredményei elviselhetetlen teherként terhelik meg a bűnös lelkét, és a bűnös lélekben megtörve teljesen megadja magát az igazság átalakító hatalmának, nem küzd elene, nem lázong, és nem igyekszik előle menekülni. Ilyen esetben elhangzik a kegyelem felmentő szava, és ennek a szónak hatására szelídebbé lesz az igazság formája, s időt, halasztást és előleget ad a jövőre nézve a megtért bűnösnek.

Ez az a bizonyos kivételes állapot, amely nem földi az igazságot. De minden más esetben minden a maga formájában kénytelen megjelenni, és ebben a formában minden lélek magán hordja mind a külső behatások képét, mind a belső én megnyilatkozásra kész hajlandóságát. Hiszen *ez az ő természete, amelyet nem vethet le magáról, sem el nem titkolhat, mert ezt a lélek érzéseinek kisugárzásai elárulják.*

Az emberi lélek átalakulásra hajlamos, és ez a tulajdonsága az ő megmentésére az egyetlen eszköz, melynek segítségével megjavíthatja az állapotát. Ez az emberi lét nagy előnye a szellemi élettel szemben. Mert a változásokban bővelkedő földi életben a lélek gyors átalakulásait mindig a belső természete szerint éli át, és ebből mindig merít valami tanulságot a maga részére, különösen akkor, amikor már valamelyes ismeretre tett szert, s az igazságot, mint életének tényező erejét felismerte, mondjuk a vallások valamely tisztább formájában, vagy a spiritizmusban.

Ezek után meggyorsul a fejlődés menete. Még tévedhet, és el is eshet, de azért minden fordulatnál tisztábban látja az igazság tükrében önmagát és elkövetett hibáit. Persze a földi testben ez még csak derengéshez hasonló formában jut kifejezésre, de a benső, a szellemi tudat már élesen elválasztja egymástól azokat a cselekedeteket és vágyakat, amelyeket ítélete szerint jóknak, vagy rosszaknak minősített. A homályos benső-

ben még nincs olyan határozottan elkülönítve egymástól a jó és a rossz fogalma. Ilyen léleknek még nehezebb olyan dolgokról beszélni, amelyekről még nem képes tiszta képet alkotni magának. Ilyen esetben — bár keresztülnézünk ezen is — a mi magunk ítélete szerint alkotjuk meg a véleményünket azokról a helyzetekről, cselekedetekről és történésekről, amelyeket az emberek lelkén keresztül észlelünk.

Mindenesetre a médium lelkén keresztül jobban látjuk visszatükröződni, mint az erősen elzárt és megvastagodott hüvelyben élők lelkén, mert ezeknél csak a nagy háborgások között kiváltódott villódzások mutatják meg, hogy a lélek küzd, vergődik. A nagyon anyagi fogalmakban élőkhez nehezen lehet hozzáférni, sőt azokhoz sem mindig, akik már hisznek, mert a lelkük nem minden része nyitott a mi részünkre sem.

Azért a szellemeknek jobb a médiumon keresztül szemlélődniük, mint alámerülniük a földi atmoszférába. Így az is természetes, hogy a médium lelke valamennyire befolyásolja a szellemet. Hiszen a médium lelki színeiben jelenik meg a kép; s minél világosabb értelemmel rendelkezik és minél melegebb érzései vannak, annál tisztább előttünk a kép, és annál inkább érvényesül rajta keresztül a mi egyéni véleményünk. Így biztosítva van a médium szabadsága is, mert mi nem felelhetünk másért, csak magunkért.

A rokonszenv és szeretet mindig megtalálja az utat, módot, hogy ott és úgy segítsen, hogy az egyéniség függetlensége csorbát ne szenvedjen. Meggyőzni valakit arról, hogy helytelen az elgondolása, nem olyan könnyű dolog; sok türelem, elnézés és idő kell hozzá, amíg egy lélek eljut odáig, hogy belátja és beismeri a tévedését.

34. E lejáró korszak gyors forgásában csak az igaz hit tarthat meg. ()**

1939. október 8.

A földi embernek csak nehéz vergődéssel lehet a rögtől megszabadulnia. A föld anyaga tapadó, és nehéz magunkat megtisztítanunk tőle.

Azért adta meg az Úr a maga példájával az utat, módot, hogy az ember ne érezze magát egészen magára hagyatva az életben. Mi is igyekszünk mindent megtenni, ami módunkban van, hogy ti is megszabadulhassatok azoktól a vigasztalan fogalmaktól, amelyek elhervasztanak minden reményt, és megölnék minden hitet.

Ezért adta meg az Isten a spiritizmusban azt a lehetőséget, hogy a túlvilág valóságáról is meggyőződést szerezhessen a földi ember, hogy a tudomány káros árnyoldala is világosságba jusson az ember lelki szemei elé. T. i. minden előrehaladás büszkévé és gőgössé teszi a lelket, így a tudománynak az utolsó idők előtt bekövetkezett nagy előrelendülése is nagyon nagy árnyékot vetett az erkölcsi felfogásra.

Ezért kell a szellemi jelenségekről is tudomást szerezni, hogy a kereső és hitüket megerősíteni akaró lelkek meg ne inogjanak, mielőtt még a nagy válság bekövetkezik. Én azt mondom, hogy ti az átalakulás előestéjén élték már, mert a napnyugtában a régi korszak bezárul, az új még nem jött el.

Akik hisznek, és hitük szerint élnek és cselekednek, azoknak felvétele egyre tart a most következő korszakban. Akik pedig nem hisznek és gonoszul cselekednek, azok már nem ölhetnek testet ebben a lejáró turnusban. *Azért vannak nagyon gyors forgású forradalmak, háborúk, hogy minden lélek leforoghassa a maga próbáit, és a természettörvény kit-kit elrendezzen a maga természetének megfelelő helyére.*

Bizony sok jajgatás és sírás, átkozódás és viaskodás lesz még azoknak ajkán, akik ma még gonoszul élnek, mert minden jótól el lesznek zárva, csak az a rossz marad meg részükre, amit cselekedtek, és amit a maguk részére jogosnak hittek. Ezeknek nem lesz feltámadásuk, mert azt a részt választották, amelyből feltámadás nem lehetséges. *Mert a rossz a*

*maga életlehetőségét mindig csak a jó közelében képes megte-
remteni. A jótól távol már nincsen miben kifejthetnie a maga
elvét, mert a rossz mindent felemészt.*

*Tehát a rossz lelki természete maga az, ami az életet, a
jót és a jónak boldogító megelégedést okozó eredményeit el-
pusztítja, lerombolja; mindenütt rombol, pusztít, végül önma-
gát pusztítja el. Azért senki ne irigyelje a gonosznak előrehala-
dását, — mert hiszen az élet elég rövid ahhoz, hogy a maga go-
noszságainak eredményét megszerezhesse — de a követ-
kezményeket még nem is sejti.*

Igaz, hogy nagy türelem és önmegtágadás kell a gonosz
elszenvedéséhez, de ez viszont a jó úton haladó léleknek a sza-
badulását és bűneinek bocsánatát hozza meg eredményképpen.

Ez a tűrés, ez az önmegtágadás a legnagyobb jót, a leg-
igazabb boldogságot hozza meg a szenvedő és küzdő léleknek.
És ki tudja azt előre megmondani, hogy nem az én tűrésem és
szenvedésem árán fogja-e az Isten Szentlelke lánggra lobbantani
annak a veszendő léleknek a jóhoz kapcsolódó utolsó szálát,
amelyen keresztül felgyullad a lelkében a szent tűz, s ő megtér
a gonoszból, és egy lélekkel több jut be az Isten országába?!
Egytel gazdagodik az igazak világa, és ez nagy dolog!

Az emberi élet próba, gyermekeim. Azért vagytok a
földön, hogy vizsgát tegyetek róla, hogy mennyi bennetek az
igaz jó, s mennyit értek az Isten mértéke szerint. Mindenki
próbát él, mindenki vizsgázik, és mindenki megkapja vizsgája
eredményét. Az Isten megszabadítja azokat, akik hittel kérik,
és megadja a győzelmet az igaznak.

35. Egy pillantás a látható dolgok mögé. ()**

(Lajos szellem.)

1939. október 19.

Az élet nagyon nehéz ma még annak is, aki mindenben
bővelkedik. És én azt mondom, hogy mindig nehezebb lesz a
földön való élet, mert a földön kötelességek vannak, amelyek

nem mások, mint a rendes törvények betartása. De mivel az emberi természet nem akarja az élet kötelességeit betölteni, csak az ebből származó hasznot szeretné a maga részére besöpörni, azért rögtön hiány lép fel, s csak egy ne teljesítse a kötelességét, a teher máris megsokszorozódik.

Azért lesz igen nehéz az élet a földön, mert ahogyan az emberi természet felszabadul a nyomás alól, nem a jóra való vágy és igyekezet szaporodik fel a lelkében, hanem a hiábavalóságok utáni törtetés. A kötelességet csak az élet és halál kérdése tudja az emberben meggyökeresíteni, és ha ezt a nyomást lazábbra engedik, az emberek egyike pokollá teheti a másiknak az életét.

Ez fogja az emberiséget végtére is belevinni abba a szűk törvénybe, amely a becsületes, szorgalmas, önmagát odaadó, kötelességét betöltő élet felé segíti az együttest; de ennek még nagy sora van.

Azért aki megtanulja a jót és becsületest, az tegyen csakugyan úgy, mintha az élete függne tőle, — mert csakugyan az élete függ is tőle: az örökélete. A földön lehet a látszatra dolgozni, de itt a szellemvilágban már nem, mert itt atomról-atomra úgy alakul minden, mint amilyen az, aki létrehozta. És bizony ha nem teljes jóakarattal cselekszik valaki, olyan is lesz az, amit csinál.

Azért kell a földön élni, hogy a tökéletlen lélek megláthassa hiábavaló törekvéseinek eredményét. Ilyen az életiskola. De sajnós, kevés a rendes, jó tanuló benne. És bizony soknak ismételnie kell egy-egy osztályt, ameddig valamit kifogástalanul megért abból a tantárgyból, amit úgy nevezünk, hogy élet. Mert nem az az élet, amit a földön annak neveztek. A földi élet tulajdonképpen csak negatív eredményekkel töltheti meg a lelkünket. A szellemi beteljesedésre várunk és vágyunk. Ezt kergeti az ember is, de nem tudja elnyerni, amíg Istenben meg nem találja és önmagában meg nem valósítja azt. Ha az egész világ kincsével és gazdagságával rendelkeznék is, és ha a ha-

talmával mindent maga alá hajthatna, akkor sem tudná a beteljesedés érzését elnyerni, és mindig elégedetlen lenne önmagával, mert egyedül Istenben találhatja meg a tökéleteset, az egészet.

Önmagában pedig a tökéletesnek képét, hasonmását kell megtalálnia, hogy az egész teremtett mindenségre szétáraszthassa, és ebben a sokoldalú eredményben láthassa meg azt, ami a lelkét betölti, kielégíti és megelégedetté teszi.

Ez az a pozitív eredmény, a valóságos élet, amely nem csupán vetítése az életnek, hanem a mi életünk, a sajátunk; és ez békét és megelégedettséget ad a lelkünkbe. Ez maga a boldogság.

Csak el, messzire a földi életből! De persze nem úgy, hogy a test halálát siettessük, mert ezzel még nem jutottunk előbbre. Hanem a hiábavalóságokból kell megtérnünk a valóságos élet törvényébe, melynek segítségével más természet alakul ki bennünk, és mások lesznek a vágyaink, törekvéseink, és mások lesznek az örömeink is.

Bizony a tudomány még gyermekcipőkben jár a földön. Tulajdonképpen nem tudnak semmit, mert ha tudnának, többet elhinnének azokból a csodáknak minősített dolgokból, melyek voltak és lesznek.

Hiszen valójában ti spiritisták sem tudtok semmit ezekből a titkokból, hogy mily végtelenül parányi elrészletezettségben lehet valamit feltalálni még az emberi testben is, amit mi felhasználhatunk akár a delejezéshez, akár más, fizikai jelenség előidézéséhez, továbbá ami érzéseket válthat ki az emberi testben az idegeken keresztül. Hát még a lélekben milyen finom erőegység az, ami összetartja azt a sokszerű valamit, amit léleknek ismerünk!

Hogy nem látható, az nem jelent semmit, hiszen azt sem látjátok, ami a hangot vezeti, és mégis van. Ami nem látható, azt azért el lehet hinni, mert a szem nem minden; azontúl még

finomabb látószerve van a léleknek. De ez a szerv az anyagban csak a szemén keresztül érvényesül.

36. Minden életmegnyilvánulás magán viseli a lélek arculatát. ()**

(Lajos szellem.)

1939. november 2.

Isten megadja az embernek azokat a lehetőségeket, amelyek módot nyújtanak arra, hogy az útjába eső eszközöket a legkedvezőbben használhassa ki a maga és mások javára, és mindent a maga szabadakarata szerint alkalmazhasson. Mindenki csakugyan a maga elgondolása szerint választja is ki a lehetőségeket, és a maga természetének bélyegét nyomja rá minden cselekedetére, úgy, hogy az az eredményben mindig azt mutatja, milyen a belső ember, milyenek az erényei, és milyenek a hibái.

Mert azt ne higgye valaki, hogy a hibák nem befolyásolják az ember erényeit! Sőt nagyon is nyomot hagynak rajtuk és igen sokszor a teljes és tiszta jóakarat sem képes olyan eredményei felmutatni a hibáitól még meg nem tisztult embernél, mint a kevesebb lelkesedés és kevesebb jóakarat a hibáktól már mentes embernél.

Mindenki, akinek valamennyi szabadsága van, megtölti az életének hézagait azokkal a lényéből fakadó beteljesedésekkel, amelyek mint egymásból folyó következmények teleírják az élet lapjait világos és sötét sorokkal, művészi kivitelű, vagy durva, formátlan életmegnyilvánulásokkal, amelyek széppé, vagy torzulttá teszik a lélek arcát és azt az otthont, amelyben pihenőt talál a földi élet után.

Ezek ugyan valamennyire a testi életben is megnyilvánulnak, csakhogy itt nem olyan könnyen észlelheti az olyan ember, aki csak a földi szemével lát, és lelkileg vastag, anyagi-

as elgondolások útján jár. De mikor az élet vihara megtépi, és a fájdalmas behatások miatt egy kis enyhületre vágyik, már érzékenyebbé válik az ilyenre.

Hány szép arcot eltorzít a lélek durvasága, s hány semmitmondó, sőt csúnya arcot megszépít a belső finomság kifejezése! De ezt az anyagi ember nem képes meglátni, mert hiányzik a belső látása.

Mindezt tudomására kell hozni az embernek, hogy kinyíljék a szeme. És ha a hályog nem esik le az enyhe ismertetésre, akkor a Gondviselésnek vannak erősebb eszközei is, amelyek azután érzékenyen beleavatkoznak a sorsába. Hogy az életúton megállást parancsoljanak a tévelygőnek, hogy nagyon mélyen ne süllyedjen az alá a lelki színvonal alá, amelyet többi lelki tulajdonságaival már megteremtett.

37. Nem az állapot, hanem a lelki természet mutatja meg az ember fokozatát. ()**

(Lajos szellem.)

1939. november 9.

Vétkezik az ember anélkül, hogy tudná, vagy akarná. És a mi tökéletlen természetünkben van, hogy éppen a szeretet ellen vétkezünk a legsúlyosabban. A bizalommal való visszaélés szintén ilyen mély gyökeret sért meg a lélekben, mert aki ellen ebben vétkezünk, az megrendül a hitében és szeretetében.

Nem azok a nagy bűnök, amelyekért halállal büntetik az embereket, hanem azok az érzések és vágyak, amelyekből ezek a halált érdemlő cselekedetek megszületnek az emberek világában. Mind merő eltévelyedései ezek az ember szellemének, az igazság helytelen ismerete és félremagyarázása folytán. A fejletlen érzésvilág megnyilvánulásai ezek, melyek a földi világban anyagi formában kívánnak teljesedni.

Ez az az eset, amikor az ember a saját hibás énjének elgondolásából indul ki igazságot keresni. Ezért sok szenvedést

kell annak eltűnnie, aki ezekről be akarja bizonyítani a tévelygőknek, hogy ezek az elgondolások alapján véve rosszak.

Senkinek sincsen százszázalékos igazsága még a legjobb kiindulási pontból sem. Mert nem számol és nem is számolhat a másik ember igazságával, mégpedig azért nem, mert nem érezheti annak az érzését. Az önmagából való kiindulás érzete pedig megtéveszti az embert. Lehet, hogy egy harmadik vagy negyedik ember talán tisztábban és elfogulatlanabban tudná meglátni a valóságot, de mégis az nyer teljesedést, amelyik helytelen és igazságtalan volt.

Ezt a hézagot nem lehet kitölteni azzal a keleti dogmával, hogy „az ember rászolgált, mert bizonyosan ő is így cselekedett.” Ennek egészen más a kiinduló pontja. A jobbak, a becsületesebbek, az igazabbak mindig többet szenvednek ezen a világon, mint az erkölcsileg és érzelmileg fejletlen emberek, pedig ezeknek bizonyosan sötétebb múltjuk van — márpedig ebből a dogmából az következne, hogy ezek vannak a helyesebb úton.

Azonban az igazság az, hogy éppen a fejletlen szellemek vonják ki magukat a teherviselés alól és a munka alól. És ha meg is teszik a kötelesség követelményeit, csak a látszatnak tesznek eleget, de a rendes és becsületes munka eredményét mégis a maguk részére akarják megszerezni, s ha ez az erőszak jogán nem sikerül, akkor csalárd úton. Ebből kifolyólag minden törvénytelen módszer jó nekik. A gőgjük kiterjeszkedik, és olyan jogokat biztosítanak maguknak, amelyek igazság szerint egyáltalán nem illetik meg őket, a másikat elnyomják, és teljesen a maguk szolgálatába állítják. Alárendeltjeiknek az ő érdekeiket és vágyaikat kell megvalósítaniuk, akiknek ezért sokszor a legrosszabb fizetés jár.

Igaz, hogy ez az elmélet azután visszatér azokhoz, akik ilyen „igazság” szerint rendezték be az életüket, mert az igazságoknak is van „fenn” és „lenn” oldala, és ezt mindkettőt meg kell tanulni és megismerni. De ebből nem lehet azt következ-

tetni, hogy minden esetben így van, mert nem minden esetben hasonló a szenvedő fél a bántalmazóhoz, — sőt legtöbbszörre a hasonlóak hasonlóképpen vesznek maguknak igazságot, és ez szaporítja a tévedéseket és bűnöket. — Hanem a szenvedő minden körülmények között a fejlettebb, a jobb, mint a szenvedtető, mert maga a törvényesebb élet adja meg a fokozati különbséget.

De még ez sem mértékadó, hanem a belső lényeg; az, hogy ki hogyan állja meg a helyét az egyik és a másik állapotban. Mert vannak alárendelt állapotban is haszontalan lelkek, és vannak irányító helyen is Istentől küldött igaz és egészen magasrendű szellemek, akik szenvednek alacsonyrendű alárendeltjeiktől.

Tehát nem az állapot teszi az embert alacsony-, vagy magasrendűvé, hanem a lelki természet, amely fenn és lenn is önmagát mutatja meg.

38. A „mellékkörülmények” fontossága. ()**

(Lajos szellem.)

1939. novemebr 16.

Általában az emberi gyarlóság és tökéletlenség sarkalatos kiütközése az, ami a jócselekedetekben is, mint salak lehúzza, és értékében nemcsak csökkenti, hanem sokszor értéktelenné is teszi a nagy és szép elhatározásokat. Jó a földön az óvatosság, mert az élődi lelkek mindenre rávetik magukat, és nagyon kevés ember van, aki önzetlenül tud valamit cselekedni, különösen, ha az a dolog a hiúságát is érinti. Azért helyénvaló az óvatosság, mely azt a célt szolgálja, amit az ember bizonyos áldozatokkal el akar érni.

Persze az ember tökéletlenségéből és felületességéből folyik, hogy nem számol azokkal a mellékkörülményekkel, amelyek nagyon is fontosak, hogy az élet kereke simán forogjon.

Pedig ezek a mellékkörülmények sokszor elérhetetlenné teszik az igazi nagy és nemes célt. Mert minél több drágasággal

van megrakva a szekér, annál fontosabb, hogy a kerekek meg legyenek kenve, hogy az értékek célhoz juthassanak.

Hiszen meg is rekedhet a sárban, és kirabolják gonosz kezek, elveszhet, elkallódhat a drágaság, és akkor hiábavaló volt az egész munka; — és éppen ezt akarja az ellentét elérni, — de az isteni kegyelem harcba száll ezekért az értékekért, és küld olyan erős támaszt, aki megvédi az élősdiektől.

A lélek kapui nehezen nyílnak meg az olyan igazságok előtt, amelyekkel a dédelgetett önzést támadhatjuk. Éppen ezért is nehéz az igazságot megérteni, mert amikor az igazság csak a legkisebb lemondást írja is elő, az már az „ember” előtt nem „igazság”, az már egyenesen támadásnak számít. Azért nem juthat szóhoz a földön az igazság, mert mindenki csak a neki kedvezőt tartja igazságnak.

Mindenki azt követelheti, amihez joga van, hiszen az az igazság, hogy amiben az emberek megegyeznek, az legyen a törvényük. De a szeretet, a belátás, a megértés adott esetekben nem ragaszkodik a „jogosan kijáró” javakhoz, mert a terhek együttviselése nagyobb minden megegyezésnél és írott törvéynél, mert az a mennyei törvényeknek a lélekben való megértése. Mindenből le kell vonni a tanulságot, és a leszűrt tapasztalat új bölcsességgel ragyogja be a szellemet. Ezzel a bölcsességgel lát azután neki annak a munkának, amellyel a boldogságát elérheti.

De ameddig az emberi lélekben a tökéletlenség homályát át nem világítja az isteni világosság, addig szükségképpen nem tud olyan munkát felmutatni, ami jó és tökéletes, amit az örökkévalóság törvényében is fel tudna használni a Gondviselés. Bizony csak álom ez a lét, amelyen lassan szűrődik át az ébrenlét öntudata.

39. Haladott szellem nem ragaszkodik a múlandó értékekhez. ()**

1939. november 16.

A harmonikus és kiegyensúlyozott lélek nem kívánja meg mástól azt, amiben ő maga is bővelkedik, vagy ami éppen tökéletesebb formában van meg neki; de van a léleknek egy érzése, amellyel szívesen időzik a nálánál gyengébbek világában. Olyan ez, mint amikor az öregek kedvtelve szemlélik unokáik csetlő-botló próbálkozásait, és gondos szeretettel támogatják, ha inogni látják őket, s figyelmeztetik, ha helytelen irányban indulnak. De semmiképpen sem kívánják meg az ő sikertelen, vagy akár sikeres próbálkozásait, mert a felnőtt ember semmiben sem óhajtja vissza a gyermekkor tehetetlenségét, bármilyen boldog örömet érzett is tudatlanságának abban az állapotában.

Természetes és indokolt, hogy bármilyen boldogító legyen is a munka kezdetén érzett öröm és lelkesedés, amely a cél eléréséhez adott erőmennyiség feszítő hatásának a következményeként jelentkezik, később ez a munka fáradtságában felhasználódik, elég, s azután már csak az eredménynek, a sikernek tud örülni a lélek.

Így van ez a szellem életében is. Bármilyen nagy lehetett az életkeretek között a siker, bármilyen csillogó volt egyik-másik életben az eredmény, mégis elérkezik egy időpont, amikor minden dúsán felhalmozott és kívánatos dolgokkal körülépített életkeretből is elkívánkozik a lélek.

Mikor a szellemben a hiány érezhetővé válik, akkor ha szenvedésen, csalódáson, szegénységen, vagy nyomorúságon át vezet is az útja a hiány betöltéséig: szívesen vág neki az ismeretlen útnak, mert a lelkének állapota így kívánja, mert sejti feléledő vágyainak beteljesedését. De amikor célját elérte, semmiképpen sem óhajtja vissza azt az állapotot, amelyet elhagyott.

Ameddig a lélek az elmúlt dolgokhoz ragaszkodik, addig még nem dolgozta fel letűnt életének eredményeit. Persze minél alacsonyabb a szellemi fokozat, annál tovább tart a kábulat, amit a földi élet utóhatásaként érez, s annál tovább kívánja

vissza azokat a mellékes eszközöket, amelyeket félreismert és helytelenül használt fel az életben. Ilyenek: a gazdagság, fényűzés, pompa, dicsőség, hírnév, stb. Ezek azok a részegítő italok, amelyeknek hatása alatt a lélek belső természete kiélheti magát, hogy amikor az igazság világában felébredve széttekint, mindent lerombolva, összetörve találjon meg.

Mert az ilyen természetű lélek, aki földi életében csak a mulandó értékekért dolgozott és küzdött, szükségképpen a burkolt, örökkévaló értékeket dobta oda, hogy amazokat megszerzhesse.

Ez a sivárság, ez a lelki nyomorúság azután mihamarább arra ösztönzi, hogy a legalsóbbrendű szellemi szükségletek megszerzése céljából a legalacsonyabb értékű munkát is magára vállalja. Keserű és zúgolódó érzésekkel fog hozzá, de hát a kényszer parancsolja, az a belső kényszer, amelyet nem lehet félreállítani. Azért „másvilág” ez.

Ezek a szellemek, bár szégyellik alacsonyrendűségüket, később mégis belátják, hogy csakugyan nem jól cselekedtek a földi élet próbáiban, és készülnek az új próbákra, mihelyt csak egyetlen érzésük is a rendes irányba terelődött.

Ezek nem tudják, hogy meg fognak születni, csak azt tudják, hogy próbát fognak élni. Sokszor előre leélik a földi életet, eseményeket élnek át, amelyekkel találkozni fognak. És ha csak valamennyire is megfelelően viselkednek ezekben a szerepekben, akkor megkapják a földre utalást.

Nem tőlük függ a földre-jövetelük, hanem az őrszellemlük rendeli el. Ugyanúgy a földről való visszahívásuk sincs előre kijelölve az időben, hanem az is az őrszellemlük kezében van. Azért nem lehet a halál idejét sokaknál pontosan kiszámítani, *mert a kegyelemben élők korábban vagy később halhatnak meg, mint ahogyan azt a kijelölt sorsvonal mutatja.*

Mindenki a maga értékével jön vissza a szellemvilágba; hiába mondja valaki, hogy ő jó, vagy rossz: a lélek mindenképp levizsgálja, ami körzetébe kerül. Ezért nem lehet senki értéké-

ben felettebb bízni, meri az ember gyarló és nagyon esendő; elég egy szellőcske, és máris letört.

40. Meg lehet-e állapítani a kéz vonásaiból az ember sorsát és halálának idejét()**

Kérdés: A chiromantia szerint a tenyér vonalaiból meg lehet állapítani az ember sorsát és életének valószínű időtartamát. Milyen határig lehet ezekre a megfigyelésekre támaszkodni?

Felelet: Az ember élettartama nincs mereven meghatározva. Lehet meg is toldani, vagy meg is rövidíteni, aszerint, ki milyen küldetést vállal, vagy a feladatát hogyan tölti be. A kéz is folyton alakul, mint a lélek. Általában azoknak a sorsát, akik mozgalmas lelki életet élnek, igen nehéz, vagy éppenséggel nem lehet a tenyér vonalaiból kiolvasni, mert azok a változások, amelyeket a tenyér vonalai mutatnak, s amelyek időben még távoliaknak látszanak, mozgalmas lelki élet következtében igen gyorsan bekövetkezhetnek, viszont azok az eshetőségek, amelyek közelieknek látszanak, eltolódhatnak. Ezzel aztán megváltozik a sors képe. Könnyen bekövetkezik az is, hogy amely események a vonalakban már láthatók voltak, egészen elmaradnak.

Ezért nagyon nehéz a megtért, vagy általában lelki és szellemi fejlődésén dolgozó embernek a sorsát meghatározott formák szerint meglátni, mert mindig az ember egyéni erejétől és világosságának határfokától függ a léleknek az ellentétes áramokkal való küzdelme, s ezzel előre menetelének gyorsasága is.

A születéssel mindenki belehelyeztetik bizonyos életformába: egy állapotba, amiből csak ritkán tud kilépni. Ennek dacára azonban mindenkinek van jóra és rosszra is eshetősége. Miután Isten kegyelméből a legrosszabb állapotba helyezett lélek is megismerheti a jót, tehát csak rajta múlik a jóvá levés.

A predestináció, vagyis az eleve-elrendelés elmélete tehát fennáll, de a nélkül a kiszabott kényszer nélkül, amit az emberek ez alatt a szó alatt gondolnak és hisznek. A lehetőségek határain belül szabadakarata van minden léleknek, de a jó és rossz két ellentétes fogalma megzavarja az embert.

Rossz a maga valójában nem is létezik, csak abszolút jó és viszonylagos jó van, vagy mondjuk: tökéletes és tökéletlen, azaz hiányos jó. Az abszolút jó, amely maga az Isten, minden tökéletlent kizár magából, azonban nem tagadja meg a hiányos jóval való összetartozást. Vagyis minden jó, mint élő és ható erő, az abszolút jó felé siet, mert az vonzza őt, s ami az abszolút jóval már hasonulni képes, az Vele össze is olvad; ami pedig még nem érte el a tökéletes jó fokozatát, az igyekszik megközelíteni azt.

Ha az alig jó a rosszból bontakoznék ki, akkor a rossznak magának is létező hatalomnak kellene lennie, sőt még a jónak is el kellene őt ismernie hatalomnak. De mivel a rossz sem nem hatalom, sem nem erő, hanem csak a tökéletlen jónak meghatározása, így tehát nem önálló lényeg, hanem csak a jónak töredéke. Hiszen ha egész volna, akkor tökéletes rossznak is kellene léteznie, hogy az ellentétek egyensúlyban legyenek egymással. *A rossznak azonban azonnal megszűnik az ereje és létjogosultsága, mihelyt belőle a jó utolsó árnyalata is kivonul.* Mert akkor erőtlen semmivé válik, mert a rossz, mint abszolútum nem létezik. Azonban minél feljebb emelkedik a relatív jó a tökéletesedés fokain, annál jobban kiéleződik a még benne rejlő rossz fogalmának és eshetőségeinek megismerése, egészen addig, míg az abszolút jó körzetébe jutva, maga mögött hagyja a rosszal beárnyékolt relatív jót, hogy az igaz jóba olvadjon bele.

Ez a szellem sorsa a fejlődés során: felébredni az élet igényeivel a lelkében és keresni a jót. Mely boldogító ígéreteivel mind magasabbra növeli az ember álmait és vágyait, amelyeket mohón igyekszik megvalósítani földi megjelenésében a

testben. Alacsony szellemi állapota azonban kizárja az embert abból a lehetőségből, hogy értelmileg és érzelmileg áttekinthesse és átérezhesse egyidejűleg azoknak a kezdetleges lelki terjeszkedéseknek a következményét, amelyek mint hatások viszonzthatásokat eredményeznek. Így az egyéniségének kedvező első eredményt jónak, a nem kedvezőt rossznak minősíti az ember szűk korlátok közt mozgó értelmisége. A jónak látszó eredményt tehát kívánja, és dolgozik érte, a rossznak látszótól pedig szabadulni akar.

Azért mondom, hogy a földi embernek szűk korlátok között mozgó az értelme, mert kedveli a hiányos jót. Kedveli az árnyakat, a rossz utórezgéssel járó dolgokat, amelyeket mint testi énjének kedvezőket egészen közel érez a tudatához. Ehhez észrevevő-képességének nem kell erőt kifejtenie, nem kell keresnie, fáradnia azért, hogy vágyainak kisebb-nagyobb része teljesejék. Ezt kívánatos és kellemes állapotnak tartja.

Ámde csalódás éri az ember lelkét, mert éppen ezeknek a hiányos jónak az utórezgései, a következményei azok, amik a nagy egésszel való egybeolvadástól visszatartják. *Ezek mindaddig visszahívják a szellemet, amíg csak vágyait azon az útonmódon nem elégíti ki, amelyen már nincsenek kellemetlen utórezgések. Amely úton folyton csökkennek annak az akadályai, hogy boldog harmóniába olvadhasson a nagy egésszel, az abszolút jóval*

Ezért kell tanulnia, tapasztalnia az ember lelkének, hogy megismerje önmagát és mozgási irányát, hogy tájékozódni tudjon a jó és rossz között, azaz különbséget tudjon tenni az örökkévaló jó, és a mulandó jó értéke között.

Amikor ezt megismerte és a tudatában elhelyezte, akkor irányt változtat. A mulandó jókat, a kellemetlen utórezgésekkel járó testi örömeket elhagyja, s ha másképpen nem lehet, feláldozza ezirányú vágyait, csak hogy összeütközésbe ne kerüljön az egységes egésznek törvényével.

Amikor azután feláldozta a mulandó énjét követelőző életigényeivel együtt — amelyekkel addig mások vágyait és igényeit elnyomni igyekezett, hogy az önmagáit érvényre juttassa — akkor érzi meg az abszolút jó hatalmas vonzását, amely ellenállhatatlanul magához kapcsolja, hogy romolhatatlan jókkal töltsse be a lélek összes vágyait.

Amíg a lélek idáig eljut, sok szenvedés tapasztalat érleli a tudatát, és tanítja meg gondolkozni. Sok fájdalmas szűrást kell elszenvednie embertársaitól, míg az abszolút jót fel fogni és átérezni megtanulja. Addig pedig folyton kísérik és kísérik őt a jónak általa életre keltett árnyképei, lehetőségekkel véve őt körül, amelyek hol felemelik, hol a mélyre sújtják, aszerint, ahogyan az ő egyéni lelkének és az őt környező szellemeknek és természetes erőknek fejlődése hullámzik körülötte. Nem léphet ki senki a maga lelki fokozatának eshetőségeiből, de szellemi törekvéseivel, erőfeszítéseivel igenis befolyásolhatja az eshetőségeinek hullámzását jóra vagy rosszra. Ez az ő szabadakarátának a munkája, amelynek hatókörét azonban a végzet szabja meg.

A megváltás misztériuma

A bűnből való megtisztulás folyamatának misztériuma Krisztus áldozata által()**

Világosan meg akarom előttem magyarázni, hogy mi az a bűnbocsánat, mi az a megtisztulási és megigazulást folyamat, amelyet egyedül a Megváltó adhat az emberi léleknek a maga életével, halálával és feltámadásával. És hogy az ilyen ténykedő erő és hatalom mennyiben segíti előre az ember lelkét, ha az úrvacsorával él. S ezzel szemben mit veszít, ha elkerüli azokat a módokat és alkalmakat, amelyek az életében adódnak, hogy szorosabb kapcsolódást szerezhessen azzal az isteni kegyelemmel és szeretettel, amely mint ténykedő erő, mint újjáteremtő hatalom az ő életébe is belenyúlik. Más irányt

szab a lelke elé, és elég erős ahhoz, hogy a lefelé irányuló lelki mozdulatait felfelé irányítsa. És ezzel a munkakifejtéssel az elfogadó tényezőt, magát az emberi lelket, az emberi lelken keresztül pedig az egész természetet — ezt a szétrombolt világot — a magasabb, tisztább törvényekbe vezesse vissza, Azaz az emberi lelken keresztül megtisztíthassa, megválthassa a bűn, a halál igájából, és ismét az élet magasabbrendű világába állíthassa.

Ezt a tényt olyan kevesen értik meg! Még az egyházak is nagyon hiányos megértést tanúsítanak ebben a tekintetben, ami azonban nem csoda, hiszen emberek intézik az egyházak dolgait is, és az ő emberi értelmükön keresztül akarják tudomásul venni és tudomásul adni a világnak Isten gondolatát, Isten akaratát, Isten elvégzett rendeléseit. Mivel pedig mindez már az ő értelmükön szűrődik keresztül, nem is lehet tiszta a maga valóságában, mert az emberi lelkeken keresztül mindig tapad hozzá valami félreértés, valami meg nem értés, valami elfátyolozás, valami ködbeburkolás, ami lélekről-lélekre továbbadva végeredményben ismét a bizonytalanságot adja az emberi lélek elé.

Tehát, mivelhogy ez így van, azért az Isten megengedte, sőt egyenesen Isten akaratából történik az, hogy megvilágíthassuk nektek, embereknek, azt a titokzatos utat. Amelyet mégis csak meg kell értenetek. Amely szerint mégis csak ki kell a lelketeket képeznetek, ha az a nagy jóakarát valójában kialakult a lelketekben. Hogy csakugyan az Isten útjára akartok lépni, s elhatároltátok, hogy Isten akaratát minden vonatkozásban csakugyan érvényre juttatjátok földi életetekben.

Azt hiszem, a ti értelmi világotokban, a gondolataitokkal már messze elhagytátok a pogány kárma igazságát, amely göröngyös utat épített ki, és végeredményben zsákutcában végződik. Ahonnan nincs kivezető út, mert az emberi léleknek meg kell értenie és be kell ismernie, hogy minden bölcsekedés mellett is marad ott egy titokzatos fal, amelyet nem

tud átvilágítani. Ez a titokzatos fal állja útját a gondolkodó embernek is, amikor egy pillanatra szeretne behatolni ezekbe az igazságokba, hogy a maga részére megtisztíthassa azt az utat, amely őt a földi ellentmondásokból egyenesen a tiszta világosságba, a mennybe vezet.

*

Amikor az Úr az ő rövid földi életében a szenvedő emberek sokaságát meggyógyította, több ízben — mielőtt még a közvetlen gyógyításra, illetőleg gyógyulásra terelte volna ezek figyelmét — ezt mondta: „*megbocsáttattak a te bűneid*”, *kelj fel és járj, megbocsáttattak a te bűneid*”. És egy mozdulattal a szeméhez nyúlt a vaknak, és abban a percben megnyíltak a vaknak szemei. És ha nem is tisztán és világosan látott az első pillanatokban, de később megvilágosodott a látása, és nagy örömmel adott hálát az Istennek. Az ilyen csodálatos gyógyulás előzménye mindig az volt, hogy a segélyre szorulóknak a bűneire, vagy a bűnei megbocsátására hívta fel az Úr a figyelmét.

Az embernek sok nyomorúsága, sok fájdalma van, és sohasem gondol arra, hogy ezek bizonyos dolgok következményei, amelyek a testben, a testi élet állapotában anyagiasultak, amik gondolkozásra kényszerítik őket. Mert a fájdalmak és szenvedések a szabadulás gondolatát, a szabadulás vágyát vannak hivatva felébreszteni az emberi lélekben.

Hiszen az emberi természet úgy van megteremtve, hogy mindent, ami részére fájdalmat jelent, ösztönszerű kézmozdulattal igyekszik elhárítani magától; és ha fél valamitől, a két kezét tartja maga elé, hogy közel ne juthasson hozzá a szenvedést okozó dolog.

A lélek is fél a szenvedéstől, fél a fájdalomtól, ha már ismeri. De ha még nem ismeri, vakon elfogadja azokat az igazságokat, amelyeket a testen keresztül a kísértő szava súg neki, amely a testnek gyönyört, boldogságot és előnyöket jelent. Az emberi lélek pedig — mivelhogy ezt igaznak találja — minden

gondolkozás nélkül belemélyed ezekben a cselekedetekbe, ezekben a gondolatokba, s beleolvad ezekben a vágyakba, és nincs erő és hatalom, amely őt ettől a ferde igazságtól megszabadíthatná, ameddig ezeknek a következményeit nem tapasztalja. Sőt mikor már hosszú ideje szenved a csalódások, nyomorúságok, betegségek, üldöztetések, sanyargatások, elnyomatások súlya alatt, még akkor is makacsul kitart téves igazsága mellett, amelyet a tévelygés szelleme olyanul tüntet fel előtte, mint valódi igazságot.

Ez az emberiség mai állapota is, és nem is lesz másképp, ameddig a szenvedések, fájdalmak, üldöztetések meg nem érlelik az emberi lelket arra a gondolatra, hogy kell lennie attól valami szabadulási lehetőségnek. Valami olyan iránynak, olyan fordulatnak, amelyet meg kell találnia, el kell érnie. Mert hova-tovább úgy érzi, a lelki természete az ösztönön keresztül arra biztatja, hogy keresse a fájdalomtól és szenvedésektől való szabadulást. Keresse azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül elhagyhatja a nyomorúságot, és elérheti régi óhaját, régi vágyát: a boldogságot, mert hiszen a tévelygés útján is ezt akarta magának megszerezni.

Az ilyen megérett lelkekért jött az Úr; az ilyen megérett lelkekhez szólt; ezeket ébresztgeti minden időben, mind a mában, mind pedig ami még hátra van: a jövőben. Hogy ezek a lelkek felfigyeljenek az ő szavára, és amikor felfigyeltek és meglátják, hogy van egy lehetőség a szabadulásra: kinyissák a lelküket annak a mennyei igazságnak, amelyet Ő hozott a világnak.

Mert az elfáradt lelkeknek meg kell érteniük és meg kell ismerniük azt a tényt, hogy ameddig a testen keresztül akarják elérni a boldogságukat, az üdvösségüket, vagy csak az enyhülésüket is, az eziránt támadt igényeiket semmiképp ki nem elégíthetik. Mert a földi élet, a földi világ az életnek nem célja, nem befejezett, állapota. A földi élet csak átmeneti állapot, olyan szűrő, amelyen keresztül a lelkeknek mind értelmi-

leg, mind érzelmileg egy jobb állapotra, egy nyugodtabb, boldogabb állomásra kell eljutniuk. A földi élet arra való, hogy amit az ember az itt szerzett tapasztalatokon keresztül megvilágosodott értelmén és megtisztult érzelmi világán átszűr és igaznak ítél, aszerint cselekedjék. Hogy ezek által a cselekedetek által, ha nem is egyszerre, de legalább lépésről-lépésre megrögzíthesse az igaznak hatalmát a tévelygés szellemének hatalmával szemben.

Tehát ez a ti utatok, testvéreim; ez a ti sorsotok, ez a ti feladatotok itt ezen a földön. És ha csakugyan a magatokéva teszitek ezt, akkor ti látjátok ennek eredményét. Ti látjátok meg azt a nagy előhaladást, amelyet majd csak a szellemi szemekkel tudtok áttekinteni, összehasonlítva a ti születésetek előtti eredményeiteket a ti meghalásotok utáni eredményeitekkel. Akkor látjátok majd, hogy mindazok az igazságok, amelyeket nektek az Isten itt a földi életben adott, valóságok, megmáshíthatatlan és szilárd alapok, amelyekre továbbépíthettek, és amit ezekre építetek, az az építkezésetek már nem lesz hiábaváló, mert az az igazság világában mind megrögzíthető lesz, az a tiétek lesz, amelyet nem vesz el többé tőletek senki és semmi.

Azonban hogy ezt csakugyan valósággá tehesétek, ahhoz szükségetek van egy élő és ténykedő kapcsolatra, egy segítő erőre. Mert ti a bűn természetébe vagytok beburkolva, amely felettetek, alattatok, sőt bennetek is él, és egy bizonyos irányt követ: a tévelygésnek irányát, amelyet már ki tudja, milyen régen elfogadtatok, magatokéva tettetek. Ebből az irányból a magatok erejével nem vagytok képesek magatokat kiragadni, s új irányt venni. A ti megromlott természeteket semmiképp sem tudjátok megváltoztatni.

Ezért volt szükség arra, hogy az Isten egyszülött Fia a maga hibátlanságával, tisztaságával, tökéletes jóságával és bölcsességével Magára öltözzé ezt a megromlott természetet, itt éljen a földi világban, az ellentétes irányban haladó erők forratagában, és ezt a Magára öltött erőmennyiséget áttisztítsa,

átvilágítsa, igazzá, jóvá, tökéletessé és makulátlanná tegye, hogy ezek az erők itt maradhassanak a földi emberek részére ebben a természetben.

Ez a mennyei természetűvé tett erőtömeg tehát itt van láthatatlanul, éli a maga forgását, és követi a maga irányát. Ez a hatalmas erő, amely ennek a földnek porából vétetett, de isteni erővé, isteni hatalommá teremtetett át a mi Urunk, Megváltónk áldozatával, azt az isteni célt szolgálja, hogy az Úr ezeken az erőkön keresztül a ti lelketekhez is közvetlen kapcsolatot teremthessen. És Krisztus, mint közbenjáró, Krisztus, mint élő, ható, kegyelemmel teljes erő, átalakító természetével az emberi lélek és az Isten kegyelme közt ott álljon segítségre készen abban a pillanatban, amikor az emberi lélek belátja kicsinységét és erőtlenségét. Hogy amikor az emberi lélek belátja eddigi irányának helytelenségét, önző, hazug, gyűlölködő, szeretetlen, gőgös természetének, s ebből kialakult ferde igazságának tartáhatatlanságát, s kinyújtja a kezét az isteni segítség felé: elnyerhesse a kegyelmet a Krisztus Jézusban való hit által. Hogy ez a kegyelem megragadhassa az ő lelki természetét, és munkálkodhassék benne az által az önmaga átadás által, amelyről már annyit beszéltem előttem.

Amikor az emberi lélek belátja hibáit, bűneit, gyengeségeit, gyarlóságait, Istennel szemben való engedetlenségét, akkor mindezeket belátva, összetörve, megsemmisülve kell éreznie magát az isteni kegyelem szeretetteljes hívó szavával szemben. S akkor, ha egész lelkét át akarja adni ennek az isteni szeretetnek, magához veheti Krisztusnak itt hagyott segítő erőit, és létrejöhet az a titokzatos kapcsolat, amely megtalálja az emberi lélek legbensőbb világával az összeköttetést.

Ekkor foglalhatja el a helyét ez az erő az emberi léleknek azon a pontján, ahonnan az ő egész gondolkodása, egész érzése irányítást nyer, tehát az énekeknek legtisztább, legigazabb, legmagasabb rendű pontján: a felébredt szellemben.

És akkor ez az erő, nem pedig a ti akaratotok hajtja végre a megváltás művét. Hiszen a ti akaratotok nem olyan erős, a ti meglátásotok nem olyan világos, hogy bármi jót és igazat tudnátok is magatoktól cselekedni. Hanem ez az erő cselekszi veletek és rajtatok keresztül mindazt az igazat és jót, amit ti a ti szellemetekben valóságnak és igazságnak ismertetek el.

*

Ezért szükséges, hogy az emberi lélek Krisztus halálával foglalkozzék. Ezért szükséges, hogy az emberi lélek átérezze és megértse azt a nagy áldozatot, amelyet Isten egyszülött Fia érte és az egész emberiségért adott. Hogy az ember ez előtt a nagy szeretet előtt, ez előtt a nagy áldozat előtt teljesen megsemmisülve meghaljon az ő bűneinek, meghaljon a szó szoros értelmében összes emberi, téves igazságainak, emberi, téves kívánásainak, gondolatainak, hamisságainak. Meghaljon minden Istennel szembehelyezkedő gondolat és érzés részére, meghaljon minden gyűlölet és hamisság részére. Abban a pillanatban, amikor átérti és megérzi Istennek tökéletes szeretetét, Istennek érette hozott felfoghatatlan, megérthetetlen nagy áldozatát.

Valaki ezen a halálon: a bűnnek, a bűn emberének halálán át nem esett, nem nyerhet megigazulást. Valakik pedig ezen átestek, azok bírják Istennek azt a biztató ígétét, amely új reménységet sugároz abba a meghalt lélekbe, hogy feltámadhasson a bűnbocsánat reménységében.

Mert ha az ember lelke fel nem támadhat a bűnbocsánat reménységében, akkor hiábavaló minden bűnbánata, hiábavaló minden megjavulásra való igyekezete: ott marad meghalva. Mert nincs senki és semmi, aki, vagy ami új életet sugározhatna bele a bűn meghalt emberébe. A bűn emberének meg kell halnia, hogy a bűnbocsánat reménységében feltámadhasson az Isten gyermeke, az a valaki, aki nem hal meg a testtel együtt, hanem ítéltre és számadásra hívja őt az igazság törvénye.

*

Igen, testvéreim, az igazság törvénye ítéletre és számadásra hívja elő az ember lelkét. És vajon mi az, ami megtarthatná őt ez előtt a hatalom előtt, amikor az igazság törvényét életében nem egyszer, nem kétszer, hanem számtalanszor és számtalanszor megcsúfolta, meggyalázta, áthágta, megsemmisítette. Az igazság törvényébe úgyszólván semmit sem adott az életéből, mert minden cselekedetével, minden vágyával és törekvésével a mulandó test igazságának, a hazugság igazságának, a hazugság világának, azaz a sátánnak engedelmeskedett?!

Az igazság törvényén tehát nincsenek egybefolyó és átvezető szálak, amelyekkel a lélek megállhatna a számadás napján, mert minden cselekedetével hézagokat vágott, bűnös tetteivel, beszédeivel, gondolataival és érzéseivel olyan szakadékokat teremtett, amelyeket ő maga nem tud áthidalni.

Hogyan is hidalhatná át? Mivel rendelkezik az ember?! Rendelkezik-e csak valamivel is, amit nem az Isten kegyelme adott volna neki?! Hiszen még csak nem is a saját tudtával és akaratával öltött testet, nem a saját akaratával és tudtával választott sorsot, elhelyezkedést, nem a saját tudtával és akaratával cselekszik jót vagy rosszat! Ő mint lélek egyszerűen csak bele van helyezve, bele van burkolva a természetnek ezekbe a sokrétegű erőibe, és ez a természet vezeti őt lépésről-lépésre, sokszor a vágyaival és akaratával éppen ellenkező irányban.

Tehát az ember nem tehet semmit; ki van szolgáltatva annak a múltnak, amelyet elhagyott, és ki van szolgáltatva annak a jelennek, amely ennek az elhagyott múltnak felébredt következménye.

Ezt a felébredt következményt, amely olyan, mint az emberi lélek után húzódó árnyék, nevezhetnők okozati törvénynek. Ezt azonban az ember nem uralhatja, az ebben feltorlódozó eseményekkel — legyenek azok boldogítók, vagy félelmet keltők — nem tudja jóvátenni a múltnak semmiféle hibáját. Mert hiszen a jelen is ott áll az ember előtt a maga követelményeivel az életnek minden időszakában, minden állapotában, és

éppen elég dolga és gondja van azzal, hogy a jelen követelményeinek megfeleljen.

*

Mivel tehát az Isten látta és látja az embernek ezt a nyomorúságos és elvetett állapotát, azért ő nem büntetni akarja, hanem segíteni akar rajta, mert Isten a végtelen, kikutatthatatlan, titokzatos nagy Szeretet, akit az ember meg nem érthet egészen addig, ameddig ő maga is tökéletesen igazzá és szeretetté nem lesz.

Isten az ő szent Fiában áldozatot hoz érted, eltévelyedett emberlélek. És a Maga tisztaságával, szeretetével, igazságával odaadja önmagát, fölveszi ezeket az elromlott erőtegeket, átdolgozza, és ezekkel az átdolgozott, újrateremtett mennyei erőkkel hidalja át azokat a szakadékokat, és tölti ki azokat a hézagokat, amelyeket te, bűnös és tévedő ember, magad vágtál az igazság törvényében. Amely törvényt te lábbal tiportál, amelyet meggyaláztál, és amelyet tudatlanságodban, gonosz indulatodban semminek tekinttéél.

Ezt az igazságot te meggyaláztad, és ez az igazság elszakadt a te részedre. Mivel pedig ez az igazság törvényt tart fenn, azért nem tudsz továbbhaladni, egyetlen jottányit sem tudsz odatenni, odaépíteni abba a hézagba, hogy az igazság törvényének folytonossága helyreállhasson.

A Megváltó Önmagát adta oda erre a munkára. Ő hidalta át, Ő töltötte ki a hézagokat az ő szeretetével és áldozatával, hogy neked, gyenge, bukdácsoló, de javulni vágyó emberszellem, a kezét nyújthassa. És áttemelhessen, átsegíthessen ezeken a hézagokon, ezeken a szakadékokon, hogy te, botladozó emberlélek, megértsd Isten nagy szeretetét. Hogy a lelkedben visszhangot keltsen ez a szeretet, és a lelkedben lévő isteni szikra felébredjen az istenfiúság tudatára. Hogy megtudd, hogy az a Szeretet, aki téged megkeresett, aki érted áldozatot hozott, nem akarja a te bűnhődésedet, a te büntetésedet. Nem akarja a te kárhozatodat, a te halálodat, hanem azt, akarja, hogy meg-

értsd az ő szavát, az élet szavát. És megtérve tévelygéseidből és bűneidből, elkezddd élni azt az életet, amely életre Ő hívott elő téged a teremtés pillanatában. Az igaz, boldogító, örömteljes életet, amelyet Ő szánt neked az ő atyai szeretetéből.

Igen, de ezt mondjátok erre: „de nekünk még nagyon nehéz jóknak és igazaknak lennünk, bárhogyan eltökéljük is magunkat az igaz életre, mert a mi lelkünkben még itt élnek a gonosz csábítások és félrevezetések!”

Ő azonban felruházza a te lelkedet azzal az erővel, amelyet Ő tisztított meg, beleöltözteti a lelkedet egy olyan természettörvénybe, amely a te lelkednek kedves, mert hiszen boldog vagy az ő ígéréteben, abban a hitben, hogy megmenekültél a haláltól, a kárhóztától, és megmenekültél a hosszú, kilátástalan szenvedésektől.

Ezt a menyegzői ruhát ajándékozza neked az isteni kegyelem az úrvacsorával, amikor ezt mondja neked: *„Az én testem bizony étel, az én vérem bizony ital”, és: „Valakik nem eszik az én testemet, és nem isszák az én véremet, nincs azoknak örökéletük.”* Az ő teste az az erő, az a hatalom, amelyet ezzel a cselekedettel magadhoz vonzol a hit által. Az ő vére az az erő, amely a te lelkedben elevenné változik, és eleven, felébredt, újjáteremtett, erős és hatalmas lélekké változtat tégedet.

De újra csak azt ismétlem, hogy a hit által tesz erőssé és hatalmassá azzal a területtel szemben, amelyet még nem sugárzott át benned az isteni kegyelem, mert azt a területet még nem hagytad meghalni, mert azt még nem adtad át magadból, embertestvérem.

Tehát a Krisztus teste és vére felveszi a harcot, a küzdelmet ezzel a meg nem hódolt természetes erővel szemben is, és dolgozik érted. A te dolgozod csak a napról napra, percről percre való engedelmesség, az önmagad átadása.

És minden egyes próba, amelyet a földi élet tartogat számodra, egy-egy alkalom neked erre. Mert valahányszor módokban van igazat, jót, helyeset cselekedni, és a te benső vilá-

godban egy ellentétes érzés ennek ellene mond, - mert úgy érzed, hogy önmagadból valami áldozatot kell adnod, valamit oda kell adnod, valamit fel kell áldoznod az igazság oltárán -, de te ilyenkor meggyőzőöd önmagadban ezt az önzést, ezt a gyűlölködést, ezt a gőgös, ezt a hamis, álnok természetet: akkor a Krisztus teste és vére megváltotta és megtisztította benned azt a területet is. S az is az övé lett, ott is átalakulnak, megtisztulnak, megigazulnak a lelked parányai, és a lelkednek az a része is megtalálja az utat a mennybe.

Amikor a Krisztus ekképp egymásután legyőzte benned az ellenálló erőket, s te teljesen megszabadultál a bűntől, akkor teljesen megszabadultál a szenvedéstől is, és mi több, teljesen megszabadultál az újra való próbálkozástól, megszabadultál a testbeöltözés kínos, nagy fájdalmától, és megszabadultál a halál félelmétől és rettegető hatalmától. De megszabadultál a természettörvény igazságától is, amely újra meg újra felelőségre von, valahányszor átléped a szellemvilág küszöbét.

*

Kérdezem én, van-e, aki nem érti meg Krisztus nagy áldozatát, van-e, akinek a lelkében ott él a kétely, a bizonytalanság, hogy hogyan, miképp lehetséges a bűnbocsánat ténye? Értsétek meg ebből a példából: valaki megbocsátja az ellene vétkező hibáját, az önmagából ad; szükségképpen az önmaga lelkéből, az önmaga szeretetéből kell adnia, hogy kiépíthesse azt a hézagot, azt a szakadékot, ami a megbántó és a megbántott lélek közt támadt a bűn következtében.

Senki sem bocsáthat meg anélkül, hogy önmagából, az önmaga jó érzéséből ne adjon valami áldozatot az igazság törvényének megszakított folytonosságába. Mert ha valaki ezt mondja: „megbocsátok”, — de tovább neheztel, az még nem tudott adni, vagy ha adott is, fájó, bizonytalan, féltő és reszkető érzést adott. Ugyanúgy az, aki a bocsánatra szorul, amikor bocsánatot kér, ne tegye azt üres formaságképp, mint valami ráerőszakolt törvény nyomása alatt, amelynek kénytelen kellett

megadja magát, mert kényszerül reá. Ez a bocsánatkérés csak olyan bocsánatadást eredményezhet, amelyet az igazság törvénye még nem talál elég erősnek, hogy azon keresztül a két lélek előbbre s egymáshoz közelebb juthasson, mert ez a gyenge híd az első próbálkozásnál leszakad alattuk.

Aki bocsánatot kér, aki érzi, hogy szüksége van az igazi bocsánatra, az őszinte megbánással, bűnének teljes beismerésével közeledjék ahhoz, akit megbántott, és ismerje be nyíltan a hibáját, s bánja meg azt. — Mert hiszen anélkül, hogy megbánta volna, nem is lehet bocsánatot kérnie — és ne követelje, ne kényszerítse ki a bocsánatadást, hanem a maga szeretetével, a maga megbánásával kezdje meg kettőjük közt a hidat építeni. És várja meg, ameddig abban a lélekben is, akit megbántott, csakugyan kiépül a bocsánatadásnak az a szilárd pillére, amelyre az ő lelkéből átívelhet az a híd, amelyen szabadon közlekedhetik a két lélek egymással. És nem törik le, nem roppan be az áthidalás az ő bűneik és tökéletlenségeik súlya alatt. Legyen azért türelemmel és kitartással, s tudjon megtanulni várni arra az igaz bocsánatra, amely a jóakarát folytán előbb-utóbb be fog következni.

Így az emberi lélek se legyen követelő az Istennel szemben — mert hiszen az Istentől nem is követelhet semmit — és se érzésben, se gondolatban ne tartson semmit valami nagynak, amit ő adhat áldozatul az igazság oltárára, hogy azzal egyenlítse ki az igazság törvényét. Ne akarjon az Istennel soha, egy pillanatig se valamiféle követelődző párbeszédbe fogni. Vagy zúgolódni amiatt, hogy bár az Isten megígérte az ő kegyelmét, még mindig szenvednie kell, még mindig éreznie kell a sok megpróbáltatást, a sok nyomorúságot, mert lám, az Isten nem bocsátotta meg az ő bűneit.

Nem, testvéreim, a bűnös lélekben ilyen gondolatnak sohasem szabad felébrednie, sohasem szabad az eget ostromolnia, hogy miért, meddig, miképp, hogyan. Mert Isten az ő bűnbocsánatát teljesen fenntartja Magának, és kegyelmet ad

annak, akinek akar, akinek a lelkét elég érettnek tartja arra, hogy maradéktalan bűnbocsánatot adjon neki, fölemelje őt Magához és szívére szorítsa minden tévedése ellenére is.

Ne botránkozzál meg azon, és egy pillanatilag se gondold arra, embertestvérem, hogy mert még mindig megpróbáltatásokat kell elszenvedned, Isten nem bocsátotta meg a vételkedet. Isten teljesen, és kizárólag az ő kegyelmétől teszi függővé, hogy kinek milyen sorsot adjon. Ezt semmiféle eljárással, semmiféle külső ceremóniával, semmiféle magatoktól hozott áldozattal ki nem kényszeríthetitek. És semmiféle egyház, semmiféle más hatalom, sem a szentek, sem az égi seregek nem tudják azt részetekre kierőszakolni, vagy kijárni. Mert a Teremtő és a teremtmény olyan szállal van egymással összekötve, amely összeköttetésbe egy harmadik akár mint elmarasztaló, akár mint enyhítő körülményeket nyújtó nem kapcsolódhat bele. *Isten egyedül Önmagának tartja fenn azt a jogot, hogy kegyelmet és bűnbocsánatot adjon annak, akit arra érettnek talál.*

Én azonban azt mondom, hogy az Isten szeretet. És minél igazabb az ember bűnbánata, minél tisztábban látja bűneinek, tévelygéseinek utálatosságát és tarthatatlanságát, annál nagyobb a beismerése, annál nagyobb az önmaga átadása. És minél nagyobb az önmaga átadása, Istennek annál nagyobb bűnbocsátó kegyelmét és megtisztító erejét vonja magához.

És ezt senki, de senki tudotokra nem adhatja, egyedül Ő, aki a Szentlelken keresztül szól hozzátok Krisztus itthagított áldozatának erejével, az ő teste és vére által, amelyet magatokhoz vesztek a hit által. Ez építi meg a lelketekben azt a szentélyt, ahová visszavonulva meghalljátok az Isten Szentlelkén keresztül a szózatot, amelyet nem emberi értelemmel fogtok fel, hanem felfogja a ti benső, lelki énetek. Az a titokzatos valaki, aki kimondhatatlan boldog örömmel ad hálát Teremtőjének bizonyos órákon, bizonyos pontokon, amikor nem is tudja, miért érez lelki örömet, mert hiszen erre nézve semmiféle kül-

ső esemény vagy ok nem játszott közre. Csak egyszerre valami kimondhatatlan belső öröm reszketteti meg a lelkét. Ilyenkor adjon hálát a külső ember is, mert a belső ember bizonytalansággal érez örömet, hogy Isten szíve meghallotta.

*

„*Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”, ezt mondja az Úr abban az imában, amelyet írtatok nektek, földi embereknek.

Ha te meg tudsz bocsátani az ellened vétkezőknek, ha te nem torlod meg a tévedést és bünt, ha nem viszonzod hasonló gonosszal a gonoszt, és úgy kéred a te mennyei Atyádat, hogy bocsássa meg a te vétkeidet, akkor a mennyei Atya sem von téged a te bűneidért, hibáidért, gyarlóságaidért felettébb súlyos felelősségre.

Ha te Istenben bízva el tudod tűrni a gonosz bántalmazását anélkül, hogy te is gonoszt cselekednél, és ahelyett Istennél keresel menedéket: mindannyiszor egy-egy sötét szám törlődik le a természettörvényben, az igazság törvényében téged terhelő lajstromról. Ha te nem állsz bosszút az ellened vétkezőn, akkor a természettörvény befejezettnak veszi a számadást veled, és akkor a te lelkeden keresztül Krisztus áldozata betöltötte a te számtörvényedet.

Mert hiszen te, ember, önmagadtól nem tudsz a legkisebb sértésért sem jóval fizetni; te, ember, nem vagy képes semmi jóra az Isten Lelkének segítségével! Valami benned jó, az Istentől van. Valami benned gonosz, az a természet, amelyet te magad sok más testvéreddel együtt tettél hatalmasná; te adtál annak életet a természettörvényben.

És ha te a gonosznak nem állasz ellene gonosszal, akkor ez a te elrontott természeted kitisztul. A ködfoltok fokról-fokra elhalványulnak, míg végül a te természetedben is az Isten világsugárja sugárzik, és megvilágítja mindazokat az igazságokat, amelyeket eddig nem láttál. Amelyeket még sem magadban, sem másban, sem az egész téged körülvevő világban fel nem

ismertél. És te ezzel bölcsességben is gyarapodtál, fölemelkedtél, érzelmileg pedig nemesebbé, tisztábbá lettél. Az Isten Szentlelke megmunkálta, újjáteremtette a te lelkedet, és föl-emelte Magához, hogy keblére vonjon, mint hazatérő tékozló fiút. Hogy ezentúl bizalommal odaadhassa neked mindazt a mennyei gazdagságot, mindazt az értéket, amelyet a te részeire félretett.

Félretette, mert amit adott, azt elpazaroltad. Tehát hogy többet ne pazarolhass el, elvonta tőled. Ez a te mennyei jussod, ez a te örökséged vár téged Nála, a mi Urunkon, a Jézus Krisztuson keresztül, az ő testén és véréen keresztül. Amelyet odaadott megtörni, odaadott kiontani, hogy téged megvásárolhasson a tévelygés világából, s hazavihessen az ő Atyjához, a mi Atyánkhoz.

Az ember csak ember, és ha az ember magának megbocsát, magát felmenti, ha önmagában elintézi a felelősség kérdését, akkor már nem bízza az Istenre. Az embernek mindvégig látnia kell az ő elesettségét, látnia kell az ő gyengeségét. És mindannyiszor össze kell mérnie Isten végtelen kegyelmével, hogy mindig jobban megértse a maga hiábavalóságát, a maga természetének tarthatatlanságát. Hogy annál inkább átvehesse az Isten segítségét, annál inkább magáévá tehesse az Isten kegyelmét. Hogy ne az ő igazságáért, ne az ő megtéréséért, hanem az Isten kegyelméért. — Tehát nem azért, mert ő valamit cselekedett, valamit megismert, beismert, hanem azért bocsátott meg neki az Isten, vagy azért fog neki megbocsátani, hogy az emberi lélek megtanuljon a maga nagy elhagyatottságában várni. És teljesen kiszolgáltatni magát az Isten kegyelmének, hogy önmagáról ne tarthasson semmit.

Nem is tarthat, hiszen mindennek ítélet alá kell jutnia, mindent ítélet alá von az igazság törvénye. És az emberi értelemnek meg kell értenie, hogy nem maradhat meg belőle egyetlen jöttányi sem, mert nincs semminek létjoga, nincs semmi,

amire támaszkodhat, mindennek meg kell halnia, mindennek ki kell szolgáltatva lennie Isten jótetszésének.

Ha már mindent odaadtál magadból, ha mindent átadtál, mindent kiszolgáltattál, akkor belekerültél a halál megsemmisítő hatalmába, és csak a halál megsemmisítő hatalmából emelhet ki téged az Isten. Csak ekkor semmisül meg, ekkor válik porrá és hamuvá a testtel együtt a tévedés, a bűn, amire az isteni kegyelem vagy a felmentést, vagy az ítéletet mondja ki. Szükséges, hogy összeroskadjon a bűnös ember, és a reménység által, az Isten bűnbocsánatába vetett reménység által életre kelhessen az örökéletre előhívott szellem, az Isten gyermeke.